

5205

ΙΑΚΩΒΟΥ Ι. ΛΑΓΚΑΔΗ

Ο ΛΥΜΠΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ ΔΥΟ

معارف نظارت جلیله سنک ۲۷۰ نومرولی و فی ۲۶ تموز ۳۲۱ تاریخی رخصتنامه سیله طبع اولمش

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1905

Τῷ ἀριστοῦ συσταζέοντι
καὶ ἀγαπῶντι φίλῳ
Ἐργομάρτῳ Ἀγρίῳ Ἰωάννῳ Βαζαβάρῳ
ἑταίρῳ καὶ ἀγαπῶντι δευτέρῳ
ἁ στήθεσ

Ἰακώβῳ Γ. Παριζιῶντι.

Ἦσαν 23/6 Δεκεμβρίου 1905.

Τύποις Ἀδελφῶν Γεράρδων, Γαλατᾶ, Πεδυποπόζαρον, ἀριθ. 17, 19 — (354)

ΤΟΙΣ

ΠΕΦΙΛΗΜΕΝΟΙΣ ΜΟΙ

ΜΑΘΗΤΑΙΣ

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

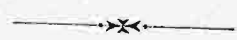
ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, βαθύπλουτος εισοδηματίας.	Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ
ΖΩΗ, σύζυγός του	Μ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ
ΜΑΡΙΚΑ, κόρη των 10 ἐτῶν
ΟΛΥΜΠΙΑ, οἰκότροφος παιδαγωγὸς αὐτῆς 19 ἐτῶν	ΑΙΚ. ΒΕΡΩΝΗ
ΧΑΡΙΛΑΟΣ, ἀδελφὸς τῆς κ. Ζωῆς	Κ. ΝΕΖΕΡ
ΘΕΟΧΑΡΗΣ, μέγας τραπεζίτης	Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΛΕΟΜΕΝΗ, σύζυγός του	Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ
ΕΥΑΝΘΙΑ, θυγάτηρ των	ΣΜ. ΒΕΡΩΝΗ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, υἱὸς των.....:	ΣΠ. ΤΡΙΧΑΣ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, φίλος τοῦ Χαριλάου καὶ τοῦ Λυκούργου, φοιτητής.....	Γ. ΓΕΝΝΑΔΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, μεγαλέμπορος.....	Π. ΤΣΑΛΙΚΗΣ
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, γραμματεὺς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου	Κ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ
ΦΡΟΣΩ, σύζυγός του.....	ΑΝ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ } ὑπηρετῆς τοῦ κ. Περικλῆ { ..	ΔΗΜ. ΒΕΡΩΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΚΩ } ..	ΧΑΡ. ΛΟΡΑΝΔΟΥ
ΣΩΤΗΡΗΣ, κηπουρὸς, ἐκτελῶν χρέη θαλαμηπόλου καὶ θυρωροῦ.....	ΑΓΓ. ΣΑΡΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ἡ σκηνὴ ἐν Θεραπείοις. Ἐποχὴ θερινή.

Ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ Ῥαδείῳ τοῦ Πέραν τὴν 30/13 Μαΐου 1905.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις, ἡ μετάφρασις καὶ ἡ παράστασις ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠION ΔΡΑΜΑΤION ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ ΔΥΟ

ΠΡΑΞΙΣ Α'

Ἡ σκηνὴ παριστῆ προθάλαμον τῆς οἰκίας τοῦ κ. Περικλῆ ἐν τῇ ἐξοχῇ. Δεξιὰ θύρα ἐξόδου, πλησίον διάδρομος ἄγων εἰς τὸν κῆπον. Ἀπέναντι, ἐν τῷ μέσῳ μὲν θύρα ἄγουσα εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ παραπλεύρως ἀριστερὰ παράθυρον. Ἀριστερόθεν τῆς σκηνῆς, εἰς τὸ βάθος, θύρα ἄγουσα εἰς τὸν ἄνω ὄροφον καὶ παραπλεύρως πρὸς τὸ προσκύνιον παράθυρον. Μία τράπεζα.

ΣΚΗΝΗ Α'

Αἰρομένης τῆς αὐλαίας ἡ Ἀγγέλκω κρατοῦσα πτεροσάρωθρον ξεσκονίζει τὰ ἐπιπλα. Ὁ Σταῦρος εἰσέρχεται φέρων ἐξωτερικὴν στολὴν καὶ τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς. Κρατεῖ διάφορα δέματα ἐδωδύμων προερχομένων δῆθεν ἐκ παντοπωλείου καὶ παρακολουθεῖται ὑπὸ τοῦ Σωτήρη ἄσκεποῦς φέροντος οἰκιακὴν στολὴν κηπουροῦ καὶ κρατοῦντος μικρὰς ἀνθοδέσμας.

ΣΩΤΗΡΗΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΚΩ καὶ εἶτα ΟΛΥΜΠΙΑ

ΣΩΤΗΡ. Μὰ δὲν μοῦ λές, Σταῦρο, τ' εἶναι αὐτὰ τὰ παραμύθια ποῦ μοῦλεγες ᾗς τὸν μπαξέ;

ΣΤΑΥΡ. Καλέ, ποιὰ ᾗναι τὰ παραμύθια; Μιὰ ὥρα σοῦ κοπανίζω πῶς ὁ ἀφέντης τά ᾗβαλε μὲ τὴν δασκάλια καὶ δὲ θές νὰ τὸ ᾗνοιώσης.

ΣΩΤΗΡ. Μὰ πῶς νὰ τὸ πιστέψω, Σταῦρο; μιὰ τέτοια φρόνιμη κοπέλλα!

ΣΤΑΥΡ. Μὰ ἴσα, ἴσα, αὐτὸ δὲ θεὸς νὰ καταλάβῃς. Κεφάλι ποῦ τό 'χεις! Ἄ! κουτεντέ, τί σοῦ εἶπα ἐγώ; Ἡ δασκάλα πῶς τὰ 'βαλε μὲ τὸν ἀφέντη, ἢ ὁ ἀφέντης μὲ τὴν δασκάλα;

ΣΩΤΗΡ. Κουτεντὲς εἶσαι σύ. (Πρὸς τὸ δημόσιον) Δὲν εἶναι Γιάννης εἶναι Γιαννάκης.

ΣΤΑΥΡ. Ὅχι, βρὲ ματάκια μου; Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἀφοῦ ἡ μικρὴ οὔτε προσοχὴ δίνει οὔτε ἀκρόασι. Σήμερα μάλιστα 'ς τὸ βαπόρι τοῦ γύρισε μιὰ χαρὰ τὴν πλάτη της, ἄνοιξε ἓνα βιβλίο καὶ διάβαζε ὡς ποῦ νὰ φτάξουμε 'ς τὰ Θεραπειά.

ΑΓΓ. (Βαίνουσα πρὸς τὸν Σταῦρον) Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί σὲ κόφτει ἐσένα τί κάνει ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος;

ΣΤΑΥΡ. Μὰ δὲν τὰ χωνεύω αὐτὰ τὰ πράγματα, Ἄγγέλκω μου.

ΑΓΓ. Καλὲ δὲν ἀνεβαίνεις ἐπάνω ποῦ ἔχει τόση δουλειά;

ΣΤ. Καλά, καλά, τώρα.

ΑΓΓ. (Ἀναχωροῦσα). Ἄφησε τῆς φλυαρίαις καὶ ἀνέβα γρήγορα.

ΣΤ. Καλά, σοῦ λέγω, πήγαινε κι' ἔρχουμαι.

ΣΩΤΗΡ. (Προχωρῶν πρὸς τὴν ἀπερχομένην Ἀγγέλκων) Ποῦ εἶσαι, Ἀγγέλκω; δῶσε, παιδί μου, τῆς μαντάμας αὐτὰ τὰ μπουκετάκια. (Τῷ Σταύρῳ) Μὰ σὺ πῶς βρέθηκες 'ς τὸ βαπόρι μαζί τους;

ΣΤ. Κι' αὐτὰ ποῦ βαστῶ δὲν τὰ βλέπεις; μὲ στείλανε 'ς τὴν Πόλι νὰ ψουνίσω χαβιάρι, κονσέρβαις, τσοκολά-

τα καὶ φροῦτα, καὶ νὰ παραγγείλω 'ς τοῦ Θεμιστοκλῆ δύο γλυκίσματα.

ΣΩΤΗΡ. Τὴν ἔκαμες πάλι, κατεργάρη.

ΣΤ. Τί θεὸς νὰ πῆς;

ΣΩΤΗΡ. Ἔ! δὲν καταλαβαίνεις; ὕστερα ἀπὸ τόσα ψούνια, τὰ ψαλτικὰ θὰ βγήκανε μὲ τὸ παραπάνω.

ΣΤ. Ἄ! μόν' αὐτό, οὔτε ἔκανα, οὔτε θὰ κάνω ποτέ μου. Νὰ κοστίζῃ λόγου χάρι 6 καὶ νὰ 'πῶ 7, ποτές. Ἐνας ὑποταχτικός, ἢ δοῦλος εἶναι ἢ ὑπάλληλος, πρέπει νὰ εὐχαριστιέται 'ς ἐκεῖνο ποῦ συμφώνησε καὶ 'ς τὰ μπαξίσια ποῦ τοῦ δίνουνε. Ὅτι ἄλλο γυρέψει νὰ κερδέψῃ ἀπὸ 'πάνω, εἶναι ἄδικο. Καὶ ὁ συχωρεμένος ὁ μπαμπᾶς μου μᾶς ἔλεγε: ὅτι κλέψει τὸ δεξι χέρι, τὸ σκορπᾶ τ' ἀριστερό.

ΣΩΤΗΡ. Μ' ἄλλα λόγια: Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα. Μπράβο, Σταῦρό μου, τὸ ψωμί τὸ πειρὸ γλυκὸ 'ς τὸν κόσμο, εἶναι τὸ τίμια κερδεμένο. Μὰ δὲν μοῦ λὲς τώρα, γιατί ὅλα αὐτὰ τὰ ψούνια;

ΣΤ. Τί διάβολο! 'ς ἓνα σπῆτι εἴμαστε καὶ δὲ ξέρεις τί γίνεται;

ΣΩΤ. Μὰ πῶς θεὸς νὰ ξέρω; ποῦ τὸ μυαλό μου οὔριανε ἀπὸ χθές. Ὁ Χαραλάμης ἔκαμε τὴν κουταμάρα κι' ἐστραμπούλισε τὸ πόδι του. Τοῦ Σταμάτη πάλι τοῦ δώκανε τρεῖς 'μέραις ἄδεια νὰ πάῃ 'ς τὸ χωριό του νὰ 'παντρέψῃ τὴν κόρη του. Ὡς χτὲς λοιπὸν ἤμουνα Σωτήρης μπαξεβάνης σκέτος. Τώρα εἶμαι καὶ Χαραλάμης καμαριέρης καὶ Σταμάτης πορτιέρης.

ΣΤ. Αἴ! κι' αὐτὴ τὴ στιγμή, Σωτήρη μου, τί εἶσαι;

ΣΩΤ. Ἀφοῦ δὲν εἶμαι οὔτε 'ς τὸν μπαξέ, οὔτε 'ς τὴν πόρτα, εἶμαι Χαραλάμης.

ΣΤ. Μάθε λοιπόν, κύρ Χαραλάμπη, πῶς ἀπόψε ἔχουμε τραπέζι.

ΣΩΤ. Ἄ! γι' αὐτὸ λοιπόν μοῦ παράγγειλε μπουκετάκια ἢ μαντάμα τὸ πρωὶ κ' ἔδωκε καὶ τῆς κεραῆς Ὀλύμπιας γράμματα; Τώρα τὸ καταλαβαίνω... Θᾶναι γιὰ τῆς μουσαφίρηδες! Ἄ! συμπάθειο, ξέχασα πῶς θές νὰ λέω... στάσου νὰ τὸ βρῶ... γιὰ... τῆς... προσκολλημένοι.

ΣΤ. Προσκολλημένοι! Χά! χά! Γιὰ τοὺς προσκεκλησμένοι.

ΣΩΤ. (Σοβαρῶς) Γιὰ τοὺς προσ... κέκλ... κέκλ... βοήθηντὲ νὰ τὸ 'πῶ.

ΣΤ. Κατάλαβα, πρέπει νὰ σοῦ τὸ μάθω συλλαβὴ πρὸς συλλαβή. Ἄϊντε λέγε. Προσ...

ΣΩΤ. Προσσοσ.

ΣΤ. Κεκλ.

ΣΩΤ. κεκλλλ.

ΣΤ. ησμ.

ΣΩΤ. ησμμμ.

ΣΤ. ΕΝΟΙ. (Εἰσέρχεται ἡ Ὀλυμπία ἀπαράτηρητος ἀκούει καὶ μειδιᾷ. Φέρει τὸν πῖλόν της καὶ κρατεῖ βιβλίον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἀντιγεγραμμένον τὸ ποίημα τὸ ὁποῖον θὰ ἀναγνώσῃ μετ' ἀπαγγελίας κατὰ τὴν ΙΖ' σκηνήν).

ΣΩΤ. εν-ννοι. Ἀνάθεμά με καὶ ἂν ἄνοιωσα γρού. Εν-νοι, εν-νοι καὶ τίποτε δὲν βγαίνει.

ΣΤ. (Σοβαρῶς) Διὰ τοὺς προσκεκλησμένοι.

ΣΩΤ. Μὴ μὲ σκοτίζεις, βρὲ ἀδελφέ. Θὰ λέω γιὰ τοὺς μουσαφίρηδες, νὰ μὲ καταλαβαίνῃ κι' ὁ ντουνηᾶς ὁ ἀλφάβητος καὶ ὁ ντουνηᾶς ὁ ἀλφαβητωμένος, ὅπως ἔλεγε ὁ παπποῦς μου, Θεὸς χωρέσῃ τὴν ψυχοῦλά του.

ΟΛΥΜ. (Ἠπίως) Σταῦρο, μὴ τυραννεῖς τοιοῦτοτρόπως

τὸν Σωτήρη. Ἄφινέ τον νὰ λέγῃ ὅπως εἰξεύρει. Ἡ κ. Ζωὴ ἔδω εἶναι;

ΣΤ. Δὲν ξεύρω, ματμαζέλ Ὀλύμπια. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔφθασα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν Πόλι. Σᾶς εἶδα μάλιστα ἔς τὸ βαπόρι μὲ τὸν ἀφέντη. Νὰ τρέξω νὰ ἴδω, ματμαζέλ Ὀλύμπια;

ΟΛΥΜ. Ὁχι, ὄχι, σὲ εὐχαριστῶ, Σταῦρο. (Φεύγει ἐκ τῆς θύρας τῆς ἀγούσης πρὸς τὸ ἀνώγειον, ἀφοῦ τοποθέτησεν τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Σταῦρος προχωρῶν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἀνωγαίου λέγει στενάζων).

ΣΤ. Ἄχ! Ἄγγελε χρυσόφτερε, κοράλλινη φεργάδα! τὰ μάτια σου τὰ γαλανὰ ἔχουνε μιὰ γλακάδα π' ὅποιος τὰ ἴδῃ μαγεύεται καὶ ἔς ὅλη του τὴ ζήση μὲ μιὰν ἐλπίδα μόνον ζῆ! πάλι νὰ τ' ἀντικρούσῃ.

ΣΩΤ. Γελά σου λεβέντη! Μὲ τὸ δίκηο του σὲ λέγει ὁ παραφέντης μποιγητή.

ΣΤ. (Βλέπων εἰς τὴν ἐξώθυραν) Οὐμ! ὁ παραφέντης ἔρχεται! (Ἀπέρχονται ἀτάκτως καὶ κωμικῶς, ὁ Σταῦρος διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, ὁ δὲ Σωτήρης διὰ τῆς τοῦ κήπου).

ΣΚΗΝΗ Β'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Ἀμέσως εἰσέρχεται ὁ Περικλῆς, ἀφίεται ἐπὶ ἔδρας ἔναντι τῆς θύρας τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὸ δημόσιον, ἀφαιρεῖ τὸν πῖλόν του, σφογγίζει τὸν ἰδρωτὰ του καὶ στενάζει).

ΠΕΡ. Οὐφ! δὲν βαστῶ πειά! Αὐτὸς ὁ ἔρως μὲ ἀφάνιζει .. μὲ σκοτώνει... μὲ δολοφονεῖ... (Ὁ Σταῦρος προβάλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ πρὸς τὸ προσκηνίον παραθύρου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι ὁρατὸς ἐκ τοῦ δημοσίου καὶ παρακολουθεῖ τὸν μονόλογον χειρονομῶν κωμικῶς). Μ' ἔχει τὴν καρδιά μου μαραμένη... καμένη... μαύρη ἔσαν τὸ κάρβουνο.

ΣΤ. (Ἰδίᾳ) Κάρβουνο νὰ γένῃς, γερω-παραλυμένε!

ΠΕΡ. Μ' ἔχει ῥουφήξῃ ὡς τὸ κόκκαλο.

ΣΤ. Κόκκαλο 'ς τὸ λαιμό σου, γερω-βρωμιάρη.

ΠΕΡ. (Ἐγειρόμενος καὶ ἐνθουσιωδῶς) Ὀλυμπία μου, δι' ἔν σου γλυκὸ βλέμμα, ἔδινά τὴ ζωὴ μου!

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ ΑΓΓΕΛΩ

ΑΓΓ. Ἄ! ἐδῶ εἴστε, κ. Περικλῆ, καὶ ἡ κυρία σᾶς ζητεῖ τόση ὥρα.

ΠΕΡ. Τρέχω! τρέχω, Ἀγγέλκω. (Ἡ Ἀγγέλκω φεύγει) Ἡ κυρία Ζωὴ δὲν χωρατεύει. Ἄμα τὴν πιάση τὸ μερικὸ της, ἀπὸ ἄγγελος ποῦ εἶναι, γίνεται τίγρις ἀνήμερος. (Ἀπέρχεται λέγων) Τρέχω, τρέχω.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΣΤΑΥΡΟΣ

(Πηδᾷ ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ Περικλῆ)

Ὀλυμπία μου, μ' ἔχεις τὴν καρδιά μου μαραμένη, καμένη, τσουρουφλισμένη... μαύρη σὰν τὸ κάρβουνο!... Γιὰ ἓνα σου γλυκὸ βλέμμα, Ὀλυμπία μου, θὰ ἔδινά τὴ ζωὴ μου! (Φυσικῶς) Μωρὲ καὶ τὴν ψυχὴ σου θὰ ἴδινες, Γερω-Σινάνη. Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν ξαναμωραμένο, νὰ τὰ βάλῃ μ' αὐτὸ τὸν ἄγγελο! Μωρὲ ἐγώ, ποῦ εἶμαι ἐγώ! (Στρίφει τοὺς μύστακας) μὲ ὅλα μου τὰ νειάτα, μὲ ὅλο μου τὸ λεβεντεῖο καὶ μὲ ὅλη μου τὴ ποιητικὴ ἀξία, τρέμω ὅλος σὰν τὸ ψάρι ἔμπροστά της. Καὶ σὺ γερω-ξεκουτιάρη (Προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ὁ Περικλῆς) τολμᾷς νὰ τὰ βάλῃς μ' ἓνα τέτοιον ἄγγελο. (Κινῶν τὴν κεφαλήν) Ἐ! κακομοίρη! (Δεικνύων τὸν γρόνθον εἰς ἐκάστην συλλαβὴν) Κα... κο... μοί... ρη!

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΩ

ΑΓΓ. (Δρομαίως ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἀνωγαίου) Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Καλὲ τόση δουλειὰ ἔχει ἀπάνω! Ἐξέχασες πῶς ἔχουμε μουσαφιρέους ἀπόψε.

ΣΤ. (Κωμικοσοβαρῶς) Προσκεκλησμένοι νὰ λές.

ΑΓΓ. Καλὲ πήγαινε ἀπ' ἐδῶ μὲ τῆς ἐλληνικούραις σου. (Ὁ Σταῦρος μένει ἀκίνητος) Τρέχα σοῦ λέγω, δὲν καταλαβαίνεις;

ΣΤ. Καλά, καλά, μὴ θυμώνεις, πηγαίνω. (Μετὰ κωμικῶν κινήσεων) Νά!... τρέχω! (Φεύγει ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΑΓΓΕΛΩ

Τί χαριτωμένο παλληκάρη! καὶ σοῦ καταφέρνει κάτι τραγουδάκια ποῦ εἶναι τρέλλα. Ἐχει μόνο ἓνα κακό. Πιστεύει σὰν μωρὸ παιδί ὅτι καὶ ἂν τοῦ ποῦν, ὅσο ἀπίστευτο καὶ νὰ ἴναι. Μ' αὐτὸ δὲν πειράζει. Ὅλοι ἔχουμε τὰ ἐλαττώματά μας. Φτάνει ποῦ εἶναι καλός, τίμιος καὶ ἐργατικός, καὶ γιὰ τῆς φρόνιμας γυναῖκες, τέτοιοι ἄντροι χρειάζονται! Νά ἴθι, ἄχ! πῶς θὰ ταιριάζαμε! Μὰ δὲν μὲ βλέπει ὅπως θέλω ἐγώ. Τὰ ἔχει βαλμένα μὲ τὸν ἥλιο τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύχτα μὲ τὸν οὐρανό. Ἐτσι μᾶς λέγει τοῦλάχιστον. Κάθε φορὰ ποῦ θὰ βάλῃ τραπεζί, θὰ πάῃ ἑκατὸ φορὰς 'ς τὸ παράθυρο. Ἐκρούφτηκα τὴν ἄλλη φορὰ, νὰ ἴδῶ ποῦ πᾶν τὰ μάτια του. Μὰ οὔτε οὐρανὸ κύτταξε οὔτε τίποτε, μόνο τὰ στήλωνε σὰν κανοκιάλια 'ς τῆς δασκάλας τὰ παράθυρα. Μὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου νὰ θέλῃ ἢ ἀφεντιὰ του ν' ἀνέβῃ τόσο

ἀφηλά! Εὐφῆκε καὶ πρόσωπο! Ταμάμ! ὀρίστε θὰ σοῦ πῆ ἡ Ὀλυμπία, κύρ Σταῦρο! Μὰ δὲν τὸ πιστεύω καλέ, κάτι ἄλλο θὰ ἔχη ἔς τὸ νοῦ του.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΩ

ΣΤ. (Εἰσερχόμενος ἀποτόμως καὶ γελῶν θορυβωδῶς) Χά! χά! χά! χά! χά!

ΑΓΓ. Καλὲ τί ἔχεις, Σταῦρο;

ΣΤ. Χά! χά! χά! χά! χά! χά!

ΑΓΓ. Καλὲ τρελλάθηκες; τί ἔχεις καὶ γελᾷς σὰν ξωφρονισμένος.

ΣΤ. Χά! χά! χά!

ΑΓΓ. Μὰ, δὲ μοῦ λὲς νὰ γελᾶσω κι' ἐγὼ τουλάχιστον;

ΣΤ. Νά! ἐκεῖ ποῦ... Χά! χά! χά. Ἄφησέ με καὶ θὰ σκάσω.

ΑΓΓ. Ἡμαρτον, Παναγία μου, καλὲ τί ἔπαθες;

ΣΤ. (Πνευστιῶν) Στάσου κομμάτι! Ἄγγέλκω μου!... νᾶρχω ἔς τὰ συγκαλά μου! Χά, χά, χά! (Βραδέως) Μωρὲ βουτιά. (Ταχύτερον καὶ ἰσχυρότερον) Χά! χά! χά! Ἄ, α, α, α, αχ! Κόντεψα νὰ σκάσω, Ἄγγέλκω μου!

ΑΓΓ. Μὰ τί σοῦ ἔλαχε! Πές το κι' ἐμὲ λοιπόν!

ΣΤ. Νά! ἄκουσε! Τώρα ποῦ σὲ ἄφησα, βροῖκα ἀπάνω ἔς τὸ μπουφὲ τῆς σαρδέλαις τῶν κουτιῶν βαλμέναις ἔς τὰ μακρουλά πιατάκια καὶ ἐπειδὴ μοῦ φάνηκε ἄλλο τὸ λάδι, ἐπρόσθεσα καὶ ἐγὼ κάμποσο ἀπὸ τὸ καλὸ τὸ δικό μας. Ἐπῆρα λοιπόν δυὸ πιατάκια ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι καὶ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ πηγαινα ἔς τὸ τραπέζι. Ἐκεῖ δὰ! ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς Ὀλύμπιας καὶ ἔλεγε «Ἄ! μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, ἐγενήκατε ἀνυπόφορος!» Ὡς ποῦ νὰ

καλοκαταλάβω τίνος τὰ ἔλεγε, ἀνοίγουν καὶ τὰ δυὸ φύλλα τῆς μεσόπορτας καὶ ὁ κύρ Περικλῆς ἔρχεται σὰν ἀνεμοστρίβουλας καὶ πέρφτει ἀπάνω μου. Κουτρουβαλιάζομαι κι' ἐγὼ μαζύ του, μὰ πέρφτοντας, πέρφτουν ἢ σαρδέλαις καὶ τὰ λάδια ἔς τὰ μοῦτρά του, ἔς τ' αὐτιά του, ἔς τὰ γένεια του, ἔς τὰ ῥοῦχά του... σοῦ γένηκε ἔς τὰ λαδωμένος ποντικός.

ΣΤ. καὶ ΑΓΓ. Χά! χά! χά! χά! χά!

ΣΤ. Εἶπα μέσα μου, πάει πειά, Σταῦρο! Οὐδὲ μιὰ στιγμή δὲ θὰ μείνης πειά ἐδῶ μέσα. Μὰ δὲ βαρυνέσαι. Ὁ κύρ Περικλῆς, σηκώθηκε μάτια μου, μὲ τὴν γρηγοροσύνη τοῦ λαγοῦ καὶ χωρὶς κἂν νὰ ἰδῆ ἀπὸ ποῦ τοῦρχε (βραδέως) ἢ λαδομπόρα, ὡς ποῦ νὰ πῆς δυὸ, ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὴν ἀντικρουνὴ πόρτα.

ΣΤ. καὶ ΑΓΓ. Χά! χά! χά! χά!

ΣΤ. Στάσου, Ἄγγέλκω, γιατί ἀπόψε εἶμαι ἔς τὸν ν' οἰστρό μου, ὅπως λέει καὶ ὁ κύρ Χαρίλαος, καὶ τοῦ πρέπει τοῦ παραφέντη μας νὰ τοῦ καταφέρω καμμιὰ ῥίμα.

ΑΓΓ. Ναί, ναί, αἴντε νὰ σὲ ἴδῶ.

ΣΤ. (Συλλογιζόμενος) Τὸ βροῖκα.

Καλὲ τί μασκαράλῃκι!
τί μεγάλο ῥεζιλῃκι!
τί ἀρχοντικὴ βουτιά!

ΣΤ. καὶ ΑΓΓ. Χά! χά! χά! χά! χά! χά!

ΣΤ. Σοῦ ὠρέγονταν φιλάκι,
τροφερό μου Περικλάκη,

ΑΓΓ. (Ταυτοχρόνως καθημένη) Χά! χά! χά!

ΣΤ. κι' ἔφαγες κατραπαχιά.

ΑΓΓ. Χά! χά! χά!

ΣΤ. Ἦθελες τὴ δασκαλίτσα

νά τὴν πάσης ἀγκαλίτσα,
κι' ἠῦρες ἄλλη ἀγκαλιά.

ΣΤ. καὶ ΑΓΓ. Χά! χά! χά! χά! χά! χά!

ΣΤ. Ἄν σ' ἀρέσῃ, Περικλάκη
ξαναγύριψε φιλάκι.

ΑΓΓ. (Ταυτοχρόνως) Χά! χά! χά!

ΣΤ. Σαοδελόζουμο, περσό!
μὰ φιλί οὔτε μισό!

ΑΓΓ. (Ἐγειρομένη) Καλὰ τοῦ τὰ ἴψαλες τοῦ γερω-ξεκου-
τριάρη τοῦ πρόεπανε. Αὐτὰ παθαίνουνε ὅσοι γυρεύουνε
ἄπρεπα πράματα. Στάσου τώρα νὰ ἴδῳ νὰ μὴν ἔρχεται
κανεῖς. (Πηγαίνει εἰς τὸ βάθος καὶ βλέπει)

ΣΤ. Μωρὲ μακροβοῦτι! Φαντάζομαι τί σπρωξιὰ θὰ
τοῦ ἴδωκε ἢ δασκάλα. Χαρὰ ἔς τὴ σκουντιὰ! Ἄχ! Ὀλύμ-
πια μου!! Τί ἄγγελος ποῦ εἶσαι! Τί ἔξοχο πλάσμα!
Μὰ κατὰ δυστυχίας δὲν εἶσαι γιὰ τὰ δόντια μου.

ΑΓΓ. (Μακρόθεν) Ἐ! ἔ! ἔ! τί λὲς αὐτοῦ;

ΣΤ. Τίποτε, Ἀγγέλκω μου, γελῶ ἀκόμα.

ΑΓΓ. (Πλησιάζουσα) Ἐλεγεσ, τί ἄγγελος! τί πλάσμα!

ΣΤ. (Διστάζων) Ἄ! ναί! (Ἀποφασιστικῶς) Γύρισα καὶ εἶδα
τὸ λεβέντικο περπάτημά σου καὶ εἶπα τί ἄγγελος ποῦ
εἶσαι . . . τί ὠραῖο πλάσμα!

ΑΓΓ. Ἀλήθεια τὸ λὲς, Σταῦρό μου; (Ἀκκιζομένη καὶ θω-
πευτικῶς) Μὲ τὴν καρδιά σου τὸ λὲς;

ΣΤ. (Ἰδίῳ) Τώρα τὰ μπλέξαμε! Κι' ὅσο τὸ ἀπόφευγα,
τόσο τὴν ἔπαθα. Καὶ ποιὸς τὴν πιάνει τώρα.

ΑΓΓ. (Θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του) Δὲν ἀκούω τί λὲς,
Σταῦρό μου!

ΣΤ. Τί θὰ πῆ τί λέω;

ΑΓΓ. Νά! σ' ἐρωτῶ, μὲ τὴν καρδιά σου τό ἴπες;

ΣΤ. (Ἀπομακρυνόμενος) Ὅσω χρονῶ γένηκα, ὅλο τὸ κό-

σμο τὸν ἀκούω καὶ μιλεῖ μὲ τὸ στόμα. Ἡ καρδιαῖς
μιλοῦνε ποτές;

ΑΓΓ. Ἐλα δὰ! μὴ μᾶς κάνεις τώρα τὸν ἔξυπνο! Πῆς
πῶς μετάνοιωσες ποῦ σοῦ ξέφυγε ἓνας γλυκὸς λόγος
ἔστερα ἀπὸ 4 χρόνια ποῦ ζοῦμε μαζύ.

ΣΤ. Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ! Ἡθελές τα κι' ἔπαθές τα,
καπετὰν Σταῦρο. (Ἀκούεται κωδωνισμός) Τὸ κουδοῦνι κτυ-
πάει, Ἀγγέλκω, τρέχα.

ΑΓΓ. Ναί! μὰ δὲν μ' ἀπάντησες.

ΣΤ. Καλὲ τρέχα τώρα! νὰ μὴν ἀρχέψῃ πάλι τὸ στόμα
τῆς κεραῖς καὶ τὴν ξέρεις! Εἶναι καλὴ νὰ ψέλνῃ ὡς αὔριο.

ΑΓΓ. (Ὁσεὶ πιεζομένη) Καλά! καλά! πηγαίνω (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Η'

ΣΤΑΥΡΟΣ

Χρυσό μου κουδουνάκι ποῦ μὲ ἔσωσες, σὰν ἀνέβω
ἀπάνω θὰ σὲ φιλήσω. Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς ἢ Ἀγγέλκω
εἶναι χρυσοῦ κοπέλλα. Χαριτωμένο κορίτσι! Κι' ἀπάνω
ἔς τὴν τιμὴ! Μμμμ! Μὰ ἔλα δὰ! ποῦ ἐδῶ μέσα! Νὰ
ἐδῶ! . . . (Θέτει κωμικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ στήθους)
ἀνάβει φλόγα φοβερή! Τὸ ξέρω πῶς δὲν εἶναι γιὰ μένα
ἢ Ὀλύμπια, αὐτὸ τὸ ἔξοχο πλάσμα ποῦ μοῦ τὴν ἀναψε,
μὰ ἢ καρδιά μου κλείστηκε καὶ γι' ἄλλη δὲν χτυπᾷ.

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΣΤΑΥΡΟΣ, ΖΩΗ

ΖΩΗ (Κρατοῦσα χάρτην ἐπὶ τοῦ ὀποίου εἶναι γεγραμμένον τὸ menu
καὶ φέρουσα οἰκιακὴν στολὴν εἰσέρχεται ὀργίλως) Ἄ! ἐδῶ εἶσαι τοῦ
λόγου σου; Ἐσπασα τὸ κουδοῦνι ἔς τὴν τραπεζαρία καὶ

κάνεις τὸν κουφό. Δὲν μοῦ λές τί χάλια εἶναι τὸ χάλι; τί λάδια; τί σαρδέλλαις χάμω; δὲν μιλάς; (Ἡ Ἀγγέλω προβάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἐστιατορίου, παρατηρεῖ τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ σκηνῇ καὶ ἐξαφανίζεται ποιήσασα χειρονομίαν δηλοῦσαν ὅτι ξεύθει τί πρέπει νὰ πράξῃ διὰ νὰ σώσῃ τὸν Σταῦρον).

ΣΤ. Νά! Κυρία! (Πρὸς τὸ δημόσιον) Τί νὰ τῆς πῶ τώρα; Ἄν πῶ τὴν ἀλήθεια θὰ μὲ διώξῃ ὁ γερω-ξελογιασμένος.

ΖΩΗ. Ἐ! ἀκόμα; Σ' ἐρωτῶ ποιὸς τὰ ἔκαμε αὐτὰ τὰ χάλια;

ΣΤ. (Λιμνηχανῶν καὶ βλέπων χαμαὶ) Ποι...οι...ο...ος.

ΖΩΗ. Ναί, ποῖος; θὰ μὲ ἀπαντήσης, ἀχρεῖτε;

ΣΤ. Νὰ... ὁ... ἡ... ἐπήγαινα... (Πρὸς τὸ δημόσιον) Μὰ πῶς νὰ τὸ πῶ;

ΖΩΗ. Τί λόγια ἀσυνάρτητα εἶναι αὐτά; τὸν τρελλὸν κάνεις;

ΣΤ. Ὅχι, Μαντάμα! Μπαρτόν, μαντάμα Ζωή, μὰ ἡ τρομάρα ποῦ πῆρα μὲ οὔργιασε! Δέ ξέρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχέψω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω. Νά! ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινα... τῆς (Ἰδίᾳ) μωρὲ πῶς θὰ τὸ πῶ; Δὲ γεννᾶς βρὲ μυαλό; (Ἡ Ἀγγέλω ἀναρραίνεται ἐπὶ τοῦ παραθύρου ὀπισθεν τῆς Ζωῆς, κρατοῦσα τὸν Μεντόρ καὶ δεικνύουσα αὐτὸν τῷ νεύει ἐπανειλημμένως νὰ εἰπῇ πῶς ὁ Μεντόρ διέπραξε τὸ κακόν).

ΖΩΗ. (Ἄνευ διακοπῆς) Ἐ! τὸ ζῶον! θὰ μιλήσης ἐπὶ τέλους; πές μου ναὶ ἢ ὄχι; Ποιὸς ἔκαμε αὐτὰ τὰ χάλια;

ΣΤ. (Παρατηρήσας ἐπὶ τέλους τὴν Ἀγγέλω ἣτις ἐξαφανίζεται μετὰ τοῦ Μεντόρ) Νά! ὁ Μεντόρ, Μαντάμα, τᾶκαμε.

ΖΩΗ. Ὁ Μεντόρ; Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ ἀνακατεύεις τὸ σκυλί;

ΣΤ. Νά! ἐκεῖ ποῦ πήγαινα ἔς τὸ τραπέζι τρία πιατάκια σαρδέλλαις, ἀνοίγει μονομιᾶς ἡ πόρτα καὶ ἔρχεται μὲ ὀρμὴ ὁ Μουσιοῦς... ὁ... (Ταχέως) Μουσιοῦ Μεντόρ, Μαν-

τάμα, καὶ μπλέκεται ἔς τὰ πόδια μου καὶ μὲ ῥίχνει ἀνάσκελα... ὄχι, ὄχι, μπρούμπτα! Ἐ! μήπως θυμοῦμαι πειρά! καὶ γενήκανε ὄλο λάδια τὰ γένεια του. Χά! χά! χά!

ΖΩΗ. Τὰ γένεια του;!!

ΣΤ. Τὰ μαλλιά του, Μαντάμα, τὰ μαλλιά του. Ἐγὼ ἐνόμισα πῶς ἐλύσαξε κι' ἀκόμα τρέμω, γι' αὐτὸ τὰ μπερδεύω.

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΟΙ ΑΝΩ καὶ ΑΓΓΕΛΩ

ΑΓΓ. (Δρομαίως) Κυρία, κυρία! Ὁ Μεντόρ πρέπει νὰ πῆρε τῆς σαρδέλλαις ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ τραπεζαρία εἶναι μέσ' ἔς τὸ λάδι. Τὸν εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ὄλο γλύφεται. Ἡ κεφαλὴ του καὶ ἡ ῥάχη του εἶναι γεμάτη λάδι καὶ σαρδέλλαις.

ΖΩΗ. Καλά! καλά! (Τῷ Σταύρῳ) Γιατί δὲν μοῦ λέγεις ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς τὴν ἀλήθεια;

ΣΤ. (Ἰδίᾳ) Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια; πῶ! πῶ! τρομάρα μου! (τῇ Ζωῇ) Νά! μαντάμα Ζωή, ἀπὸ τὸ φόβο μου πμέρδεψε ἡ γλῶσσά μου.

ΖΩΗ. Καλά, πήγαινε τώρα μὲ τὴν Ἀγγέλω νὰ τὰ καθαρίσετε καὶ τώρα θὰ φθάσω κι' ἐγὼ (ἀπέρχονται ἀλλήλοσυγχαιρόμενοι διὰ χειρονομιῶν).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΖΩΗ

(Προχωρεῖ εἰς τὰ δεξιὰ τῆς σκηνῆς, ἐπὶ τοῦ προσκηνίου καὶ βλέπουσα τὸν χάρτην μονολογεῖ).

Εἶπαμε λοιπόν: Ἐνα potage aux herbes fines. Μιὰ κούρκα μὲ τρούφαις. Ἐνα λαυράκι mayonnaise. Κοτόπουλα ἔς τὴ σκάρα à l'anglaise. Asperges μὲ βούτυρο

φρέσκο à la flamande. Παγωτά βανίλια και dessert.
Κρασί άσπρο! Champagne sec και demi-sec. (Είς τὸ τέλος
τῆς άπαριθμύσεως τῶν φαγητῶν εισέρχεται ἡ Ὀλυμπία).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄

Η ΑΥΤΗ και ΟΛΥΜΠΙΑ

ΖΩΗ. Καλῶς την. Τώρα ἔφθασες;

ΟΛΥΜ. Ὁχι, κυρία! Πρὸ ἀρκετῆς ὥρας.

ΖΩΗ. Ἐ! εἶδες τὴν Κλεομένην και τὴν Εὐανθίαν;

ΟΛΥΜ. Ναί, ναί, θὰ ἔλθωσιν ὅλοι. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς
ὥρας πιστεύω νὰ φθάσουν. Ἡ Εὐανθία νομίζω ὅτι θὰ
ἔλθῃ προηγουμένως μὲ τὸν ἀδελφόν της Λυκοῦργον και
οἱ γονεῖς της θὰ ἔλθωσι κατόπιν. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος θὰ
ἔλθῃ ἴσως μὲ τὸν κ. Θρασύβουλον τὸν γραμματέα του
και μὲ τὴν κ. Θρασυβούλου.

ΖΩΗ. (Ἐκπληκτος) Μὲ τὸν Θρασύβουλον και τὴν γυ-
ναῖκά του!... Ὁ κ. Ἀλέξανδρος εἶναι πολύτιμος φίλος.
Τὸν ἀγαπῶμεν και τὸν ἐκτιμῶμεν πολὺ, ἀλλὰ πολὺ
καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ ἄφινε τὸν γραμματέα του και τὴν
γυναῖκά του εἰς τὴν ἡσυχίαν των. Τέλος εἶναι πολὺ
στενὸς φίλος τοῦ σπητιοῦ και πρὸς χάριν του θὰ τοὺς
καλοδεχθῶμεν και αὐτούς.

ΟΛΥΜ. Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ κ. Χαρίλαος
μὲ εἰδοποίησε νὰ μὴ ἀναμένωμεν αὐτὸν διὰ τὸ δεῖπνον
διότι συνήντησεν ἀρχαῖόν του ἐπιστήθιον φίλον.

ΖΩΗ. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπόψε.

ΟΛΥΜ. Μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως μετὰ
τοῦ φίλου του, ἀλλ' ἀργότερον.

ΖΩΗ. Πολὺ ὠραῖα. Σ' εὐχαριστῶ, Ὀλυμπία μου!
Εἶσαι τόσον ὑποχρεωτική!

ΟΛΥΜ. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σας. Ἄλλως τε
εἶσθε τόσον καλὴ δι' ἐμέ!

ΖΩΗ. Σοῦ πρέπει, σοῦ πρέπει, Ὀλυμπία μου! Εἶμαι
καλὴ μαζύ σου διότι εἶσαι ἄγγελος. Καὶ τώρα, ἀγαπητὴ
μου, πηγαίνω νὰ ἐνδυθῶ, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
θὰ φθάσουν οἱ προσκεκλημένοι.

ΟΛΥΜ. Ἐγὼ πάλιν, ἔχω τὸ μάθημα τῆς Μαρίκας.
Κατόπιν πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ και ἐγὼ διὰ τὸ δεῖπνον.

ΖΩΗ. Διὰ τὸ μάθημα δὲν πειράζει. Ἄς παραλειφθῇ
σήμερον. Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητὴ μου, μείνε σὺ
ὀλίγον ἐδῶ διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῆς και ὅταν ἔλθῃ ὁ κ.
Θεοζάρης και ἡ κ. Κλεομένη μὲ εἰδοποιεῖς ἀμέσως.
(Ὑποχωρεῖ πρὸς ἀποχώρησιν). Ἄ! ἂν ἡ Εὐανθία τοὺς συνο-
δεύῃ νὰ τὴν παραλάβῃς μὲ τρόπον μαζύ σου και νὰ μᾶς
ἀφήσῃς μόνους.

ΟΛΥΜ. Πολὺ καλὰ, κυρία Ζωή.

ΖΩΗ. Τρέχω λοιπὸν νὰ ἐτοιμασθῶ. (Φεύγει ἐκ τῆς θύρας
τοῦ ἀνωγαίου).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ὅλοι θεωροῦν τὴν κ. Ζωὴν ὡς γυναῖκα ἰδιότροπον,
και ἐν τούτοις εἶναι πολὺ καλὴ. Ὀλίγον θυμώδης ἀλλὰ
θεοσεβῆς και ἐνάρετος. Ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν της και λα-
τρεύει τὸ κοριτσάκι της. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ κ. Μαρί-
κα συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν σπανίων ἐκείνων ἴπλα-
σμάτων τὰ ὁποῖα ἐλκύουν τοὺς πάντας ἀνεξαιρέτως και
ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἡ φύσις τὴν ἐπροίκισε μὲ ὅλα της
τὰ δῶρα. Ἐν μιᾷ λέξει ἡ μικρὰ μου μαθήτρια εἶναι
ἀξιολάτρευτος. Πρὸς χάριν αὐτῆς και τῆς καλῆς της
μητρὸς ἠνέχθην μέχρι τῆς σήμερον τὸν γελοῖον πατέρα

της. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιοτέρω. Τί θὰ γίνω, Θεέ μου, ἐὰν ἀποβῆ τολμηρότερος. Δὲν παρατηρεῖ ὁ ἄθλιος ὅτι κατέστη τὸ περίπαιγμα τῶν ὑπηρετῶν του; Εὐτυχῶς ἡ κωμωδία τοῦ Μεντόρ ἐπέτυχε. Ἄλλως, τί θὰ ἐγίνετο, Θεέ μου! Ἡ κυρία, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν λατρεύει, εἶναι καλὴ νὰ ζητήσῃ ἀμέσως διαζύγιον, διότι εἶναι αὐστηροτάτων ἡθῶν. Καὶ ποῦ θὰ εὕρω καλλίτερον οἶκον καὶ τόσῃν καλὴν ἀντιμισθίαν χάρις τῇ ὁποίᾳ ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός τὰς ἰατρικὰς του σπουδὰς. Νομίζει ὁ ταλαίπωρος ὅτι διδάσκω εἰς τὰ ἐνταῦθα παρθεναγωγεῖα καὶ ὅτι κερδίζω πολλὰ ἀπὸ ἰδιαιτέρας παραδόσεως. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ ἤλπισα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἀλλ' ἐλλείπει μέσων, παρηγκωνίσθη. Ἐκρίνα δὲ καλὸν νὰ μὴ κάμω αὐτὸν ἐνήμερον τοῦ ἀτυχήματος τούτου, διότι ἂν ἐγνώριζεν ὅτι τῷ ἐξαποστέλλω ὀλόκληρον τὸν μισθόν μου χωρὶς νὰ κρατήσω οὐδὲ ὀβολόν, οὐδέποτε θὰ ἐδέχετο τοῦτο. Εὐτυχῶς ἐτελείωσεν ἐφέτος τὰς σπουδὰς του. Ἄναμένω μάλιστα ἐπιστολὴν του ἵνα ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεών του. ὦ! πόσον ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιτύχη, καὶ νὰ ἀποκατασταθῆ, ὅπως ἀποσυρθῶ καὶ ἐγὼ πλησίον του τὸ ταχύτερον, διότι ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι τὸν τρελλὸν αὐτὸν γέροντα. (Σκέπτεται, εἶτα λαμβάνουσα στάσιν ἀνάλογον).

Προσευχή.

Θεέ μου! ἀφοῦ ἔκρινας καλὸν νὰ μ' ἀφαιρέσῃς τὴν προστασίαν τοῦ πατρός, τὰς μητρικὰς θωπείας, ἀντικατάστησον αὐτοὺς καὶ μήποτ' ἐπιτρέψῃς, νὰ γίνω ἔρμαιον κακοῦ, θῦμα ἀπανθρωπίας. Ἡ μήτηρ μου, ἐκπνέουσα, μόνον εἰς Σὲ ἐθάρρει

καὶ ἀσπαζομένη τὸν σταυρόν, ὃν εἶχεν ἀνὰ χεῖρας, ἢ τάλαινα Σ' ἱκέτευε θερμῶς καὶ ἐξελιπάρει, νὰ γίνῃς ἡμῖν ἴλεως κατὰ τῆς μαύρης Μοίρας. Καὶ ἡ ἀγία μήτηρ μας, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, σταυρόνουσα τὰς χεῖράς της μὲ τὸν Σταυρόν ἐκεῖνον, ἐν μέσῳ τῶν δακρῶν μας καὶ τῶν ὀλοφυρμῶν μας, εἶπε, μὲ ἀσθενῆ φωνήν, μὲ ὄμμα τρεμοσβύνον:

« Παιδιά μου, τὸν πατέρα σας πηγαίνω ν' ἀνταμιώσω,
 » μαζύ του εἰς τοῦ Πλάστου μας τοὺς πόδας νὰ προσπέσω,
 » καὶ σᾶς τὰ ἀπροστάτευτα, ἕς Αὐτὸν νὰ παραδώσω,
 » ἀφοῦ δὲν θέλει ἐγὼ νὰ ζῶ καὶ νὰ σᾶς προστατεύσω! »

Καὶ ἔκτοτ' ἀνέθηκα εἰς Σέ, Θεέ μου, καθ' ἐλπίδα!...
 Τῶν ὀρφανῶν δὲν εἶσαι Σὺ ὁ εὐσπλαγγνος πατήρ;
 Σῶσον λοιπὸν τὴν δούλην σου ἀπὸ αἰσχροῦ παγίδα,
 προστατεύσον τὴν ὀρφανήν, Σὺ, ὁ Θεός, Σωτήρ!

(Μένει ἐν καταυκτικῇ στάσει, εἶτα ἀνορθουμένη καὶ τείνουσα τὸ οὖς).

Κάποιος ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

ΟΛΥΜΠΙΑ, ΕΥΑΝΘΙΑ

ΕΥΑΝ. (Ορμῶσα) Ὀλυμπία μου!

ΟΛΥΜ. Εὐανθία μου! (περιπτύσσονται) ὁποία εὐάρεστος ἔκπληξις! Ἦσο λοιπὸν ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ δὲν σε παρετήρησα;

ΕΥΑΝ. Ὁχι, ἀγαπητή μου, ἦλθον μὲ τὸ προηγούμενον, μαζὺ μὲ τὴν Εὐρουδίκην καὶ παρέμεινα ὀλίγον εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἄ! ἀκριβῶς! Ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου συνήντησα τὸν Θρασύβουλον μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων. Δὲν μοὶ λέγεις, φιλτάτη μου, πῶς ἔγινε τοῦτο; ποῖος τοὺς προσεκάλεσε;

ΟΛΥΜ. Ἀπορεῖς καὶ σύ; Λοιπὸν σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ κ. Περικλῆς παρήγγειλε νὰ τοὺς προσκαλέσω. Πρὸ μι-

κροῦ ἀνήγγειλα τοῦτο εἰς τὴν κ. Περικλῆ, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη πολὺ εὐχαριστημένη.

ΕΥΑΝ. Ὑποθέτω ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν ἐσπερίδα τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, ὅπου παρευρίσκεται πάντοτε τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ἀνδρόγυνον, θὰ ἐπεβλήθη εἰς τὸν κ. Περικλῆν ἢ πρόσκλησις των.

ΟΛΥΜ. Τοιοῦτόν τι θὰ συμβαίνει, διότι γνωρίζω ὅτι ἐδῶ δὲν τοὺς ἀνέχονται. Τὸ κατ' ἐμέ, τί νὰ σοὶ εἶπω; Εἰξεύρεις, Εὐανθία μου, ὅτι δὲν ἀγαπῶ νὰ κατηγορῶ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κ. Θρασύβουλος καὶ ἡ σύζυγός του δὲν μοὶ ἀρέσκουν ποσῶς. Εἶθε νὰ ἀπατῶμαι.

ΕΥΑΝ. Δὲν ἀπατᾶσαι διόλου, Ὀλυμπία μου, οὔτε διὰ τὸν ἕνα οὔτε διὰ τὸν ἄλλον. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος πρὸ πολλοῦ ἠννόησε πόσον ζυγίζει ὁ Θρασύβουλος, ἀλλ' ἐπὶ τόσα ἔτη τὸν ἔχει γραμματέα του ὥστε λυπεῖται νὰ τὸν ἀποβάλλῃ. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν φιλοκατήγορον σύζυγόν του... Ἄς εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ εἶπω τίποτε.

ΟΛΥΜ. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁσάκις ἀνοίξῃ τὸ στόμα της θὰ κατηγορήσῃ. Καὶ μὲ ποίας ἐκφράσεις! Θεέ μου! Οὐδεὶς εὐρίσκει ἔλεος ἐνώπιόν της. Ὁ ἐνάρετος εἶναι ὑποκριτής δι' αὐτήν, ὁ γενναιόδωρος ὑπερήφανος, ὁ μετριόφρων ἀνόητος καὶ κοῦφος κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τώρα αὐτά. Τί μᾶς μέλλει ἐπὶ τέλους. Ἀφοῦ τοὺς προσκαλοῦν καλῶς νὰ ὀρίσωσι.

ΕΥΑΝ. Βεβαιότατα.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'

Αἱ ΑΥΤΑΙ καὶ ΑΓΓΕΛΩ

ΑΓΓ. Ματμαζέλ Ὀλυμπία, ἡ μαντάμα θέλει νὰ σᾶς πῇ ἕνα λόγο.

ΟΛΥΜ. Ἔρχομαι ἀμέσως. (Ἡ Ὀλυμπία λαμβάνουσα τὸ βιβλίον ἐκ τῆς τραπέζης ἐγχειρίζει τῇ Εὐανθίᾳ λέγουσα ἄνευ διακοπῆς). Ἀγαπητή μου, σὺ ἀγαπᾷς τὴν ποίησιν. Ἴδου αἱ Μεταμορφώσεις τοῦ ἔρωτος. Ἀκριβῶς σήμερον τὴν πρωΐαν μοὶ τὸ ἔδωκεν ὁ κ. Χαρίλαος εἰς τὸ Σταυροδρόμιον καὶ μοὶ τὸ ἐσύστησε πολὺ. Ἀνάγνωσον θὰ φθάσω τὸ ταχύτερον.

ΕΥΑΝ. Μὴ ἀνησύχει, Ὀλυμπία μου, πήγαινε.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'

ΕΥΑΝΘΙΑ

(Φυλλολογοῦσα τὸ βιβλίον χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῷ).

Τί ἄγγελος! Τί ἐξαίρετος φύσις!... Τί ἔξοχος κόρη. ὦ! πόσον ἀγαπῶ τὴν Ὀλυμπίαν! (Ἀναγινώσκει νοερῶς).

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

Ἡ ΑΥΤΗ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑ (ἣτις ἀναφαίνεται ἀμέσως).

ΟΛΥΜ. Συγγνώμην, Εὐανθία μου.

ΕΥΑΝ. (Ἐγχειρομένη) Πόσον ὀργήγορα ἔφθασες! Ἄκουσε, Ὀλυμπία μου! Πῶς ἤθελα ν' ἀκούσω αὐτὸ τὸ ποίημα μὲ τὴν λαμπράν σου ἀπαγγελίαν. Μόλις ἀνέγνωσα τοὺς πρώτους στίχους καὶ μὲ ἤρεσαν πολὺ.

ΟΛΥΜ. Τὸ ποῖον;

ΕΥΑΝ. (Ἐγχειρίζουσα τὸ βιβλίον καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου).

ΟΛΥΜ. Δὲν ἔχω ἀπόψε διαθέσιν δι' ἀπαγγελίαν, χρυσῆ μου, πρὸς χάριν σου ὅμως θὰ σοὶ ἀπαγγείλω μερικοὺς στίχους μόνον. (Ἡ Εὐανθία ἐπανακάθηται. Ἡ Ὀλυμπία ὀρθία κρατεῖ τὸ βιβλίον διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐνίοτε ἐκτελεῖ σχήματα. Ἀπαγγέλλει ἀναγινώσκουσα ζωηρῶς).

Ὁ ἔρωσ... τὸ ἀγλαΐσμα καὶ γέροντος καὶ νέου,
 αὐτὸ τὸ δέλεαρ τῆς Γῆς, ἢ κλείς τοῦ Ὑμεναίου,
 ὅτε θηρίον ἄγριον, ὅτε γλυκὺς καὶ πρᾶος
 εἶν' ἀχανῆς ὡς ἄβυσσος!... ἄπειρος ὡς τὸ χάος!...
 Αἴσθημα ἀκατάληπτον, ἀλλόκοτον, πλήν θεῖον!...
 ποιεῖ τὸν κοῦφον νουνεχῆ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον!
 ἔδραν του ἔχει τὴν ψυχὴν, καὶ εἰς ψυχὴν ἐρῶσαν
 ὅτε μὲν, γλῶσσαν ἄφατον, ἀγγελικὴν, σφριγῶσαν
 λαλεῖ καὶ ἀνίπταται μ' αὐτὴν εἰς αἰθερίους σφαιράς
 μεταποιῶν εἰς ἄγγελον τὸ τέως αἰσχροὺν τέρας,
 εἰς πλάσμα ἀγαθοεργόν, ἐπίζηλον, γενναῖον,
 ἐπιχαρίτων ἀρετῶν τὰ μῦρα ἀποπνέον!...
 καὶ ἐν τῇ κοιλάδι τῶν κλαυθμῶν, τοῦ ὄδυμοῦ, τῶν πόνων,
 ἄρχεται τότε ἄλυσσις ἐτῶν τρισευδαιμόνων...
 ὅτε δέ, μὲ μυχρόπνοα μαγευτικὴν ἐλπίδα,
 ἀφοῦ συλλάβῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν φοικτὴν παγίδα,
 πάθος βαθύ, ἐντὸς αὐτῆς, ὑπούλως ἐκκολάπτει
 καὶ βαθμηδὸν φλόγ' ἀσβεστον, διάπυρον, ἀνάπτει.
 Ἐννοεῖ τότε ἡ ψυχὴ τὸ μέγα τόλμημά της,
 ὡς ἐν κατόπτρῳ διορᾷ τὰ μέλλοντα δεινά της,
 καὶ φοικιᾷ ἢ τάλαινα... ἀγωνιᾷ... αἰμάσσει...
 ζητεῖ τὸ φλέγον πάθος της ἐκ ῥίξης ν' ἀποσπάσῃ!...
 Πλήν!... ἔμμανῆς ἀνίσταται καὶ φοβερὸς ὁ ἔρωσ!
 Τὰ βέλη πίπτουν σωρηδὸν εἰς πᾶν τρωτόν της μέρος!
 καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνισον καὶ θηριώδη πάλην,
 εἰς τοῦ λυσσώδους δαίμονος τὴν πνιγηρὰν ἀγκάλην,
 ἢ πρόην ἄδολος ψυχὴ δεινῶς μεταμορφοῦται,
 ἀπόλλυσι πᾶν αἴσθημα, λυσσᾷ, ἐξαγριοῦται!...
 καί, τρεπομένη τὴν ὁδὸν τὴν ἄνευ μεθορίων,
 ἐντὸς μικροῦ, καθίσταται ἀτίθασσον θηρίον!...
 Τὸ πάθος της!... Αὐτὸ διψᾷ!... Χάριν αὐτοῦ στερεῖται
 γονεῖς, γυναῖκα, ἀδελφούς!... Τὰ τέκνα του ἀρνεῖται.
 Τὸν ἄγγελον... εἰς δαίμονα μετέβαλεν ὁ ἔρωσ!...
 Ἄλλοτε πάλιν...

ΕΥΑΝ. Παῦσον, παῦσον, Ὀλυμπία μου! (Ἀρπάζουσα τὸ βιβλίον ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ ῥίπτουσα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης). Πρὸς τί νὰ μελαγχολῶμεν!

ΟΛΥΜ. Ἔχεις δίκαιον, Εὐανθία μου.

ΕΥΑΝ. Καθ' ὅσον μᾶλλον θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Ἄλλ' εἰπέ μοι πρότερον, χρυσῆ μου, εἴμεθα ὅλως διόλου μόναι; Εἰς τὰ παρακείμενα δωμάτια δὲν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ μᾶς ἀκούσῃ; Ἔχω νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ τι τὸ σπουδαῖον.

ΟΛΥΜ. Ὁ κ. Περικλῆς καὶ ἡ κυρία ἀνέβησαν πρὸ μικροῦ. Οἱ ὑπηρέται ὅλοι εἶναι εἰς τὰς ὑπηρεσίας των. Ὅμιλησον λοιπὸν ἐλευθέρως, φιλότατη μου, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

ΕΥΑΝ. Ἄκουσε λοιπόν! Αἰσθάνομαι ὅτι μὲ ἀγαπᾷς πολὺ καὶ δι' αὐτὸ σοὶ ἐκμυστηρεύομαι. Πρὸ πολλοῦ οἱ γονεῖς μου μοὶ προορίζουν σύζυγον, καὶ λίαν προσεχῶς, πολὺ πιθανὸν καὶ ἀπόψε, τὸ πρᾶγμα νὰ λάβῃ ἐπίσημον χαρακτῆρα.

ΟΛΥΜ. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ εὐτυχῆς αὐτὸς θνητός, καλὴ μου φίλη;

ΕΥΑΝ. Ὁ Χαρίλαος.

ΟΛΥΜ. (Ἐχρηῶσα). Ὁ Χαρίλαος! Θεέ μου!

ΕΥΑΝ. (Ἰδίᾳ) Πόσον τὸν ἀγαπᾷ! (Τῇ Ὀλυμπίᾳ) Διατί ὠχρίασες, ἀγαπητὴ μου; μήπως τὸν ἀγαπᾷς σὺ τὸν Χαρίλαον;

ΟΛΥΜ. (Πικρῶς) ὦ! ἐγὼ... εἶμαι πτωχὴ κόρη.

ΕΥΑΝ. (Μετὰ στοργῆς) Ἄλλ' εἶσαι, Ὀλυμπία μου, ἐκ καλλίστης οἰκογενείας, λαμπρῶς μεμορφωμένη καὶ πλουσία ἀρετῶν, προσθέτω δὲ καὶ ὠραιοτάτη.

ΟΛΥΜ. (Μελαγχολικῶς) Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι

πτωχή κόρη. Διὰ τὸν κ. Χαρίλαον ὅστις εἶναι πλουσιώτατος θὰ ζητήσωσι βεβαίως καὶ σύζυγον μὲ προῖκα ἀντίστοιχον.

ΕΥΑΝ. ὦ! πόσον πικρῶς λέγεις ταῦτα! Ἄχ! ἀνοιξόν μοι τὴν καρδίαν σου, εἰπὲ εἰς ἐμὲ τὴν φίλην σου ἣτις εἰλικρινέστατα σὲ ἀγαπᾷ, εἰπὲ ἀφόβως τὴν ἀλήθειαν. Ἀγαπᾷς τὸν Χαρίλαον. Δὲν ἔχει οὕτω, Ὀλυμπίτσα μου; (Θωπεύουσα αὐτὴν μελαγχολικῶς) Ἄ! ἐννοῶ! Ἐπειδὴ προηγουμένως σοὶ εἶπον ὅτι τὸν προορίζουσι δι' ἐμέ. Σοὶ ὁμολογῶ λοιπὸν εἰλικρινῶς καὶ ἐπισήμως ὅτι δὲν ἀγαπῶ διόλου τὸν Χαρίλαον.

ΟΛΥΜ. (Ἀξιοπρεπῶς) Ἄλλ' ὁ κύριος Χαρίλαος, φιλτάτη μου, εἶναι νέος ἀξιοπρεπῆς καὶ σπανίων προτερημάτων.

ΕΥΑΝ. Δὲν ἀντιλέγω. Τὸν ἐκτιμῶ ἄλλως τε καὶ τὸν ὑπολήπτομαι πολὺ, ἀλλ' ἐκεῖ μόνον περιορίζεται τὸ πρὸς αὐτὸν αἶσθημά μου, διότι (περιεργασθεῖσα τὰ πέριξ λέγει τονίζουσα τὰς λέξεις) ἀγαπῶ μέχρι λατρείας ἄλλον.

ΟΛΥΜ. (Μετὰ χαρᾶς) Ἄ!... ἐννοῶ!...

ΕΥΑΝ. Εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἔδωκα τὸν λόγον μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

ΟΛΥΜ. Καὶ ἂν σὲ ἀναγκάσωσι;

ΕΥΑΝ. Οὐδέποτε θὰ μὲ πιέσωσιν οἱ γονεῖς μου μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου. Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου. Καὶ τώρα ὅτε σοὶ εἶπον τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν θὰ μοὶ ἐμπιστευθῆς καὶ σὺ τὸ μυστικόν σου; (Μελαγχολικῶς) Πάλιν σιωπᾷς. Μάθε λοιπὸν καὶ τὸ ἐξῆς· ἔχω λόγους ἰδιαιτέρους νὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον τοῦ ὅτι δύνασαι νὰ φαντασθῆς, καὶ ἡ καρδία μου μοὶ λέγει ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι λίαν προσεχῶς θὰ σοὶ γίνωσι γνωστοί, πρὸς μεγάλην σου ἐκπληξιν καὶ χαράν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι μόνον

ἐκ τῆς μεγάλης μου πρὸς σὲ ἀγάπης παρακινουμένη, ἐπιμένω εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ πράγματος. (Τὴν θωπεύει). Ἄνοιξόν μοι τὴν καρδίαν σου, Ὀλυμπία μου!

ΟΛΥΜ. Ἄχ! Παῦσον πλέον. Μὴ μὲ παρακαλεῖς τοιουτοτρόπως. Εἶναι ἄρα ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀποδείξω τρανότερον πόσον σοὶ εἶμαι ἀφοσιωμένη; Ἀλλὰ τί νὰ σοὶ εἶπω; Σὺ μὲν εἶσαι κόρη μονογενῆς καὶ πλουσιωτάτη· ἀφ' ἑτέρου οἱ γονεῖς σου καὶ ὁ ἀδελφός σου σὲ λατρεύουν, δυσκόλως δέ, ὡς σὺ ἢ ἰδία ὁμολογεῖς, θὰ σὲ βιάσωσι νὰ ὑπανδρευθῆς παρὰ τὴν καρδίαν σου. Ἐγὼ ὅμως εἰς ποῖα προσόντα δύναμαι νὰ βασισθῶ; Ἀπλῆ παιδαγωγός!... ὀρφανή!... καὶ τὸ χεῖριστον πάντων εἰς παρομοίας περιστάσεις, πτωχή!... πτωχοτάτη! (Ἐγειρομένη) Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπαίτησις τοιαύτη ἐκ μέρους μου θὰ ἦτο καθαρὰ προπέτεια. Ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αἱ βλέψεις μου θὰ ἦσαν ἐπὶ τοῦ κ. Χαρίλαου, ποῖος σοὶ ἐγγυᾶται ὅτι θὰ συνεμερῖζετο τὸ αἶσθημά μου;

ΕΥΑΝΘ. (Ἐγειρομένη) Πῶς; δὲν γνωρίζεις λοιπόν;

ΟΛΥΜ. (Ζωηρῶς) Τί;... τί νὰ γνωρίζω;

ΕΥΑΝΘ. Ἀγνοεῖς λοιπόν, χρυσῆ μου, ὅτι ὁ Χαρίλαος σὲ ἀγαπᾷ μέχρι παραφροσύνης;

ΟΛΥΜ. (Δραττομένη τῶν χειρῶν τῆς Εὐανθίας τὴν βλέπει ἀσκαρδαμικτεῖ) Πῶς; πῶς; τί λέγεις; Τί εἶπες, Εὐανθία μου; Πῶς τὸ εἰξεύρεις; Ἄχ! εἰπέ μοι λοιπόν!

ΕΥΑΝΘ. (Τὴν βλέπει μετὰ στοργῆς) Πόσον τὸν ἀγαπᾷς, κακὸ κορίτσι! Καὶ δὲν ἠθελες νὰ ἐξομολογηθῆς τὸν πόνον σου, εἰς ἐμέ, τὴν φίλην σου, τὴν ἀδελφὴν σου.

ΟΛΥΜ. (Ἀποσύρουσα τὴν χεῖρα, στενάζουσα καὶ νεύουσα χαμαί). Ναί, τὸν ἀγαπῶ! Πρὸ πολλοῦ τὸ ἠννόησα ἐκ τῶν παλ-

μῶν τῆς καρδίας μου, ὅσάκις μοὶ ὠμίλει. Οὐδέποτε ὄμως ἐτόλμησα νὰ προδώσω διὰ τοῦ ἐλαχίστου σημείου τὸ ἐνδόμυχόν μου αἶσθημα, προβλέπουσα τὸ ἀδύνατον τοῦ συνοικεσίου. Ἄλλὰ σύ, φιλτάτη μου, πῶς γνωρίζεις ὅτι (Νεύουσα καὶ πάλιν χαμαὶ) μὲ ἀγαπᾷ;

ΕΥΑΝΘ. Τὸ ἠννόησα πρὸ πολλοῦ. Ἄλλὰ πρό τινων ἐβδομάδων ὁ Χαρίλαος μοὶ τὸ ὠμολόγησεν ὁ ἴδιος, καὶ μὲ τί πάθος!

ΟΛΥΜ. ὦ! Θεέ μου!... Σ' εὐχαριστῶ, Εὐανθία μου, διὰ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν μοὶ προξενεῖς. Πόσον εἶσαι καλή! Πόσον μὲ ἀγαπᾷς! Σ' εὐχαριστῶ πολύ. (Ἀσπάζονται).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'

ΑΙ ΑΝΩ, ΣΩΤΗΡΗΣ

ΣΩΤ. Κυρὰ Ὀλύμπια, ἦλθεν ὁ κ. Θεοχάρης καὶ ἡ κ. Κλεομένη. Νὰ τοὺς πάγω ἔς τὸ μεγάλο σαλόνι;

ΟΛΥΜ. Ὅχι, ὀδήγησέ τους ἐδῶ.

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'

ΑΙ ΑΝΩ χωρὶς τὸν ΣΩΤΗΡΗ

ΟΛΥΜ. Κάθησε, ἀγαπητή μου, νὰ ὑποδεχθῆς τοὺς γονεῖς σου, διὰ νὰ τρέξω νὰ εἰδοποιήσω τὴν κ. Ζωήν. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Κ'

ΕΥΑΝΘΙΑ, ΘΕΟΧΑΡΗΣ, ΚΛΕΟΜΕΝΗ

ΘΕΟΧ. Καλὲ μόνη εἶσαι, Εὐανθίτσα μου!

ΕΥΑΝ. Ὅχι, παπάκη, μὲ τὴν Ὀλυμπία.

ΚΛΕΟΜ. (Περιεργαζομένη τὰ πέριξ) Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ὀλυμπία;

ΕΥΑΝ. Ἀνέβηκε μιὰ στιγμή νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν Ζωήν ὅτι ἦλθατε.

ΘΕΟΧ. (Παρατηρῶν τὴν Κλεομένην καὶ συνεννοούμενος διὰ βλεμμάτων) Ἄ! καλὰ! καλὰ!

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΟΛΥΜΠΙΑ, ΖΩΗ καὶ ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΖΩΗ. (Βαίνει κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Κλεομένην καὶ τὴν Εὐανθίαν καὶ ἀσπαζομένη αὐτὰς λέγει ταυτοχρόνως) Καλῶς ὤρισες, Κλεομένη μου, καλῶς τὴν Εὐανθίτσα μου!

ΠΕΡ. (Ὁρμῶν ταυτοχρόνως πρὸς τὸν Θεοχάρην) Καλὴ ἴσπερα, Θεοχάρη μου, τί κάνεις;

ΘΕΟΧ. Πολὺ καλὰ, Περικλῆ, εὐχαριστῶ. Οὐφ! τί ζέστη κάνει σήμερα! Κ' εἶχε ἓνα πλήθος ἔς τὸ βαπόρι ποῦ δὲν ἔμποροῦσε κανεὶς οὔτε νὰ σαλέψῃ λιγάκι.

ΖΩΗ. Ποῦ εἶσαι, Ὀλυμπία! Πρέπει παιδί μου νὰ πᾶς νὰ ἐτοιμασθῆς.

ΟΛΥΜ. Πολὺ καλὰ, κυρία. Εὐανθία ἔρχεσαι μαζύ μου;

ΕΥΑΝ. Πῶς ὄχι, πᾶμε. (Δαμβάνει τὸν βραχίονα αὐτῆς καὶ φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'

ΖΩΗ, ΚΛΕΟΜΕΝΗ, ΘΕΟΧΑΡΗΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΖΩΗ. Ἐπίτηδες ταῖς ἀπεμάκρυνα διὰ νὰ ὀμιλήσωμε λιγάκι.

ΚΛΕΟΜ. Τὸ ἠννόησα καὶ καλῶς ἔπραξας.

ΘΕΟΧ. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ δώσωμεν ἓνα τέλος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΖΩΗ. Βέβαια! βέβαια! Πρέπει τέλος πάντων νὰ γνωρίζουν τὰ παιδιὰ μας πῶς θὰ τὰ παντρέψουμε μαζύ.

ΠΕΡ. Μὰ ὁ Χαρίλαος τὸ ξεύρει πρὸ πολλοῦ.

ΘΕΟΧ. Καὶ ἡ Κλεομένη δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη νὰ τὸ ἴπῃ ῥητῶς εἰς τὴν Εὐανθίαν. Τί θὰ ἴπῃ αὐτό; Ὁ Χαρίλαος μᾶς ἀρέσει, πρὸ πολλοῦ ἀπεφασίσαμε νὰ τοῦ δώσουμε τὴν κόρη μας, καὶ σὺ περιμένεις, ὡς λέγεις, τὴν κατάλληλον στιγμὴν. Τί θὰ ἴπουν αὐτὰ τὰ πράγματα; Νὰ τῆς ἴπῃ καθαρὰ ὅτι αὐτὸ ἀπεφασίσθη καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ. Ἀπὸ προχθὲς σοῦ λέγω ὅτι ἡ ἀποψινὴ περίστασις εἶναι πολὺ καλὴ καὶ ἐννοῶ νὰ τῆς τὸ ἴπῃς φανερὰ καὶ εἰς ἐπήκοον πάντων.

ΚΛΕΟΜ. Μὰ ἐπὶ τέλους ὁ κ. Χαρίλαος δὲν ἔδωσε τὸν λόγον τοῦ ἀκόμη. Δὲν εἶναι ἔτσι, Ζωή;

ΖΩΗ. Ὁ Χαρίλαος θὰ κάμῃ ὅτι τοῦ ἴπῃ ἐγώ.

ΠΕΡ. Κρίμα σ' ἦτανε νὰ σὲ παρακούσῃ κι' ὄλας, ὅστερα ἀπὸ τόσα ποῦ τράβηξες γι' αὐτόν. Σένα γνώρισε ὡς τώρα γιὰ πατέρα καὶ μητέρα.

ΖΩΗ. Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς λέγω. Ὁ Χαρίλαος μὲ εἶπε χιλιάκις, πῶς ποτὲ δὲν θὰ χαλάσῃ τὸ χατηρί μου, ὅσον βαρὺ καὶ ἂν εἶναι τὸ ζήτημα.

ΠΕΡ. Καλὲ βέβαια. Εἶναι πολὺ καλὸς νέος καὶ πολὺ καλῆς ἀνατροφῆς. Ἄλλως τε καὶ παρὰ μπόλικο πέρνει καὶ κορίτσι διαμάντι.

ΘΕΟΧ. Αὐτὸ λέγω καὶ ἐγώ, Περικλῆ μου. Λοιπὸν ἀκούσατε νὰ σᾶς ἴπῃ. Ἀπόψε ἔς τὸ τραπέζι κάποιος ἀπὸ μᾶς νὰ ἴπῃ πῶς τὴν προσεχῆ Κυριακὴν πρέπει ἐξάπαντος νὰ τοὺς ἀρραβωνίσουμε.

ΖΩΗ. Ἐγώ, ἐγώ τὸ λέγω.

ΘΕΟΧ. Καὶ σύ, Κλεομένη, νὰ ἴπῃς προηγουμένως ἔς τὴν Εὐανθίαν, νὰ μὴν τύχῃ καὶ κάμῃ τὴν μελαγχολικὴν ὅταν τὸ ἀκούσῃ, διότι, μὰ τὴν ζωὴν μου, δὲν τὸ

ἔχω τίποτε νὰ τὴν προσβάλω ἐνώπιον ὄλων. Τὸ κατάλαβες;... Ἐπὶ τέλους, ἔτσι θέλω.

ΚΛΕΟΜ. Πολὺ καλὰ, Θεογάρη μου, μὴν ἐξάπτεισαι, διότι εἴμεθα σύμφωνοι, ἀλλὰ...

ΘΕΟΧ. Δὲν ἔχει ἀλλὰ!... Δὲν σὲ ἀκούω πλέον! Μοῦ λέγεις ἀδιακόπως «Ἄφινέ τους νὰ γνωρισθοῦν καλλίτερον». Τρία χρόνια τώρα δὲν τοὺς ἔφθασαν νὰ γνωρισθοῦν; Σοῦ ἐπαναλαμβάνω λοιπόν, τώρα ποῦ θὰ πᾶμε μέσα, νὰ τὴν πάρῃς κατὰ μέρος, νὰ τῆς ἴπῃς πῶς θὰ τὸ ἀναγγεῖλωμεν ἀπόψε ἐπισήμως καὶ νὰ τῆς παραγγεῖλῃς πρὸ πάντων νὰ μὴν κάμῃ τὰ δικά της. Τὸ κατάλαβες ἐπὶ τέλους, Κλεομένη μου; Θέλω νὰ τελειώσωμεν. Φθάνει πλέον ἔως ἐδῶ. Ἡ Εὐανθία θὰ ὑπανδρευθῆ τὸν Χαρίλαον. Ἐτελείωσε.

ΖΩΗ. Ἐχει πολὺ δίκαιον ὁ κ. Θεογάρης.

ΠΕΡ. Κι' ἓνα πράγμα ποῦ πρέπει νὰ γίνῃ, ἄς γίνῃ μὲ ὥρα ἀρχήτερα.

ΚΛΕΟΜ. Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ! Ἡ Εὐανθία εἶναι εὐάγωγος καὶ εὐπειθεστάτη καὶ θὰ ὑπακούσῃ ἀγογγύστως. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι κᾶτι τρέχει, δὲν εἴμπορεσα ὅμως μέχρι τῆς ὥρας νὰ ἐξιχνιάσω τίποτε.

ΘΕΟΧ. Μὰ τί θὲς νὰ τρέχῃ; Θὰ εἶναι βεβαίως τὰ συνήθη εἰς τὴν ἡλικίαν της ὄνειρα. Οἱ σκεπτόμενοι ὠρίμως καὶ βασίμως εἴμεθα ἡμεῖς καὶ ὄχι αὐτοί.

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'

ΟΙ ΑΝΩ, ΣΩΤΗΡΗΣ

ΣΩΤ. Μαντάμα, ἦλθε μὲ κερὰ μὲ ἓνα κ. Τρα... σύ...

ΖΩΗ. Ξεύρω, ξεύρω, εἶναι ὁ Θρασύβουλος καὶ ἡ γυναῖκά του.

ΘΕΟΧ. καὶ ΚΛΕΟΜ. (Ἐκκλητικοὶ καὶ μεγαλοφώνως) ὁ Θρα-
σύβουλος!!!

ΠΕΡ. Μὴν ἀπορεῖτε, φίλοι μου, ὁ Ἀλέξανδρος μὲ
παρεκάλεσε νὰ τοὺς δεχθῶ.

ΣΩΤ. Ποῦ νὰ τοὺς πάγω μαντάμα;

ΖΩΗ. Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν Ὀλυμπία, εἶναι ἐπάνω.
(Ὁ Σωτήρης φεύγει ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἀνωγαίου).

ΠΕΡ. Καὶ μεῖς πηγαίνομε ἔς τὸν κῆπον νὰ τελειώσω-
μεν τὴν συνομιλίαν μας, καὶ κατόπιν ἀνεβαίνομεν.

ΘΕΟΧ. Ναί, ναί, καλὰ λέγεις. Πᾶμε νὰ πάρωμε λίγο
ἄερα. (Κινοῦν πρὸς ἀποχώρησιν ἀλλὰ παραμένουν ἐν τῇ σκηνῇ).

ΣΚΗΝΗ ΚΔ'

ΟΙ ΛΝΩ, ΟΛΥΜΠΙΑ καὶ ΣΩΤΗΡΗΣ

ΟΛΥΜ. (Σοβαρῶς) Μ' ἐζητήσατε, κυρία;

ΖΩΗ. Ναί, Ὀλυμπία μου, (τῷ Σταύρῳ) Περιμένε σύ.
(Τῇ Ὀλυμπίᾳ) Ἔχεις καμμιά ἐργασία ἐπάνω;

ΟΛΥΜ. Ἔχω νὰ ἐτοιμάσω ἐκεῖνο ποῦ μοῦ εἶπατε.

ΖΩΗ. Πολὺ καλὰ, παιδί μου. Κάθησε ὅμως λιγάκι ἐδῶ
νὰ ὑποδεχθῆς τὸν Θρασύβουλον καὶ τὴν γυναῖκά του,
καὶ κατόπιν ἄφησέ τους μόνους καὶ πήγαινε ἔς τὴν ἐρ-
γασίαν σου. (Ἡ Ὀλυμπία ὑποκλίνεται). (Τῷ Σωτήρῃ) Πήγαινε νὰ
τοὺς ὀδηγήσῃς ἐδῶ. (Ὁ Σωτήρης φεύγει ἐκ τῆς θύρας τῆς ἐξόδου
καὶ οἱ ἄλλοι ἐκ τῆς τοῦ κήπου).

ΣΚΗΝΗ ΚΕ'

ΟΛΥΜΠΙΑ (σκεπτικὴ καὶ μελαγχολική).

Ἡ Εὐανθία ἔχει δίκαιον. Τώρα τὸ ἐννοῶ. Τὸ οἰκογε-
νειακὸν συμβούλιον θὰ ἔλαβε βεβαίως χώραν.

ΣΚΗΝΗ ΚΣΤ'

Ἡ ΑΥΤΗ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, ΦΡΟΣΩ

ΘΡΑΣ. (ὑποκλίνεται μετὰ τῆς συζύγου του βαθέως) Καλὴ ἴσπερα
σας, κυρία Ὀλυμπία.

ΟΛΥΜ. (ὑποκλινομένη μόνον) Καλὴ ἴσπερα, κύριε Θρασύ-
βουλε. Πῶς εἴσθε, κυρία Θρασυβούλου; (Τῇ δίδει τὴν χειρὰ της).

ΦΡΟΣ. (Ἀκκιζομένη) Πολὺ καλὰ, Ὀλυμπία μου. (Ἡ Φρόσω
καὶ ἡ Ὀλυμπία κἀθηνται, ὁ Θρασύβουλος μένει ὄρθιος). Πόσον εἶσαι
ώραία! Γνώριζε ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ! Ἀκριβῶς αὐτὸ ἔλε-
γα καθ' ὁδὸν εἰς τὸν σύζυγόν μου. Πηγαίνω εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ κ. Περικλῆ μὲ δύο χαραῖς. Πρῶτον διότι θὰ ἴδω
τὴν καλὴν καὶ ἀξιότιμον κυρίαν Ζωὴν καὶ δεύτερον ποῦ
θὰ ἴδω καὶ σέ. Μὰ δὲν ἔχεις ιδέα, Ὀλυμπία μου, πόσον
μοῦ ἀρέσεις (Ἐγειρομένη, μεταβάλλουσα ὕφος καὶ μὲ θάρρος). Γιὰ
πές μου, Ὀλυμπία μου, (ἡ Ὀλυμπία ἐγείρεται) σὺ ποῦ ἔχεις
γοῦστο, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ φόρεμά μου; Δὲν εἶναι
ώραῖον; ἔ; (κοιμηθευομένη καὶ περιστρεφομένη κωμικῶς καὶ ἐπανειλημ-
μένως) Εἶναι τοῦ τελευταίου συρμοῦ. Ἔ! τί λές καὶ σύ;
Γιὰ δές.

ΟΛΥΜ. Εἶναι ὠραῖο, κ. Θρασυβούλου. (Ἐνῶ ἡ κ. Θρασυ-
βούλου ὀμιλεῖ ὁ σύζυγός της περιεργάζεται ὅλον τὸν θάλαμον θαυμάζων
τὴν καλλονήν).

ΘΡΑΣ. (Μακρόθεν) Οὐφ! ἤρχισες πάλι μὲ τῆς μόδαις
σου. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τὸ φόρεσες δὲν κάνεις ἄλλη δου-
λειά. Ἐρωτᾷς τὸν ἕνα, ἐρωτᾷς τὸν ἄλλο. Δὲν σὲ ἀρκεῖ
ἡ διαβεβαίωσίς μου; Σὲ εἶπα ὅτι σοῦ πηγαίνει λαμπρά,
θαυμάσια, ἐξαιρετα. Φαίνεσαι σὰν οὐρανοκατέβατη! Τί
ἐξετάζεις δεξιὰ καὶ ἀριστερά;

ΟΛΥΜ. Μὴ σᾶς φαίνεται παράδοξον, κ. Θρασύβουλε,
ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔχομεν ὀλίγον αὐτὴν τὴν συνήθειαν.

Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ πολύ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἀφήσω ὀλίγον μόνους διότι ἔχω κατεπεύγουσαν ἐργασία. Γίνεται;

ΦΡΟΣ. Τί λόγος; Ἐρώτημα θέλει; Πήγαινε, πήγαινε, Ὀλυμπία μου, μὴ μᾶς θεωρεῖς διὰ ξένους.

ΟΛΥΜ. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Θὰ ἐπανέλθω ἀμέσως.

ΘΡΑΣ. καὶ ΦΡΟΣ. Πολὺ καλά, πολὺ καλά.

ΣΚΗΝΗ ΚΖ'

ΦΡΟΣΩ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΘΡΑΣ. (Εἰς τὰ δεξιὰ τῆς σκηνῆς) Μωρὲ κομμάτι! Μιμι!!!

ΦΡΟΣ. (Εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς σκηνῆς ἐστραμμένη πρὸς τὸ μέρος ἐξ ὧν ἀπῆλθεν ἡ Ὀλυμπία). Ξεκουμπίσου, βρωμοκαρακάξα.

ΘΡΑΣ. Τί γλυκὰ μάτια!

ΦΡΟΣ. Κιτρινιάρια.

ΘΡΑΣ. Τί ὠραῖο προσωπάκι!

ΦΡΟΣ. Στραβοπόδα, ξεκάρφωτη.

ΘΡΑΣ. Τί ἀγγελικὸ κορμί!

ΦΡΟΣ. Μὰ δὲν μοῦ λές τί μουρμουρίζεις αὐτοῦ!

ΘΡΑΣ. Νά!... λέγω πῶς ἡ Ὀλυμπία εἶναι πλάσμα μιὰ φορὰ.

ΦΡΟΣ. Ἐχει γοῦστο νὰ τὴν θεωρῆς καλλίτερη ἀπὸ ἐμέ;

ΘΡΑΣ. Ὅχι δά! Δὲν λέγω αὐτό. (Ἰδίῳ) Μωρὲ ἐγωῖσμός!

ΦΡΟΣ. Νὰ τὴν θαρρῆς δροσερώτερη ἀπὸ ἐμέ, γιατί εἶμαι 3, τὸ πολὺ 4 χρόνια, πειρὸ μεγάλη ἀπὸ ἐκείνη.

ΘΡΑΣ. Καλὲ τί μοῦ λές, γυναῖκά μου, ἐσὺ εἶσαι πειρὸ δροσερὴ καὶ ἀπὸ τὸ δροσερότερο λουλουδάκι. (Ἰδίῳ) Μωρὲ ἀπαίτησι ἡ πενηντάρια!

ΦΡΟΣ. (Ἀκκιζομένη) Γιὰ δὲς κορμί!... γιὰ δὲς μάτια!... γιὰ δὲς μάγουλα!...

ΘΡΑΣ. (Ἰδίῳ) Μωρὲ τυφλαμάρα! Δὲν ἔχεις καθρέφτη ἀγριόγατα; (Δυνατά) Καλὲ καὶ ποιὸς δὲν τὸ βλέπει αὐτό, Φρόσω μου; Σὺ εἶσαι τριαντάφυλλο μονάχο! Μόν' ἀφησε τώρα αὐτὰ καὶ κύτταξε κομμάτι γύρω σου. (Μετὰ φθόνου) Γιὰ δὲς πλοῦτο, γιὰ δὲς λοῦσο... Γιὰ δὲς ἀφθονία... Καὶ ἡμεῖς μιὰ λίρα νὰ ἔξοδεύσωμε παραπάνω πέφτουμε ἔξω.

ΦΡΟΣ. (Μὲ μῖσος) Ὅσο τὰ βλέπω μοῦρχεται νὰ σκάσω. Αὐτοὶ νὰ ἔχουν τόσα πολλά, καὶ ἡμεῖς νὰ πολεμοῦμε νὰ ἐπιδειχθοῦμε μὲ κουρέλια. Ἄν ἔμποροῦσα νὰ τοὺς πνίξω, μὲ πόση χαρὰ θὰ τὸ ἔκανα!

ΘΡΑΣ. Νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ τὴν ἀλήθεια; Ὅσο τὰ βλέπω θαρρῶ πῶς μοῦ τὰ κλειψαν ἐμένα. Γι' αὐτὸ μισῶ ὅλους τοὺς πλουσίους σ' ἂν νὰ μοῦκαναν τὸ πειρὸ μεγάλο κακό.

ΦΡΟΣ. Καὶ βέβαια! Ἐχεις δίκιο! Ἀκοῦς ἐκεῖ! τοὺς βλέπεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι σουαρέδαις, προσκλήσεις, χορούς, ταξειδία κ.τ.λ. κ.τ.λ. καὶ ἡμεῖς κάνουμε μῆνες καὶ μῆνες οἰκονομία γιὰ νὰ ἔμπορέσωμε νὰ ἐπιδειχθοῦμε κομμάτι ἔς τὴν ὀνομασία σου καὶ ἔς τὴν δίκη μου.

ΘΡΑΣ. Κι' ἐκεῖνο μὲ τόσο λογαριασμὸ ποῦ ἕνας παραπάνω νὰ τύχη, χάνωμε τὸν μπούσουλα. Ἄ! ἀλήθεια ξέρεις ποιοὶ καὶ ποιοὶ εἶναι προσκεκλημένοι;

ΦΡΟΣ. Πῶς ὄχι! Ἡ Ὀλυμπία μοῦ τοὺς εἶπε ὅλους τὸ πρωῖ. Θὰ ἔλθῃ ἡ Εὐανθία ποῦ θαρρεῖ πῶς αὐτὴ πειρὰ εἶναι ἡ πειρὸ ὠμορφη τοῦ κόσμου.

ΘΡΑΣ. (Ἰδίῳ καὶ ταῦτοχρόνως) Ἦρχισε πάλι ὁ ἐξάψαλμος.

ΦΡΟΣ. (Ἐξακολουθεῖ ἄνευ διακοπῆς). Καὶ σοῦ κάνει ἕνα νάζι, ἕνα καμάρι, ποῦ μοῦρχεται νὰ τὴν φτύσω μέσ' ἔς τὰ μοῦτρα.

ΘΡΑΣ. (Ίδια) Μακάρι νὰ τῆς ἔμοιαζες. (Δυνατά) Μὰ ἔχει λιρίτσες, γυναῖκά μου, λιρίτσες... καὶ πολλαῖς.

ΦΡΟΣ. Μὰ γιὰ τῆς λιρίτσες της δά! τρέχουν οἱ γαμβροὶ κατόπιν. Ἄν περίμενε ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της, ποῦ θὰ γύριζε νὰ τὴν ἴδῃ. Μὲ εἶπε ἔς τὸ βαπόρι πῶς θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ ἀδελφός της, ὁ Λυκοῦργος. Ἄλλου παππᾶ βαγγέλιο, ὁ κορδωμένος αὐτὸς ὠμορφοποιός (Παραποιῶσα τοὺς τρόπους τοῦ Λυκοῦργου). «Κυρία μου, δεσποσύνη μου...», μὲ κάτι ῥεβερέντσαις, μὲ κάτι σαχλιαῖς ποῦ ἀηδιάζει κατάνανας νὰ τὸν βλέπῃ.

ΘΡΑΣ. Αὐτοὺς τοὺς ἐστόλισες καλά! Ποιοὶ ἄλλοι θὰ ἴναι;

ΦΡΟΣ. Ὁ μπαμπᾶς τους καὶ ἡ μάνα τους. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ κ. Θεοχάρης καὶ ἡ κ. Κλεομένη, μὲ τὴν σοφιστικότητα της, μὲ τῆς ἑλληνικούραις της, μὲ τὴν πόζα της. Καὶ σοῦ ἴνυνεται μάτια μου σᾶν κοριτσάκι τοῦ διαβόλου μου ἢ ἐξηντάρρα.

ΘΡΑΣ. Καλὲ πειρά! Ἡ κ. Κλεομένη ἐξηντάρρα; Χά! χά! Θὰ εἶναι τούλάχιστον κατὰ 10 ἔτη νεωτέρα σου.

ΦΡΟΣ. Εἶσαι βάρβαρος καὶ αὐθάδης! Ἄν πῆς καὶ τὸν κ. Θεοχάρη!

ΘΡΑΣ. (Ίδια καὶ ταυτοχρόνως) Τοὺς πέρνει βλέπω μὲ τὴν ἀράδα.

ΦΡΟΣ. (Ἄνευ διακοπῆς) Αὐτὸς δὰ εἶναι ποῦ θέλει τῆς λεμονιαῖς. Καὶ σοῦ κάνει ἓνα μεγαλεῖο!

ΘΡΑΣ. Μὰ εἶναι μέγας τραπεζίτης, γυναῖκά μου. Νὰ ἴχαμε τὰ ἑκατομμύριά του, θὰ κάναμε καὶ ἡμεῖς, καὶ μάλιστα σύ, πειρὸ μεγάλο μεγαλεῖο ἀπὸ ἐκεῖνον.

ΦΡΟΣ. Μὰ δὲν συλλογίζεται πῶς ὁ πατέρας του ἦτανε κρασᾶς;

ΘΡΑΣ. Τί μὲ τοῦτο, βρὲ γυναῖκα; ὁ παρᾶς εἶναι ἔς τὸν κόσμο! ἔχεις παρᾶ; εἶσαι εὐμορφος, εὐγενής, νέος, ἔξυπνος, τιμημένος. Σὲ σέβονται, σὲ δοξάζουν. Τὴν σήμερον ὁ παρᾶς βασιλεύει, Φρόσω, ὁ παρᾶς, ὁ παρᾶς.

ΦΡΟΣ. Ἄς φρόντιζες λοιπὸν καὶ σὺ νὰ κάνῃς παρᾶ νὰ μᾶς δοξάζουν ὅλοι.

ΘΡΑΣ. Καλά, καλά, αὐτὸ τὸ ξέρω. Κάθε ἡμέρα τὸ ἴδιο κοπανίζεις. Ὑστερα ποιοὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι εἶναι;

ΦΡΟΣ. Δὲν εἰξεύρω! Θὰ ἴναι βέβαια καὶ ὁ ἀδελφός τῆς Κυρᾶ-Περικλῆ ἔς τὸ τραπέζι.

ΘΡΑΣ. Δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, γυναῖκα! Ὁ Χαρίλαος προσκεκλημένος θεωρεῖται ἀφοῦ εἶναι ἔς τὸ σπῆτί του;

ΦΡΟΣ. Ἐγὼ εἶπα πῶς θὰ ἴναι ἔς τὸ τραπέζι κι' αὐτὸς ὁ χαριτοποιός! Τί ζευζέκης! τί ἄνοστος ποῦ εἶναι! Μοιάζει τῆς ἀδελφῆς του τῆς Ζωῆς. Δὲν εἶδα πειρὸ σαχλὴ γυναῖκα.

ΘΡΑΣ. (Ίδια καὶ ταυτοχρόνως) Μόν' αὐτὴ εἶχε ἴπομείνη.

ΦΡΟΣ. Ἄ! ξέχασα. Ὁ Χαρίλαος θὰ ἔλθῃ μὲ ἓνα του φίλο. Ἄν τοῦ μοιάξῃ, προκομμένος θὰ ἴναι κι' αὐτός.

ΘΡΑΣ. (Ίδια) Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν ἄνθρωπο, τὸν κατηγορεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΚΗ'

ΟΙ ΑΝΩ, ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ΘΕΟΧΑΡΗΣ, ΚΛΕΟΜΕΝΗ

ΦΡΟΣ. (Ὁρμῶσα μετὰ προθυμίας καὶ ὑποκλινομένη) Πῶς εἰσθε, κ. Λυκοῦργε; Πάντοτε λέγω τὸ καλὸν σας ὄνομα.

ΘΡΑΣ. (Ίδια καὶ ταυτοχρόνως) ὦ! τὴν ψεύτρα!

ΛΥΚ. Σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, κ. Θρασυβούλου. (Ὁ Θρασύβουλος περιορίζεται σφίγγων τὴν χειρὰ του. Εἰσέρχεται ἐκ τοῦ κήπου ὁ Θεοχάρης καὶ ἡ Κλεομένη. Ἡ Φρόσω ὀρμᾶ ὑποκλινομένη).

ΦΡΟΣ. Καλή ἴσπερα κ. Κλεομένη. Καλή ἴσπερα σας, κύριε Θεογάρη. Τί χαρά! Πόσον εἴμεθα εὐτυχεῖς ποῦ σᾶς ἐπαναβλέπομεν!

ΘΡΑΣ. (Ἰδίᾳ καὶ ταῦτοχρόνως) Ἄκοῦτε, ἀκοῦτε, ψευτῆρις!...

ΦΡΟΣ. Εἴσθε τόσον εὐγενεῖς καὶ καλοί! Ἡ εὐγενεστάτη κ. Ζωὴ θὰ χαρῆ πολὺ ὅτι ἦλθαμε. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος μᾶς τὸ διεβεβαίωσε.

ΘΕΟΧ. (Ψυχοῶς) Τὸ πιστεύω. (Ἰδίᾳ) Ἄν σᾶς ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὸ ἀμφιβάλλω πολὺ.

ΘΡΑΣ. (Ἰδίᾳ) Ὁ κ. Θεογάρης δὲν μᾶς χωνεύει. (μὲ μῖσος) Ἄχ! ἄς ἤμποροῦσα! (Δάκνει τὸν δάκτυλόν του).

ΣΚΗΝΗ ΚΘ΄

ΟΙ ΑΝΩ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ

(Ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τῆς ἐξόδου καὶ ὁ Περικλῆς ἐκ τοῦ ἀνωγαίου ταῦτοχρόνως).

ΑΛΕΞ. Καλή ἴσπερα σας. Ἔρχομαι ὁ τελευταῖος, ὡς φαίνεται.

ΠΕΡ. Εἴσαι τοῦ σπητιοῦ, Ἀλέξανδρε. Εἰς οἴανδήποτε ὄραν τὸ σπῆτί μου σοῦ εἶναι ἀνοικτόν. Ἄλλως τε δὲν εἶναι διόλου ἀργά. (Τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα, εἶτα τὴν τοῦ Αὐσάνδρου).

ΑΛΕΞ. Τὰ σέβη μου, κ. Κλεομένη. Πῶς εἴσαι, Θεογάρη; (Δίδων τὴν χεῖρα εἰς ὄλους καὶ τελευταῖον εἰς τὴν κ. Θρασυβούλου. Τῷ Περικλεῖ) Πρὸ ἡμερῶν μοὶ εἶπες ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐδέχεσο τὸν γραμματέα μου Θρασύβουλον μετὰ τῆς κυρίας του. Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς πρώτης εὐκαιρίας.

ΠΕΡ. (Πρὸς τοὺς Θρασυβούλους) Καλῶς ἦλθατε! (Τοῖς δίδει τὴν χεῖρα).

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΟΙ ΑΝΩ, ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΤ. (Φέρον φράκον) Εἶναι ὅλα ἔτοιμα.

ΟΛΟΙ. (Ἐκτὸς τῶν Θρασ.) Καλῶς τὸν Σταῦρο. Κοτσάκια θέλωμε.

ΣΤ. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Χαλῶ ποτὲ τὸ χατῆρί σας! Θυμᾶστε τὴ βραδειὰ ποῦ περάσαμε ἔς τὸ βουνό; Πόσα σᾶς εἶπα!

ΟΛΟΙ. (Ἐκτὸς τῶν Θρασ.) Ναί, ναί, κί' ἀπόψε νὰ πᾶμε ἔς τὸ βουνό, κύριε Περικλῆ. Εἶναι πανσέληνος.

ΠΕΡ. Εὐχαρίστως. Τὸ μόνον εὐκόλον μετὰ τὸ δεῖπνον.

ΟΛΟΙ. Ἄς τὸ βουνό... ἔς τὸ βουνό!...

ΣΤ. Ἐκεῖ σᾶς λέγω χίλια δυὸ κοτσάκια.

ΠΕΡ. Πᾶμε λοιπὸν νὰ δειπνήσωμε καὶ ὕστερα τρέχωμε ὅλοι ἔς τὸ βουνό.

ΣΤ. Τί καλά! τρέχω νὰ τὸ πῶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ Β΄

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΧΑΡΙΛΑΟΣ, ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ

(Αίρομένης τῆς αὐλαίας εἰσέρχονται ἐκ τῆς θύρας τῆς ἐξόδου ὁ Χαρίλαος καὶ ὁ Λύσανδρος συμπελεγμένους ἔχοντες τοὺς βραχίονας καὶ παρακολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Σωτήρη).

ΣΩΤ. Ὅλοι εἶναι μέσα ἔς τὴν τραπεζαρία, ἀφεντικῶ, θὰ πᾶτε καὶ σεῖς, ἢ θέτε νὰ τοὺς ἴπῳ μονάχα πῶς ἤρχατε;

ΧΑΡ. Ὅχι, ὄχι, ἄφησέ μας μόνους. Πήγαινε. Ἄκουσε, Σωτήρη;

ΣΩΤ. Ὅριστε, ἀφεντικῶ.

ΧΑΡ. Ξεύρεις ἂν ὁ Σταῦρος ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴν μου εἰς τὸν κ. Γεώργιον; (ὁ Λύσανδρος κάθηται ἐπὶ ἔδρας παρὰ τὸ προσκήνιον).

ΣΩΤ. Λέ ξέρω, ἀφεντικῶ, δὲ μοῦ εἶπε τίποτε.

ΧΑΡ. Καλά, πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν Σταῦρο. Μὰ νὰ μὴν εἰπῆς μέσα πῶς εἶμαι ἐδῶ. Φώναξέ τον κρυφά, κρυφά, κατάλαβες;

ΣΩΤ. Κατάλαβα, ἀφεντικῶ.

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, ΧΑΡΙΛΑΟΣ

ΛΥΣ. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Σταῦρος;

ΧΑΡ. (Καθήμενος πλησίον τοῦ Λυσάνδρου). Εἶναι ὑπηρέτης καὶ ὡς τοιοῦτος ἐξαιρετικὸς θησαυρός. Παιδιόθεν μᾶς ὑπηρετεῖ, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρὸς ἡμᾶς θάρρος του, ὡς θὰ παρα-

τηρήσῃς τώρα. Ἄλλ' εἶναι πιστός, τίμιος καὶ ἀκάματος. Ὡς ἄτομον ὅμως εἶναι κοῦφος εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν καὶ εὐπιστος ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Εἶπέ του λόγου χάριν, κάπως σοβαρῶς ὅμως, ὅτι σήμερον ἀκριβῶς σὲ ἔφερεν ἀετὸς ἐπὶ τῶν περὺγων του καὶ ὅτι ἀναμένει ἔξω ἵνα σὲ ἐπαναφέρῃ οἴκαδε, ἢ ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας κατέβῃς ἀπὸ τινος κομήτην καὶ ὅτι μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐπανευρεθῆς ἐκεῖ, ὄχι μόνον θὰ σὲ πιστεύσῃ καθ' ὀλοκληρίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ τὸ ἐπιβεβαιωθῆ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας. Ὅταν δὲν ἔχομεν σπουδαιότερόν τι νὰ πράξωμεν ὁ κύρ Σταῦρος καθίσταται ἡ γενικὴ μας διάχυσις. Κύριοι καὶ ὑπηρεταὶ διασκεδάζομεν δαπάναις αὐτοῦ. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ ζευζέκης εἶναι ποιητῆς δημῶδης καὶ συχνάκις μὲ ἐμπνεύσεις ὄντως θαυμασίας.

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΟΙ ΑΝΩ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΤ. (Ὁρμῶν δρομαίως μέχρι τοῦ Χαριλάου) Καλῶς ὠρίσατε, κύρ Χαρίλαε. Ἄμ! νὰ τρέξω νὰ τὸ ἴπῳ (τρέχει).

ΧΑΡ. (Ἐγείρεται) Σταῦρο! στάσου! δὲν θέλω νὰ ξέρον κανεὶς τίποτε.

ΣΤ. (Ἐπανερχόμενος ἐπὶ τὸ ἦμισυ τῆς διανυθείσης ἀποστάσεως καὶ σταματῶν) Ὅχι, ὄχι, μόνον τῆς μαντάμας θὰ τὸ ἴπῳ. (Ἐπανακινεῖται τρέχων).

ΧΑΡ. Κανενὸς σὲ λέγω.

ΣΤ. (Ὡς ἄνω) Ὅχι, ὄχι, κανενὸς ἄλλοινοῦ. (Ἐπανακινεῖται).

ΧΑΡ. Ἐ! τὸν βλάκα! κανενὸς σὲ λέγω.

ΣΤ. (Στρέφον μόνον τὴν κεφαλὴν) Ὅχι, ὄχι, μόνον τῆς μαντάμας. (Φθάνει εἰς τὴν θύραν).

ΧΑΡ. Τί ζῶνον ποῦ εἶναι! Δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ ποῦμε δύο λέξεις. (Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σωτήρης ἐπιστρέφων διασταυροῦται μετὰ τοῦ Σταύρου, ἐννοεῖ τί ζητεῖ ὁ Χαρίλαος καὶ ἀναγκάζει τὸν Σταῦρον νὰ κάμῃ κομικὴν volte-face).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΟΙ ΑΝΩ, ΣΩΤΗΡΗΣ

ΣΤ. Μωρὲ στάσου, βρὲ Σωτήρη, νὰ τρέξω ἔς τῆς μαντάμας.

ΣΩΤ. Μὰ δὲν βλέπεις πῶς δὲ θέλει τὸ ἀφεντικό!

ΣΤ. Δὲ θέλει ὁ Μουσιούς!!!

ΧΑΡ. Βεβαίως δὲν θέλω.

ΣΤ. (Ἐπανερχόμενος ἐπὶ τὰ βήματά του) Ἔ! καλά! καλά! καὶ ἢ καυμένη ἢ μαντάμα, εἶπε χίλιαις φοραῖς τὸ ὄνομά σας ἔς τὸ τραπέζι. (Ὁ Σωτήρης ἀπέρχεται).

ΧΑΡ. Ἔ! καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἄφοῦ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ὑπάγω ἀπὸ τώρα μέσα;

ΣΤ. Συμπάθειο, κύρ Χαρίλαε, δὲν τό ἴκανα πρὸς κακοῦ.

ΧΑΡ. Καλά, καλά. Πῆγες τὸ γράμμα εἰς τὸν κύριον Γεώργιον;

ΣΤ. (Μετὰ σθένους) Πῶς ὄχι! ἅμα ἔβγῃκα ἀπὸ τὸ βαπόρι, μὰ καὶ δυὸ καὶ ἔς τοῦ κύρ Γιώργη βρέθηκα. Ἄμὰ ὅμως μὲ τὴν παλληκαριά μου ἔδωκα τὸ γράμμα καὶ μὲ τὸ ζόρι.

ΧΑΡ. Πῶς μὲ τὸ ζόρι;

ΣΤ. Νά, κόντεψα τὰ στηλιاریσω τὸν μπαρμπα-Νικόλα, γιατί ἤθελε, ναὶ καὶ ναί, νὰ τὸ δώσω ἐκεινοῦ. Βρὲ μπαρμπα-Νικόλα τοῦ λέω, ὁ μουσιούς μοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσω ἔς τὸν ἴδιο. Κατάλαβες γιὰ ὄχι; — Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ ἴδιος, δός το ἐμένα, μοῦ λέει. — Πάλι δός το

ἴσένα. Μὰ θέλω νὰ τὸ δώσω ἔς τὸν ἴδιο! Κατάλαβες; — Ἔ! μὴ μὲ σκοτίζεις, μοῦ λέει, καὶ πῆγαινε νὰ μοῦ σφαλίξῃ τὴν πόρτα μέσ' ἔς τὰ μοῦτρα. Σοῦ τὸν ἀρπῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ λαιμό, καὶ τότε τὰ ἐχρειάστηκε ὁ μπαρμπα-Νικόλας.—Μὰ τί θές; μοῦ λέει μὲ μασσημένα λόγια καὶ βήχοντας ὀλίγο, γιατί τὸν εἶχα μισοστραγγάλισῃ. — Νά, τοῦ λέω, θαρρεῖς πῶς ἐγὼ εἶμαι ζευζέκης καὶ ξαναμωραμένος σὰν καὶ ἴσένα; Ὅταν σοῦ λένε ὁ ἴδιος, γιὰ ἴσένα καὶ γιὰ ἴμένα ποῦ ἴμαστε μπεκιάρηδες, ὁ ἴδιος θὰ πῆ ἕνας ἄνθρωπος. Μὰ γιὰ ἕνα παντρεμένο, ὁ πρῶτος ἴδιος εἶναι ὁ ἄντρας καὶ ὁ δεύτερος ἴδιος εἶναι ἡ γυναῖκα. Κι' ἂν θές νὰ καλοξέρῃς μάλιστα, καμμιά φορὰ, ὁ πρῶτος ἴδιος εἶναι ἡ γυναῖκα καὶ ὕστερα ἀπὸ καμμιά δεκαριὰ ἴδιος, ἔρχεται ὁ ἄντρας. Τά ἴνοιωσε τώρα τὸ ξερό σου τὸ μυαλό; Τότε πῆγε μουρμουρίζοντας καὶ κατέβασε τὴν Κερά καὶ ἔτσι ἔκανα τὴν παραγγελία σας. Ἔ! καλὰ δὲν ἔκανα;

ΧΑΡ. (Γελῶν) Ναί, ναί, ὦραϊα ἔκανες;

ΣΤ. Ἄκους ἐκεῖ!! Κι' ἐδῶ ὅσαις φοραῖς φέρουνε γράμματα, εἶναι δὲν εἶναι ὁ ἀφέντης, τὰ δίνουνε τῆς μαντάμας, γιατί ἐκεῖνη εἶναι καὶ ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος ἴδιος.

ΧΑΡ. Τώρα, πές μου ποιοὶ εἶνε μέσα;

ΣΤ. (Τσχέως) Πρῶτα, πρῶτα, ὁ ἀφέντης, ὕστερα ἡ Κερά.

ΧΑΡ. Καλὲ ξένοι, ποιοὶ εἶναι;

ΣΤ. Ἄ! ξένοι; εἶναι πρῶτα, ὁ κύρ Θεοχάρης μὲ τὴν κυρά Θεοχάραινα, τὴν κόρη τους καὶ τὸν υἱό τους. Ὑστερα ὁ κύρ Ἀλέξανδρος, ὕστερα ἕνας ἄλλος μὲ τὴν γυναῖκά του.

ΧΑΡ. Πῶς τὸν λέγουν αὐτὸν τὸν ἄλλον, δὲν ἔξέρεις;

ΣΤ. Τὸ ὄνομά του εἶναι δύσκολο. Νά! σταθῆτε, θαρ-
ρῶ πῶς τὸν λένε Τουρσί... Τουρσίβαλο.

ΧΑΡ. (Μειδιᾷ) Τουρσίβαλο!

ΣΤ. Ναί, ἓνα τέτοιο προᾶμα. Μὰ σεῖς θὰ τὸν ξέρετε.
Εἶναι ὁ γραφιᾶς τοῦ κὺρ Ἀλέξαντρου.

ΧΑΡ. Ὁ Θρασύβουλος θές νὰ πῆς;

ΣΤ. Ναί, ναί, ἔτσι θαρρῶ πῶς τὸν λένε.

ΧΑΡ. Καὶ ποιὸς τοὺς προσεκάλεσεν αὐτούς;

ΣΤ. Δὲ ξέρω, μουσιῦ. Ὁ ἄντρας, σοῦ ἔχει κᾶτι ἀγριο-
ματάραις καὶ κυττάζει ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπὸ 'κεῖ μὲ μιὰ πε-
ριέργεια σὰν νὰ 'θελε νὰ μὴ μπῆκε ποτέ του 'ς ἀρχοντι-
κό. Ἄμ' ἢ Τουρσιβάλα ἢ γυναῖκά του! Χά! χά! χά!
(Ὑποκλινόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ μιμούμενος τὴν φωνὴν τῆς).
Τί εὐγενῆς ποῦ εἶστε... Σᾶς εὐχαριστῶ! Ἄχ! πόσον σᾶς
ἀγαπῶ! (Φυσικῶς) Ἄπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ τραπεζιοῦ ὡς αὐτὴ
τὴ στιγμή μὲ ἐκούφανε μὲ αὐτὸ τὸ «πόσον σᾶς ἀγαπῶ».
(Ὁ Λύσανδρος ἐγείρεται καὶ παρατηρεῖ περιέργως τὸν Σταῦρον).

ΛΥΣ. Μὰ δὲν εἶναι, φίλε μου, τόσο κουτὸς ὅσον τὸν
παριστάνεις.

ΧΑΡ. Τώρα θὰ ἰδῆς ὅτι εἶναι καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Στάσου νὰ σκεφθῶ κᾶτι τι! Ἄ! εὐρῆκα (τῷ Σταύρῳ). Ποῦ
εἶσαι, Σταῦρο, σὺ ἀγαπᾶς τὰ σκυλιὰ, δὲν εἶναι ἔτσι;

ΣΤ. Ἀκούς ἐκεῖ, κὺρ Χαρίλαε! (Ἰδίᾳ καὶ ἀπομακρυνόμενος)
Τώρα μάλιστα ποῦ ἓνας σκύλος ἔσωσε καὶ ἴμένα καὶ τὸ
γερω-Σινάνη τὸν ἀφέντη μου, ἀκούς ἐκεῖ δὲν τ' ἀγα-
πῶ λέει;

ΧΑΡ. Μὰ δὲν ἀκούω τί λές. Δὲν τ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

ΣΤ. Καλὲ τί λέτε, κὺρ Χαρίλαε. Πάντα μου τ' ἀγα-
ποῦσα, μὰ τώρα τρελλαίνομαι γιὰ δαῦτα! ὦ! τί ἔξυ-
πνα ζῶα!

ΧΑΡ. Λοιπὸν ἄκουσε, ὁ κ. Λύσανδρος ἔχει ἓνα σκύλο
ποῦ ἴμιλεῖ.

ΣΤ. Ποῦ μιλεῖ!! Μιλεῖ σὰν κι' ἐμέ, σὰν καὶ σᾶς, σὰν
ἄνθρωπος.

ΧΑΡ. Ναὶ μιλεῖ σὰν καὶ σέ, σὰν καὶ μᾶς, σὰν ἄνθρω-
πος. Ὅμιλεῖ μάλιστα 7 γλώσσας.

ΣΤ. Ἐφτὰ γλώσσαις!

ΧΑΡ. Μάλιστα, ἑπτὰ, ἑπτὰ, καὶ μὲ τὰ γράμματά τους.

ΣΤ. (Ἰδίᾳ) Ἐφτὰ γλώσσαις καὶ μὲ τὰ γράμματά τους!
Κι' ἐγὼ δὲν ἔμαθα ἀκόμη οὔτε μισή! Φτοῦ! 'ς τὰ μοῦτρα
μου! (τῷ Λυσάνδρῳ) Δὲ μοῦ κάνετε τὴ χάρι κὺρ Λυ-σί-αν-
τρε νὰ μ' ἀφήσετε νὰ φιλήσω λιγάκι αὐτὸ τὸ λαμπρὸ
σκυλί;

ΧΑΡ. (Ἀπαντῶν πάντοτε ἀντὶ τοῦ Λυσάνδρου) Τ' ἀφῆκε 'ς τὰς
'Αθήνας γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ μηνιάτικά του.

ΣΤ. (Ἀποτεινόμενος πάντοτε τῷ Λυσάνδρῳ) Καὶ τί ἐργασία
κάνει, κὺρ Λυ-σί-αν-τρε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο σκυλί καὶ
ἔχει καὶ μηνιάτικα;

ΧΑΡ. Κάνει τὸν ντραγομάνο 'ς ἓνα μεγάλο ξενο-
δοχεῖο.

ΣΤ. Τὸν ντραγουμάνο κάνει, Κὺρ Λύσιαντρε;!!

ΧΑΡ. Βεβαιότατα! Καὶ πέρνει 10 λίραις τὸ μῆνα, ξε-
χωριστὰ τὰ μπαξίσια, τὸ φαί... τὸ κοιμησιό, τὸ λούσι-
μο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΤ. (Ἰδίᾳ) 10 λίραις πέρνει χῶρις τὰ μπαξίσια;

ΧΑΡ. Βέβαια, τί νομίζεις; Καὶ τώρα, Σταῦρο, γιὰ νὰ
'δῆ ὁ κ. Λύσανδρος ὅτι εἶσαι καὶ ποιητής, κάμε ἐπάνω
'ς αὐτὸ δύο στίχους. Δύο κοτσάκια ὅπως σὺ τὰ λές.

ΣΤ. Κατάλαβα. (Σκέπτεται) Ἄ! τὰ κατάφερα.

Ἔνα σκυλί τὸ μῆνά του, δέκα χρυσαῖς!... κι' ἀπάνω.
Κι' ἐγὼ σὰν σκύλος πολεμῶ καὶ οὔτε δυὸ δὲν βγάνω!...

ΧΑΡ. (Τῷ Λυσάνδρῳ) Ἔ! τί σοῦ ἔλεγα;

ΛΥΣ. Τφόντι, περίεργος εἶναι αὐτὸς ὁ Σταῦρος. Κρί-
μα ἔς τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι τόσο ζευζέκης.

ΧΑΡ. Μπράβο σου, Σταῦρο. Τώρα πήγαινε μέσα, καὶ
μὴ πῆς κανενὸς πῶς εἴμεθα ἐδῶ, σὲ λιγάκι θαρθοῦμε
καὶ μεῖς.

ΣΤ. Καλὰ μουσιουῦ! (Φεύγει μονολογῶν δυνατὰ) Μωρὲ ἑφτὰ
γλώσσαις καὶ μὲ τὰ γράμματά τους ἂν ἀγαπᾶς! Καὶ 10
κίτριναις τὸν μῆνα! Ἔνας σκύλος ντραγομάνος! Φτου!
ἔς τὴ μούρη μου! ἄλλη μιὰ φορά. Πάω νὰ τὸ πῶ τῆς
Ἀγγέλκως. (Φεύγει δραματικῶς).

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΧΑΡΙΛΑΟΣ καὶ ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ

ΧΑΡ. Ἐπὶ τέλους εἴμεθα μόνοι. Ὁ Σταῦρος ἐγένετο
ἀφορμὴ νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς κλεινάς Ἀθήνας.

ΛΥΣ. Ἐνθυμεῖσαι τὸν φοιτητικὸν μας βίον, Χαρίλαε;

ΧΑΡ. Πῶς δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι!... Τί λαμπρὰ ἐποχὴ!...

ΛΥΣ. Ἀκριβῶς, τί ἀπέγιναν οἱ ἐκ Κων/πόλεως φοιτη-
ταὶ Πλάτων καὶ Ὁρέστης;

ΧΑΡ. (Μετὰ λύπης) Ἡ προφητεία σου ἐπηλήθευσε καθ' ὅ-
λα, Λύσανδρέ μου. Ὁ μὲν Πλάτων κατήντησε νὰ κάμνη
τὸν διερμηνέα ξενοδοχείου, ὁ δὲ Ὁρέστης κατῆλθεν εἰς
τὴν ἐσχάτην τῆς κοινωνικῆς κλίμακος βαθμίδα καὶ τὴν
σήμερον λιμοκτονεῖ.

ΛΥΣ. (Στενάζων) Δυστυχεῖς νέοι!... Ἄλλ' ἦτο ἐπόμενον.
Τὸν χρόνον τῆς μελέτης ἐδαπάνων εἰς διασκεδάσεις κα-

τασπαταλοῦντες τὸ πατρικὸν χρῆμα, τὸ ἐξοικονομούμενον,
Κύριος οἶδε, μετὰ πόσου κόπου καὶ ἰδρωτός!

ΧΑΡ. (Ἀποφασιστικῶς) Τοιοῦτον μέλλον προητοίμασαν
αὐτοὶ ἑαυτοῖς. Ἄς ὄψωνται ἐπὶ τέλους. Καὶ τώρα, ἀγα-
πητέ μοι, ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν προηγουμένην μας ὀμι-
λίαν. (Κάθηνται) Σοὶ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ἀγαπῶ μέγχι μανίας
κόρη, πτωχὴν μὲν ἀλλ' ἀξιολάτρευτον καὶ ἀξίαν παντὸς
σεβασμοῦ, ἢ ὁποῖα ἐν τούτοις ἀγνοεῖ καθ' ὀλοκληρίαν
ὁποῖον σφοδρὸν πάθος μοὶ ἐνέπνευσε.

ΛΥΣ. Καὶ διατί, φίλτατέ μου, δὲν τῇ ὁμολογεῖς τὸν
ἔρωτά σου; Νομίζω ὅτι κόρη πτωχὴ θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν
εὐτυχῆ, νυμφευομένη πλούσιον καὶ καθὼς πρέπει νέον.

ΧΑΡ. Διατί;... Διότι ὁσάκις ἀπεφάσιζον νὰ τῆς ἀνοίξω
τὴν καρδίαν μου, ἢ ἀθῶα ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς
καὶ ἡ παιδικὴ ἀφέλεια τῶν τρόπων τῆς ἐδέσμευον τὴν
γλώσσάν μου. Ὑπεχώρουν δὲ πάντοτε ὁ δυστυχῆς μὲ τὴν
σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ γίνω τολμηρότερος τὴν ἐπαύριον.
Ἡ ἐπαύριον ὅμως αὕτη διαρκεῖ ἀπὸ διειτίας διότι πάν-
τοτε ἀπαντῶ τὸ αὐτὸ ἀγνὸν βλέμμα, τὴν αὐτὴν ἄδολον
συμπεριφορὰν.

ΛΥΣ. Βλέπω ὅτι ἔχεις ἀνάγκην παρηγορίας. Ἄκουσε
λοιπὸν. Κι' ἐγὼ, Χαρίλαέ μου, ἀγαπῶ. Μὲ τὸ αὐτὸ πά-
θος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν. Ὑπάρχει μόνον
ἡ ἐξῆς διαφορὰ, ὅτι σὺ μὲν εἶσαι πλούσιος ἢ κόρη δὲ
πτωχὴ, ἐνῶ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν λατρεύω εἶναι πλουσιωτά-
τη ἐγὼ δὲ πάμπτωχος. ὦ! τί εὐτυχῆς θὰ ἦμην ἐὰν ἡ
κόρη αὕτη ἦτο καὶ ἐμοῦ ἀκόμη πτωχοτέρα. Τότε θὰ
ᾤφειλε τὸ πᾶν εἰς ἐμέ. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι πλουσία.
Καὶ ἐν τούτοις μὲ ὄλον τὸ ἀμφίβολον τοῦ πράγματος ὁ
ἔρως αὐτὸς μὲ φέρει εἰς Κων/πολιν.

ΧΑΡ. Ἡ κόρη λοιπὸν εὐρίσκεται ἐδῶ;

ΛΥΣ. Βεβαίως. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι καὶ ἡ ἀδελφή μου ζῆ ἐν Κων/πόλει καὶ ἡ σύμπτωσις αὐτῆ ὑποβοηθεῖ τοὺς σκοπούς μου.

ΧΑΡ. Ἡ ἀδελφή σου λέγεις; Ποία; ἡ οἰκότροφος τοῦ Ἄρσακείου;

ΛΥΣ. Ἀκριβῶς αὐτῆ ἡ ἰδία. Ἄλλως τε δὲν ἔχω καὶ ἄλλην. Εἴμεθα μόνοι ἐν τῷ κόσμῳ. Δὲν τὴν ἐγνώρισες εἰς τὰς Ἀθήνας;

ΧΑΡ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχες ἀδελφὴν οἰκότροφον. Μίαν ἡμέραν μάλιστα σὲ συνώδευσα μέχρι τοῦ Ἄρσακείου, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν εἶδον.

ΛΥΣ. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀδελφὴν μόλις ἀποκατασταθῶ θὰ τὴν παραλάβω μαζύ μου. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν γνωρίζω ποῦ μένει, διότι δὲν μοὶ ἔδωσε ποτὲ τὴν διεύθυνσίν της. Αἱ ἐπιστολαὶ μου, κατὰ παράκλησίν της, παραμένουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΧΑΡ. Περιέργον! Ἄλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι εὐρίσκεται ἐνταῦθα;

ΛΥΣ. Πῶς ὄχι! πρὸ 10 μόλις ἡμερῶν, εἶχον ἐπιστολήν της.

ΧΑΡ. Τότε λοιπὸν μὴ ἀνησύχει. Ἡ ἀνεύρεσίς της εἶναι ζήτημα ἡμερῶν ἴσως καὶ ὡρῶν. Ἴδου πῶς. Γράψον δύο λέξεις, ἄφες αὐτὰς ἐν τῷ ταχυδρομείῳ καὶ δὸς συνέντευξιν εἰς τὴν ἀδελφὴν σου.

ΛΥΣ. Τφόντι ἡ ἰδέα εἶναι λαμπρά. Ἐξ ἅπαντος αὔριον τὸ πρῶτ' ἰδὲ τῆς δώσω συνέντευξιν διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

ΧΑΡ. Λοιπὸν καὶ σὺ ἀγαπᾷς, Λύσανδρέ μου!

ΛΥΣ. (Στενάζων καὶ ἐγειρόμενος) Ναί! κ' ἐγὼ ἀγαπῶ!... ἐλπίζω δὲ καὶ νὰ ἀνταγαπῶμαι. Ἄλλ' ὡς προεῖπον ὁ πατήρ

τῆς κόρης εἶναι Κροῖσος. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔγκειται ἡ δυσκολία καὶ ἐπομένως ἡ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

ΧΑΡ. (Στενάζων καὶ ἐγειρόμενος) ὦ! τί φοβερὸν προῶγμα καθίσταται ὁ ἔρως ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας!

ΛΥΣ. (Στενάζων) ὦ! ναί! φοβερότατος!

ΧΑΡ. Καὶ ποῦ συνήντησες, Λύσανδρε, τὴν κόρην αὐτὴν, ἀφοῦ διὰ πρώτην φορὰν ἔρχεσαι εἰς Κων/πολιν;

ΛΥΣ. Πρὸ τριῶν ἐτῶν (κάθηται) ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, (τῷ Χαριλάῳ) κάθησαι, ἀγαπητέ μου, συνήντησα παρὰ τινὶ φίλῃ οἰκογενεῖα, κόρην ὡραίαν ὡς ἄγγελον. Ἦρχετο ἐκ Κων/πόλεως. Ἦτο εὐγενὴς καὶ ἀφελής. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν συνωμιλήσαμεν καὶ ἀπεχωρίσθημεν ὡς παλαιοὶ φίλοι. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνητήθημεν καὶ πάλιν εἰς ἄλλην οἰκίαν καὶ ἐννοήσαμεν ἀμφοτέρωθεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἀδιάφοροι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐκτοτε συνηντῶμεθα τακτικώτατα εἰς τὸ θέατρον, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς συγγενικὰς καὶ φιλικὰς οἰκίας. Μίαν ἡμέραν, περιστάσεως δοθείσης, τῆς ἐξωμολογήθην τὸ πάθος μου. Ἐκεῖνη ἀπήντησε τότε μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν «Ἐργάσθητι, λάβε τὸ δίπλωμά σου καὶ ἔλθε εἰς Κων/πολιν. Ἀλλὰ μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας νὰ μὴ ἀποτολήμῃς πλέον τὸ παραμικρὸν, οὔτε πρὸς ἐμὲ τὴν ἰδίαν, οὔτε πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, μ' ὅλον ὅτι εἴσθε στενοὶ φίλοι, οὔτε πρὸς οὐδένα ἄλλον». Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχώρησεν. Ἴδου διατί εὐρίσκομαι τώρα εἰς Κων/πολιν. Μόλις δὲ εὔρω τὴν ἀδελφὴν μου θὰ μάθω τὰ καθέκαστα καὶ διὰ τὴν κόρην. Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἡ σειρὰ σου καὶ κατόπιν σου ἐξηγῶ τὸ πῶς.

ΧΑΡ. Ἴδου λοιπὸν καὶ τὸ ἰδικόν μου εἰδύλλιον. Εἶναι πῶρα δύο ἔτη, μίαν ἑσπέραν εὐρῆκα, ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν

τὴν αἶθουσαν, τὴν οἰκότροφον παιδαγωγὸν τὴν ὁποίαν προσεκάλεσαν διὰ τὴν μικρὰν μου ἀνεψιὰν Μαρίκαν. Ἡ χάρις καὶ ἡ φυσικὴ ὠραιότης τῆς κόρης μ' ἔκαμαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἐκτοτε κάθε ἡμέραν ἀνεκάλυπτον καὶ νέα προτερήματα εἰς τὸ ἔξοχον αὐτὸ πλάσμα. Ἐν βραχυλογία τὴν ἠγάπησα παραφόρως.

ΛΥΣ. Ἡ κόρη λοιπὸν τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς εἶναι ἡ παιδαγωγὸς τῆς ἀνεψιᾶς σου;

ΧΑΡ. Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ.

ΛΥΣ. Τότε, φίλε μου, πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ ἐξηγηθῆς μαζί της.

ΧΑΡ. Σοὶ εἶπον προηγουμένως ποῖος λόγος μὲ ἠμπόδισεν ἕως τώρα. Ἴδου καὶ δεύτερος, ὅχι ὀλιγώτερον σπουδαῖος. Ἡ ἀδελφὴ μου Ζωή, ἐπιμένει νὰ νυμφευθῶ ἄλλην τὴν ὁποίαν ἐκτιμῶ μὲν πολὺ, ἀλλ' ἀγαπῶ ἀπλῶς ὡς ἀδελφήν. Ἡ Ζωὴ λοιπὸν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν μοὶ ἐπαναλαμβάνει σχεδὸν καθ' ἐκάστην ὅτι ἂν θέλω νὰ τὴν κάμω εὐτυχῆ νὰ νυμφευθῶ τὴν Εὐανθίαν.

ΛΥΣ. (Ἰδίᾳ) Περίεργον, Εὐανθία ὀνομάζεται καὶ ἡ ἰδική μου! (τῷ Χαρίλαῳ) Σοὶ ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐξηγηθῆς μὲ τὴν κόρην.

ΧΑΡ. Ἐ! μήπως δὲν τὸ ἀποφασίζω καθ' ἐκάστην;... Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἀγνὸν καὶ ἀθῶον βλέμμα μὲ καθιστᾷ δειλότατον. Ἐξ ἄλλου ὁ φόβος μὴ ἐξαγριώσω τὸ θεῖον αὐτὸ πλάσμα καὶ χάσω διὰ μιᾶς τὴν μόνην μου χαρὰν καὶ εὐδαιμονίαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, μὲ παραλύει ὀλόκληρον. (Ὁ Λύσανδρος μειδιᾷ) Ἄ! δὲν τὴν γνωρίζεις καὶ δι' αὐτὸ χαμογελᾷς. Ὅταν ὁμως τὴν γνωρίσης ἐκ τοῦ πλησίον, θὰ ἐννοήσης καὶ σὺ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀποτολμῆ-

ματος. Ἡ Ὀλυμπία, (ὁ Λύσανδρος ἐγείρεται εἰς τὸ ὄνομα) Λύσανδρέ μου, δὲν εἶναι πλάσμα, εἶναι ἄγγελος.

ΛΥΣ. Ὀλυμπία, εἶπες, ὁποῖα παράδοξος σύμπτωσις!

ΧΑΡ. Περὶ ποίων συμπτώσεων ὁμιλεῖς, φίλε μου;

ΛΥΣ. Ἄλλ' εἶναι πράγματι περίεργον! Εὐανθία... Ὀλυμπία! (Ὁ Χαρίλαος παρατηρεῖ τὸν Λύσανδρον μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς) Αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα, Χαρίλαέ μου, ἀντιπροσωπεύουν τὰ δύο προσφιλέστερα ἀντικείμενα τῆς καρδίας μου. (Ὁ Χαρίλαος ἐγείρεται ἀσθμαίνων καὶ παρατηρεῖ ἀσκαρδαμικτεῖ τὸν Λύσανδρον ὡσεὶ ἀναμένων ἀπροσδόκητόν τι). Ἐκείνη ἡ ὁποία μοὶ ἐνέπνευσε τὸν πρῶτόν μου ἔρωτα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὀνομάζεται Εὐανθία, καὶ ἡ ἀδελφὴ μου...

ΧΑΡ. (Διακόπτων αὐτὸν νευρικῶς) Ἡ ἀδελφὴ σου;

ΛΥΣ. Ὀλυμπία.

ΧΑΡ. Ὀλυμπία!!! (Τρέχει ἀμέσως καὶ σημαίνει τὸν κώδωνα).

ΛΥΣ. (Τεταραγμένος) Αὐτὴ ἡ συγκίνησίς σου, τί σημαίνει;

ΧΑΡ. (Συγκεκινημένος) Μίαν στιγμὴν... περίμενε...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΟΙ ΑΥΤΟΙ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Εἰσέρχεται δραμαίως ὁ Σταῦρος καὶ ὁ Χαρίλαος τῷ ὁμιλεῖ εἰς τὸ οὖς. Ὁ Σταῦρος ἀπέρχεται δραμαίως).

ΛΥΣ. Πρὸς Θεοῦ, Χαρίλαέ μου, τί δηλοῦσιν αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἐξηγήσου.

ΧΑΡ. (Λίαν συγκεκινημένος) Τώρα... τώρα...

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΟΙ ΑΥΤΟΙ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑ

(Ἀκούεται ὑπόκοφος φωνὴ τῆς Ὀλυμπίας, ἣτις ὀρμᾷ εἰς τὴν σκηνὴν κραυγάζουσα).

ΟΛΥΜ. Λύσανδρέ μου!

ΛΥΣ. (Ταυτοχρόνως) Ὀλυμπία μου! (Περιπτύσσονται) Σὺ ζήτη-
τῶ ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀδελφούλα μου.

ΟΛΥΜ. Καὶ ἐγὼ ἡ ἀνόητος δὲν ἐφρόντισα νὰ ὑψηλῶ
ἐπιστολὴν σου ἐγκαίρως εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΛΥΣ. Δὲν σοῦ ἔγραψα, Ὀλυμπία μου, διότι ἐνόμιζα
ὅτι θὰ σὲ εὔρω ἀμέσως εἰς τὸ Ζάππειον καὶ ἤθελα νὰ
σοὶ κάμω ἔκπληξιν.

ΟΛΥΜ. Θὰ σοῦ εἴπω ἀργότερον διατί δὲν εὐρίσκομαι
ἐκεῖ.

ΣΚΗΝΗ Η΄

ΟΙ ΑΝΩ, ΕΥΑΝΘΙΑ, ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

(Ἡ Εὐανθία καὶ ὁ Λυκούργος ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου).

ΛΥΣ. ὦ! Θεέ μου! Ἡ Εὐανθία καὶ ὁ Λυκούργος!

(Ἡ Εὐανθία βλέπουσα μακρόθεν τὸν Λύσανδρον φαίνεται συγκινη-
μένη καὶ φέρει τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας. Ὁ Λυκούργος παρατήσσε-
ται τὸν Λύσανδρον).

ΛΥΚ. Καλῶς ὤρισες, Λύσανδρέ μου! πῶς αὐτὸ τὸ
καλό;

ΧΑΡ. (Τῷ Λυκούργῳ καὶ τῇ Εὐανθίᾳ) Ὁ Λύσανδρός μας ἔ-
λαβε τὸ δίπλωμά του ὡς ἰατρός, μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστα
καὶ ἔρχεται νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς Κων/πολιν.

ΕΥΑΝΘ. Σὰς συγγαίρω ἐκ βάθους καρδίας, κ. Λύσαν-
δρε, καὶ σὰς εὐχομαι αἰσίαν ἀποκατάστασιν ἐνταῦθα
(τονίζουσα τὰς λέξεις καὶ ἐν συγκινήσει) καὶ ὅπως ἐπιθυμῆτε
ταύτην.

ΛΥΣ. (Συγκεκινημένος) Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποσύνη.

ΣΚΗΝΗ Θ΄

ΟΙ ΑΥΤΟΙ καὶ ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΠΕΡ. (Γελῶν) Μὰ δὲ μοῦ λές, Χαρίλαέ μου, τί εἶναι τὸ
ἀποψινό σου; Ἄντὶ νὰ ἔλθῃς μέσα μὲ τὸν φίλο σου μᾶς
πέρνεις τὰ στολίδια τοῦ τραπεζιοῦ.

ΧΑΡ. (Σοβαρῶς) Κύριε Περικλῆ, σὰς συνιστῶ τὸν ἰατρὸν
κ. Λύσανδρον Νικηφόρον, ἄκρον φίλον μου καὶ ἀδελφὸν
τῆς Ὀλυμπίας.

ΠΕΡ. (Ὡχρῶν, ἀλλὰ προσποιεῖται χαρὰν) Χαί...αι...ρω...πο...
λύ, κύριε, διὰ τὴν γνωριμίαν σας. (Ἰδίᾳ) Πῶ, πῶ, πῶ! καὶ
ἂν τὸ μάθῃ. (Εἰσέρχεται ὁ Σταῦρος μὲ χειρόμικτρον ἐπὶ τοῦ βραχίονος).

ΛΥΣ. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κ. Περικλῆ, δι' ὅσα ὑπὲρ
τῆς ἀδελφῆς μου ἐπράξατε.

ΠΕΡ. Εἶναι κόρη μεγάλης ἀξίας καὶ σπανίων ἀρετῶν
(Ἰδίᾳ) Πῶ! πῶ! πῶ! καὶ νὰ ἔξερεις.

ΣΚΗΝΗ Ι΄

ΟΙ ΑΝΩ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Ὁ Χαρίλαος νεύει ἐν τῷ μεταξὺ τῷ Σταύρῳ νὰ πλησιάσῃ καὶ δεικνύων
αὐτῷ τὸν Λύσανδρον τὸν κάμνει ἐνήμερον τῶν γεγονότων χαμηλῇ τῇ φωνῇ.
Ὁ Σταῦρος χαίρει τρίβων τὰς χεῖράς του).

ΣΤ. Καλὲ τί μοῦ λέτε, ἦ κ. Ὀλυμπία ἔχει ἀδελφὸν
γιατρό;

ΧΑΡ. Βεβαιότατα, Σταῦρο! εἶναι ὁ κ. Λύσανδρος.

ΣΤ. Ἄ! ὁ κύριος Λύ-σιαντρος. Τί χαρά! τί εὐτυχία
γιὰ τὸ σπητικὸ μας!

ΠΕΡ. (Ἰδίᾳ) Τί κατάρρα!

ΣΤ. Καλὲ τί ἀνέλπιστο καλὸ ἦταν αὐτό, γιὰ τὴν Ὀ-
λύμπια μας!

ΠΕΡ. (Ἰδίᾳ) Συμφορὰ μου! τί τρομάρα! τί εἶναι αὐτὸ
τὸ ἔξαφνικό.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄

ΟΙ ΑΝΩ καὶ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΘΕΟΧ. (Ἐμφανίζεται ὀμιλῶν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου) Φίλε
Περικλῆ καὶ σεῖς ὠραιαί μου κυρίαί, μᾶς ἐγκαταλείψατε
εἰς τὴν ὠραιότεραν στιγμὴν.

ΠΕΡ. Νὰ μᾶς συγχωρήσης, Θεοχάρη μου, ἀλλ' ἐδῶ συμβαίνουσιν ἔκτακτα πράγματα. Προτιμότερον ὁμῶς αἱ γνωριμίαι νὰ γίνωσι μέσα. Ὅριστε, κυρίαί καὶ κύριοι. (Ἀποχωροῦν. Ὁ Σταῦρος φθάσει τελευταῖος μέχρι τῆς θύρας, ἀπαντηρεῖται).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄

ΣΤΑΥΡΟΣ

(Ἡμιστρέφόμενος πρὸς τὸ ἐστιατόριον).

Καλὰ τὴν ἔπαθες, σιῶρ Περικλάκη! Ἄν τὰ πάρη μυρωδιὰ ὁ ἀδελφός της, σ' ἄν γιατρός ποῦ εἶναι, θὰ σὲ γιατρέψη μιὰ χαρὰ ἀπὸ τὴν ἄσκημη ἀρρώστια ποῦ σοῦ κέλησε τώρα ἔς τὰ γεράματα! Ἄς βάλω καὶ ἐγὼ τὰ μυαλά μου ἔς τὸν τόπο τους, μὴν τύχη καὶ ξεσπᾶση ἢ μπόρα ἀπάνω μου! Ἄχ! μὰ πῶς νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ ἐδῶ μέσα; ἀγγέλισά μου, Ὀλύμπια. (Μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ Περικλάου ὡς καὶ ἐν τῇ Α΄ πράξει) Ποῦ μοῦ ἔχεις τὴν καρδιά μου μαρμαμένη... καμένη... τσουρουφλισμένη, μαύρη σ' ἄν τὸ κάρβουνο! (Κωμικῶς) Κατάλαβα, α, α... θαρρῶ πῶς ἔγινα κι' ἐγὼ Περικλῆς. Κοντεύω νὰ πιστεύσω πῶς ἔχει δίκην ὁ παληόγερος. Μὰ μπορεῖ νὰ χάση κανεὶς ἓνα τέτοιο πλάσμα... ἓνα τέτοιο ἄγγελο... μιὰ τέτοια κολόνα... μιὰ τέτοια φεργάδα... χωρὶς πόνου! Καὶ πάει πειὰ πέταξε τὸ πουλί! Ἄ, α, α, ἄχ! Ὀλύμπια μου, σὲ χάνω. Πάει πειὰ! τελείωσε τὸ παραμῦθι. (Ἀποτεινόμενος εἰς ἑαυτὸν) Μά, βρὲ ζευζέκη, δὲν καταλαβαίνεις πῶς μιὰ τέτοια γραμματισμένη κοπέλλα, ἀπὸ φαμίλια... καὶ μὲ ἀδελφὸ γιατρό, μάτια μου, δὲν καταλαβαίνεις πῶς δὲν εἶναι γιὰ τὴ μουτσουνάρα σου! (Ἐργίως) Ἔ;... δὲν τὸ καταλαβαίνεις; (Ἠπίως) Ναί! ναί! πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνω. (Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δέον νὰ εἰσέλθῃ ἡ Ἀγγέλω. Πλησιάζει σιγά, σιγά τὸν Σταῦρον καὶ ἴσταται ὀπισθεν). Τὸ

νοιώθω καὶ τὸ παρanoiώθω μάλιστα, γιὰτὶ ὁ νοῦς μου λέει τὸ σωστὸ καὶ τὸ λοϊκό. Μὰ ἡ καρδιά μου ἄλλη γλῶσσα μοῦ βαστᾷ. Ἡ καρδιά μου λοιπὸν εἶναι ζευζέκα.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄

Ο ΑΝΩ καὶ ΑΓΓΕΛΩ

ΑΓΓ. (Κτυπῶσα τὸν ὄμιον τοῦ Σταύρου διὰ τῆς χειρός) Πάλι μὲ τὴν καρδιά σου τὰ ἔβαλες;

ΣΤ. (Ἀνατιθήσας στρέφεται) Ἄχ! μὲ τρόμαξες, καυμένη Ἀγγέλω! Ἄ! ποῦ εἶσαι; Τώρα ποῦ στάθηκα λιγάκι ἐδῶ νὰ πάρω ἀνάσα, ἔφυγες καὶ σὺ ἀπὸ μέσα. Μ' ἄν γυρέψουν τίποτας;

ΑΓΓ. Ἐννοια σου, ἔννοια σου, κατεβήκανε ὅλοι ἔς τὸ μπαξέ. Ἐχουμε καιρὸ νὰ κουβεντιάσουμε λιγάκι.

ΣΤ. Ἄκουσε λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ ἓνα σπουδαῖο πρᾶγμα.

ΑΓΓ. Αἶντε νὰ δοῦμε τί σπουδαῖο εἶναι αὐτό.

ΣΤ. Νά! ὁ κύρ Χαρίλαος εἶπε ἔς τὸν κύρ Λυσίαντρο...

ΑΓΓ. Ἔ! τί εἶπε λοιπὸν ἔς τὸν κύρ Χαρίλαο ὁ κύρ Λύσαντρος;

ΣΤ. (Μασσοῦν τὰς λέξεις) Νά!... ἔς αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος ποῦ ἔσαι σὺ τώρα, τοῦπε πῶς εἰς...

ΑΓΓ. Ἔ! τί λοιπόν; θὰ πῆς;

ΣΤ. (Συλλογιζόμενος συστρέφει τὸ χειρόμακτρον διὰ τῶν χειρῶν καὶ νεύει χαμαί).

ΑΓΓ. Καλὲ θὰ τελέψης τὴν κουβέντα σου;

ΣΤ. (Διστάζων) Νά! τοῦπε... (Ἀποφασιστικῶς καὶ ταχέως) πῶς ψοφᾷ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Ὀλύμπια, καὶ ἄν δὲν τὴν πάρη γιὰ γυναικᾶ του καμμιὰ ἄλλη δὲ θέλει.

ΑΓΓ. Μπά! σὲ καλό σου! Καλὲ αὐτὸ εἶναι καὶ ἔκαμες τόση ὥρα νὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὸ στόμα σου; Ἄν θὲς μά-

λιστα νὰ καλοξέροης, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶπανε μέσα πῶς τὴν Κυριακὴ θ' ἀρραβωνιαστοῦνε καὶ ᾽ς ἓνα μῆνα θὰ παντρευτοῦνε. Ἐσὺ λοιπὸν δὲν χαίρεσαι;

ΣΤ. Χαί...ρο...μαι. (Περιστρέφει τὸ χειρόμακτρον).

ΑΓΓ. Δὲ χαίρεσαι πῶς ἓνα τέτοιο καλὸ κορίτσι πέφτει σὲ τέτοια καλὰ χέρια;

ΣΤ. (Τὴν στραβοκυττάζει) Ναί, χαί...ρο...μαι... Μά!...

ΑΓΓ. Τί μά! ἐδῶ δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ νὰ χαρῆς καὶ σύ, κι' ἐγὼ καὶ ὅλοι μας. (Ἰδίῳ) Καλὰ κατάλαβα ἐγὼ πῶς τοῦ πονεῖ τὸ δόντι γιὰ τὴν Ὀλυμπία. Ἄς τὸν ψήσω λιγάκι. (Τῷ Σταύρῳ) Μὰ πές μου ᾽ς τὴ ζωὴ σου σὺ δὲν χαίρεσαι; Ἔ! δὲ μιλεῖς; σ' ἐρωτῶ, δὲ χαίρεσαι;

ΣΤ. Ἔ! χαίρομαι. (Ὡς ἄνω).

ΑΓΓ. Βέβαια καὶ πρέπει νὰ χαίρεσαι.

ΣΤ. (Ἰδίῳ) Μοῦ βάζει τὰ σηκώτια μου ᾽ς τὴ σουβλά καὶ θέλει νὰ χαίρωμαι.

ΑΓΓ. Τί θέλεις τάχα! Μιὰ τέτοια γραμματισμένη κοπέλλα μὲ γλώσσαις, μὲ πιάνο καὶ μὲ 400 μυαλὰ νὰ πάρῃ κανένα μάγερα ἢ κανένα σοφρατζῆ σᾶν καὶ σένα; Ὁ Θεὸς τῆς στέλνει ἓνα τέτοιο πλούσιο καὶ καλὸ παλληκάρι καὶ δὲ χαίρεσαι;

ΣΤ. (Περιστρέφει τὸ χειρόμακτρον νευρικῶς) Ἔ! Χαί...ρο...μαι.

ΑΓΓ. Μὰ πρέπει νὰ χαίρεσαι μὲ τὰ σωστά σου καὶ ὄχι, νὰ τὸ λές σᾶν μοιρολόγι.

ΣΤ. (Ἀποφασιστικῶς) Νά! χαίρομαι, χαίρομαι, χαίρομαι. (Μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν) Μὰ πονῶ κι' ὄλας, βρὲ Ἀγγέλω, πονῶ ω ω ω! (Κλαίει καὶ σφογγίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τοῦ ἀγκῶνος) Πο ο ο ο νω ω ῶ!

ΑΓΓ. Χά! χά! χά!

ΣΤ. (Ὀλοφυρόμενος) Τί γελάς, μω...ω...ρή; Χούμ! χούμ!

ΑΓΓ. Χά! χά! χά! χά! (Κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον καὶ μυκτηρίζει τὸν Σταύρον).

ΣΤ. (Κλαίων καὶ μὲ θυμόν) Δὲν ἔντροπέσαι μωρὴ νὰ μὲ περ-γελάς; Χούμ! χούμ! χούμ!

ΑΓΓ. Χά! χά! χά! τί ἄσχημος ποῦ εἶσαι! χά! χά! χά! καλὲ τί μούρη εἶναι αὐτῆ;

ΣΤ. (Σφογγίζων τὰ δάκρυα) Μάλιστα! μάλιστα! γέλα σύ. Θαρρεῖς πῶς ἔχω ᾽γὼ τὴν σκληρὴ σου τὴν καρδιά. Ἐγὼ πονῶ γιὰτί χάνουμαι μιὰ τέτοια χρυσοῦ κοπέλλα.

ΑΓΓ. Τί θὰ ᾽πῆ τὴν χάνουμε;

ΣΤ. Ἔ! ἅμα τὴν πάρῃ ὁ κ. Χαρίλαος (δυσκόλως) γυ... γυ...ναϊκά του, θὰ φύγη μαζύ του (κλαίει). Καὶ τότε πάει περὶ τὴ χάνω! τὴν χάνουμε θέλω νὰ ᾽πῶ.

ΑΓΓ. (Ἐγειρομένη) Καλά! καλά! μπέρδεψε ἡ γλῶσσά σου! Ἐγὼ ὅμως καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ ᾽πῆς. Μὰ τί σὲ μέλλει, Σταῦρό μου, ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ.

ΣΤ. Τὸ ξέρω... μά...

ΑΓΓ. Μὰ ἡ καρδούλα σου θὰ ᾽θελε ν᾽μαστε ἐδῶ καὶ οἱ δυό, καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Ὀλυμπία. Ἔ! Σταῦρο, αὐτὸ δὲν ἔννοεῖς;

ΣΤ. (Κατηφής) Ὁχι, δὲ θέλω νὰ ᾽πῶ αὐτό.

ΑΓΓ. (Εἰρωνικῶς) Ἄμὲ τί θέλεις νὰ ᾽πῆς Σταῦρο;

ΣΤ. Νά!... πῶς... Οὐφ! μὴ μὲ σκοτίζεις!

ΑΓΓ. (Δηκτικῆ) Ἐχει γούστο νὰ τραβᾷ ἡ ὄρεξί σου δασκάλα σύζυγο!

ΣΤ. Μὰ τί λές; τρελλάθηκες;

ΑΓΓ. Νὰ γουστάρῃ ἡ μούρη σου κουνιάδο ντοτόρο!

ΣΤ. Θὰ σωπάσης;

ΑΓΓ. Νὰ σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ φορέσης καὶ σὺ ἀψηλὴ καπέλλα!...

ΣΤ. (Ὁργίλως) Θὰ σωπάσης σου λέω;

ΑΓΓ. Ἔ! τί νὰ σωπάσω, ἀφοῦ τόση ὥρα μοῦ κοπανίζεις πῶς ἀγαπᾷς τὴν Ὀλύμπια.

ΣΤ. Μωρὴ ζουρλάθηκες; (Βλέπει ἔντρομος πρὸς τὸ ἐστιατόριον).

ΑΓΓ. Ἔ! τί, ψέματα; δὲν ἀγαπᾷς τὴν Ὀλύμπια;

ΣΤ. Σώπαινε, μωρὴ, νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ ὁ γιατρός! πότε σου ἴπα ἐγὼ πῶς ἀγαπῶ τὴν Ὀλύμπια; (Ἰδίᾳ) Ἄχ! Ὀλύμπια μου, τί παθαίνω γιὰ σένα! (Τῇ Ἀγγέλκῳ) Δὲ ἴμιλᾷς; πότε σου ἴπα, μωρὴ, ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;

ΑΓΓ. Ἄμ' δὲ μοῦ τό' πες μὲ τὸ στόμα σου, μὰ τὸ διάβασα ἴς τὰ μάτια σου.

ΣΤ. (Ἐντρομος) Τί; τί; τὸ διάβασες ἴς τὰ μάτια μου; Μωρὴ αἴντε χάσου. Καὶ πρῶτον μὲν πῶς τὸ διάβασες; (Γελᾷ) ποῦ δὲ ξέρεις οὔτε τὸ ἄλφα.

ΑΓΓ. Γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχει ἓνα ἰδιαίτερο ἀλφαβητάριο, καὶ ἴμεῖς ἢ γυναικὲς γραμματισμέναις καὶ ἀγράμματαις τὸ ξέρουμε ἴς τὴν ἐντέλεια.

ΣΤ. (Ἐντρομος) Ἄσ τὴ ζωὴ σου, βρὲ Ἀγγέλκω, ἀλήθεια λὲς πῶς τὸ διάβασες ἴς τὰ μάτια μου;

ΑΓΓ. Ἄμὲ τί ψέματα;

ΣΤ. (Ἰδίᾳ) Ὅχου, γλυκά μου ματάκια ποῦ γράφετε τὸ ὄνομα τῆς Ὀλύμπιας μου, κί ἄς ἴμποροῦσα νὰ σᾶς φιλήσω... νὰ σᾶς ῥουφήξω... νὰ σᾶς φάω (τῇ Ἀγγέλκῳ). Δὲν μὲ γελᾷς, Ἀγγέλκω μου; δὲ μὲ γελᾷς, βρὲ Ἀγγελκούλα μου;

ΑΓΓ. Τί νὰ σὲ γελάσω, ὅποιος σὲ ἴδῃ προσεκτικὰ καταλαβαίνει πῶς εἶσαι ἐρωτοχτυπημένος καὶ ἴς τὰ γεμάτα.

ΣΤ. (Ἰδίᾳ) Μὲ τὰ σωστά της βλέπω ἴμιλεῖ!... Μήπως εἶναι ἀλήθεια; (Δυνατά) Βρὲ, Ἀγγέλκω μου, ἄφησε τὰ χωρατὰ καὶ πὲς μου νὰ χαρῆς ὅτι ἐπιθυμεῖ ἢ καρδιά σου,

ἀλήθεια τὸ λὲς, πῶς τὰ μάτια μου γράφουνε ὅτι εἶμαι ἐρωτεμένος;

ΑΓΓ. (Σοβαρῶς) Ναί, ναί, τὸ γράφουνε μακρὸ, πλατύ. Θὲς πίστεψε, θὲς μὴ πιστέψῃς.

ΣΤ. Τὸ γράφουνε μακρὸ, πλατύ, κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούϊα. (Λαμβάνει στάσιν γελοιοδεστιάτην, ἀνορθοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ γουρλώνει τοὺς ὀφθαλμούς) Γιὰ κύτταξέ με λοιπὸν καλὰ καὶ διάβασε! Μὰ πὲς μου τὴν ἀλήθεια, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου!

ΑΓΓ. (Πλησιάζει καὶ ἐξετάζει τοὺς ὀφθαλμούς του) Ἔ! λοιπὸν νὰ χαρῶ τὰ μάτια μου, τὰ φρύδια μου καὶ ὅτι ἄλλο θὲς, διαβάσω πῶς εἶσαι παλαβωμένος ἀπὸ ἀγάπη.

ΣΤ. Σ' ἔχω, χάρι, Ἀγγέλκω, νὰ διαβάσης καὶ τὸ ὄνομα. (Λαμβάνει τὴν ὡς ἄνω στάσιν) Διάβασε, διάβασε τὸ ὄνομα.

ΑΓΓ. Τί ὄνομα;

ΣΤ. (Μὲ φυσικὴν στάσιν) Νά! τὸ ὄνομα ἐκείνης ποῦ ἀγαπῶ, θέλω νὰ ἴπῳ ἐκείνης ποῦ γράφουνε τὰ μάτια μου.

ΑΓΓ. Εὐκόλο πρᾶμα αὐτό! ἔλα πειρὸ κοντά.

ΣΤ. (Μὲ κωμικὴν στάσιν) Νά! Ἀγγέλκω μου.

ΑΓΓ. Πειρὸ κοντά.

ΣΤ. Νά! νά! Ἀγγελκούλα μου.

ΑΓΓ. Ἀκόμα πειρὸ κοντά.

ΣΤ. (Μὲ φυσικὴν στάσιν) Ἄμ' θὲς νὰ σὲ φιλήσω κί ὄλας;

ΑΓΓ. Ὅρίστε θὰ σοῦ ἴπῳ, ζευζέκη. (Ὁργίλως) Ἔλα πειρὸ κοντὰ σοῦ λέω.

ΣΤ. (Ἐπαναλαμβάνει τὴν στάσιν κτλ.) Νά! νά! Ἀγγέλκω μου, μὴ θυμώνεις.

ΑΓΓ. (Ἐξετάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συλλαβίζουσα) Α.

ΣΤ. (Μὲ φυσικὴν στάσιν) Νὰ σὲ χαρῶ, Ἀγγέλκω μου, κόντεψέ του λιγάκι. Ὅπου κί ἂν εἶναι τὰ ἀφεντικά καὶ οἱ

προσκεκλησμένοι θ' ἀνέβουν ἀπὸ τὸ μπαξέ. Ἄφοῦ ἀρ-
χεύεις ἀπὸ τὸ ἄλφα θὰ ξημερωθοῦμε ὡς ποῦ νὰ φθάσης
ς τὸ ὦμέγα.

ΑΓΓ. (Ὁργίως) Θὰ σταθῆς ἢ νὰ φύγω;

ΣΤ. Νά! νά! διάβασε.

ΑΓΓ. Εἶπαμε λοιπὸν Α.

ΣΤ. Α.

ΑΓΓ. γκέ.

ΣΤ. γκέ.

ΑΓΓ. λάμτα.

ΣΤ. λάμτα.

ΑΓΓ. Νὰ τὰ ταιριάζουμε τώρα πρὶν πᾶμε ἐμπρός.
Α-γκε-λαμτα. Αγγελ.

ΣΤ. (Ἰδίᾳ, φυσικῶς καὶ ἀπομακρυνόμενος) Μωρὲ πῶς τό 'βρε!
Καὶ τρώντις ἓνα ἄγγελο ἀγαπῶ.

ΑΓΓ. Μὰ τί φεύγεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι; Ἔχει ἀκό-
μα καὶ ἄλλα γράμματα.

ΣΤ. Βεβαιότατα! Ἔχει πολλὰ ἀκόμη. Εἶναι καὶ τὸ
ὄνομα. Μὰ γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, Ἄγγέλκω μου, νὰ μὴ θυ-
μώσης σ'ὰν τὸ διαβάσης. Ἀκοῦς; Τί ξέρω ἐγὼ ὁ καῦ-
μένος τί γράφουνε τὰ μάτια μου.

ΑΓΓ. Ὁχι, ὄχι, δὲ θυμώνω. (Ὁ Σταῦρος λαμβάνει κωμικὴν
στάσιν προστιρίβων τὰς χεῖρας καὶ κινῶν τοὺς πόδας ἐκ χαρᾶς). Ἄ! μὴ
κουνιέσαι καὶ τὰ μπερδεύω. (Ἐξετάζει) Κάπα.

ΣΤ. Δὲν ἔχει κάπα. Τὰ μπερδεψες.

ΑΓΓ. Θὰ σωπάσης; Σοῦ λέω πῶς εἶναι κάπα.

ΣΤ. Καλά, καλά, μὴν ἀγριεύεις. Ἄς εἶναι καὶ κάπα.
Κοντεύει ὁ χειμῶνας.

ΑΓΓ. Ω.

ΣΤ. (Μὲ χαρὰν) Ω, ω, ω! (Ἰδίᾳ) Ἀρχεύει τὸ ὄνομα. (Ἐν-

θουσιωδῶς) Ὡ χρυσό μου ὄνομα! (Τῇ Ἀγγέλκῳ) Ἔ! ὕστερα;
ὕστερα; διάβασε, χρυσῆ μου Ἀγγελκούλα!

ΑΓΓ. (Μὴ κλησιάζουσα) Τελεία.

ΣΤ. Τελεία!!!

ΑΓΓ. Ναί... τελείωσε.

ΣΤ. Πῶς τελείωσε; Ἄμὲ τὸ ὄνομα; Μόνο τὸ πρῶτο
γράμμα διάβασες.

ΑΓΓ. (Θωπευτικῶς) Τὰ πρῶτα ποῦ συλλαβίσαμε κάνουν
Ἄγγέλ, ὕστερα κα-ο = κω... Ἀγγέλκω. Τὸ ὄνομά μου
γράφουνε τὰ μάτια σου.

ΣΤ. (Ἐκπληκτος) Ἀγ-γέλ-κω!!! (Ἰδίᾳ) Πρέπει νὰ μοῦ
τὴν κατάφερε ἢ κατεργάρα. Δὲ μοῦ λέει τὴν ἀλήθεια.
Στράβωσε τὰ γράμματα. Ἔβαλε ἄλλα ἐμπρὸς καὶ ἄλ-
λα πίσω. Ἔχωσε καὶ τὴν κάπα καλοκαιριάτικο καὶ τὰ
κατάφερε μιὰ χαρά. Μωρὲ κατεργάραις ποῦναι μερικαῖς
γυναῖκες. Ἀγγέλκω λέει γράφουνε τὰ μάτια μου!...
Ἐγὼ ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια εἶμαι Ὀλύμπιος.

ΑΓΓ. Τί μουρμουρίζεις αὐτοῦ; Δὲ σ' ἀρέσει τάχατε
ποῦ τὰ μάτια σου γράφουνε τ' ὄνομά μου;

ΣΤ. Δὲ λέ...ω αὐ...τό! (Περιέργως) Μὰ τί νὰ σημαίνει
αὐτό, Ἀγγέλκω;

ΑΓΓ. Νά!... σημαίνει πῶς... πῶς... (ταχέως) θέμε, δὲ
θέμε, εἴμαστε δεμένοι.

ΣΤ. (Ἐκπληκτος) Δεμένοι!!!

ΑΓΓ. Ναί! νά!... πῶς τὸ λένε;... θὰ γίνωμε δηλαδή...

ΣΤ. Τί θὰ γίνωμε, Ἀγγέλκω μου;

ΑΓΓ. Οὐφ! δὲ καταλαβαίνεις; (Τὸν κλησιάζει καὶ θωπευτι-
κῶς) Θὰ γίνωμε ἀντρογόνο.

ΣΤ. Ἄ! θὰ παντρευτοῦμε μαζύ;

ΑΓΓ. Ξέρω κ' ἐγώ; ἔτσι γράφουνε τὰ μάτια σου.

ΣΤ. (Προσποιούμενος ὅτι ἀκούει κρότον καὶ δεικνύον τὸ ἐστιατόριον)
"Ἀκουσε, Ἄγγέλκω, ἀνεβαίνουν.

ΑΓΓ. Ἔχουμε ἀκόμη καιρό. Γιὰ πές μου;

ΣΤ. (Προχωρῶν ὀλίγον πρὸς τὸ ἐστιατόριον) Ἄνεβαίνουν, Ἄγγέλκω.

ΑΓΓ. (Προχωροῦσα καὶ παρακλητικῶς) Στάσου, δά! μιὰ στιγμή... νὰ τελειώσωμε τὴ κουβέντα μας.

ΣΤ. (Κωμικῶς καὶ προχωρῶν) Ἄνεβαίνουν, ἄκουσε. (Κραυγῶν) Ἐφθα-σα, α, α! (Φεύγει δραμαίως).

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

ΑΓΓΕΛΚΩ (μόνη)

Πάει, ἔφυγε! Τὸν εἶδες τὸν κατεργάρη! Μὰ ἔννοια σου, Σταυρουλάκη μου, θὰ ἴβρω ἐγὼ τὸ γιατρικὸ ποῦ πρέπει γιὰ νὰ σὲ βάλω ἔς τὸ σάκκο. Θαρρῶ πῶς ἔρχονται ἀπὸ ἐδῶ. (Ἀκροάζεται) Ποιοὶ νὰ ἴναι; Ἀκούω φρρ... φρρ... φουστανιοῦ. Ἄν εἶναι ἡ μαντάμα δὲν πρέπει νὰ μὲ ἴβρω ἐδῶ μέσα. Πάω νὰ ἀπογυρίσω ἀπὸ τὸ μπαξέ. (Φεύγει ἐκ τῆς θύρας τοῦ κήπου),

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'

ΟΛΥΜΠΙΑ (μόνη)

(Εἰσέρχεται κύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ μελαγχολική, μένει ὀρθία).

Τετέλεσται! τὸ πρᾶγμα ἀνηγγέλη ἐπισήμως. Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ὁ Χαρίλαος νυμφεύεται τὴν Εὐανθίαν. Μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμη ἡμῖν ἐτοίμη ν' ἀποδεχθῶ μετὰ γενναιότητος τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο γεγονός, διότι ἠγάπων ὡς ἄπελις καὶ ἡ συναίσθησις τῆς μεταξύ μας κοινωνικῆς διαστάσεως μὲ συνεκράτει. Τώρα ὅμως ὅτε γνωρίζω τὰ αἰσθήματα τοῦ Χαριλάου, τώρα ὅτε οἱ λόγοι

τῆς Εὐανθίας ἐνέχυσαν εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν ἐλπίδα αἰσίας λύσεως, πῶς νὰ παραιτηθῶ τοῦ πρώτου μου μαγευτικοῦ ὄνειρου; Εἰς τὴν χαραυγὴν τῆς πρώτης ἐρωτικῆς μου ἀνοιξεως, εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔρωτός μου σελίδα, πῶς μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας νὰ ἀνατρέψω τὰ πάντα; ὦ! εἶναι σκληρόν, σκληρότατον! (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν καὶ ἀποφαστικῶς) Καὶ ὅμως πρέπει... Αὐτὸ μοὶ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον... ὦ! Θεέ μου! Σὺ ὅστις γνωρίζεις ὅτι οὐδέποτε ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσεν καὶ κατέκλυσε τὴν καρδίαν μου, βοήθησόν με νὰ τὸ ἀποσπάσω ἐξ αὐτῆς, ἀφοῦ δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ συμμερισθῶ τὸ αἶσθημα τοῦ Χαριλάου. Καὶ ἐν τούτοις, πόσον τὸν ἀγαπῶ! Εἶναι τόσο καλός!... τόσο εὐγενής!... τόσο ἀξιέραστος!... Πῶς ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τὰ στήθη μου τὸν εἰλικρινῆ καὶ βαθὺν ἔρωτά μου!... (Ἐξαπτομένη) Εἰς ποῖον ἀπόκεντρον μέρος τῆς γῆς νὰ καταφύγω διὰ νὰ λησμονήσω τὴν λατρευτὴν τοῦ εἰκόνα, ἀφοῦ καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου ἀκόμη αὕτη μὲ παρακολουθεῖ; Ποῖος παρήγορος ἄγγελος θὰ μοὶ προμηθεύσῃ τὸ μαγευτικὸν τῆς λήθης βότανον; Ποῖος θὰ μοὶ παράσχῃ τὸ θάρρος νὰ ἐπιβάλω σιωπὴν εἰς τὴν μέχρι διαρρύξεως πάλλουσαν καρδίαν μου, ἀφοῦ τρέμω σύσσωμος καὶ εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τοῦ αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ; ὦ! ἡ ἰδέα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τούτου κατασπαράσσει τὴν καρδίαν μου, χαλαρώνει τὸ θάρρος μου καὶ ἐκμηδενίζει τὰς γενναιότερας μου προθέσεις. Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην μυρίαὶ ἀντίστροφαι σκέψεις σκοτίζουσι τὸν νοῦν μου, ἀνατρέπουσι τὰς ἰδέας μου καὶ μὲ καθιστῶσιν ἄλλην ἀντ' ἄλλης. Δὲν γνωρίζω πλέον ἑμαυτήν. Ἄλλ' ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος εἶναι σκληρὸς καὶ ἄδικος. (Παραφερομένη) Ναί! ἄδικος!...

ἄδικος ἢ κοινωνία!... ἄδικον τὸ ἀμείλικτον πεπρωμένον!... ἄδικος καὶ αὐτὴ ἢ Θεία Πρόνοια!... (Τρομάξασα ἐπὶ τῇ ἀποτοληθεισῇ ἐκφράσει). ὦ! τί ἐπρόφερον τὰ χεῖλη μου!... (Κλίνουσα τὸ γόνυ καὶ βαθέως συγκεκλιμένη) ὦ Ἡμαρτον, Θεέ μου!... Συγχώρει τὸν ἀποπλανημένον νοῦν ἀπέλπιδος καὶ ὀρφάνῃς κόρης. (Ἐγειρομένη καὶ ἀτενίζουσα τὸν Οὐρανόν) ὦ! μητέρα μου! ὦ! μακαρία ψυχὴ! σὺ ἦτις ὁσάκις σὲ ἐπεκαλέσθην ἔφερες τὴν γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν μου, δός μοι κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος ἵνα ἐκτελέσω μέχρι τέλους τὸ καθήκόν μου! ὦ! ἅγια ψυχὴ! Ἐλθὲ εἰς βοήθειάν μου! (Κλαίει) Μητέρα μου!... μητέρα μου!... (φέρει τὸ μανδήλιον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ φεύγει ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἀνωγαίου).

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄

ΦΡΟΣΩ

(Εἰσερχομένη ἐκ τῆς θύρας τοῦ κήπου καὶ παρατηροῦσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μένει εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς λέγουσα κάπως τεταραγμένη).

Ἄρα γε ὁ ἄντρας μου δὲν ἠννόησε τὸ γνέψιμό μου; Μὲ εἶδε μ' ὅλα ταῦτα πῶς διηυθύνθηκα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Οὐφ! δὲν βαστῶ πειρά! Ἄν δὲν μιλήσω θὰ σκάσω. (Προχωροῦσα καὶ παρατηροῦσα πρὸς τὴν θύραν) Ἀκόμη δὲν ἔρχεται. Ἄ! τὸν ἀνόητο! Δὲν κατάλαβε. Ἄμ' δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ κυττάξῃ σὰν χάχας τὴν Ὀλυμπία. Τὸ κορόιδο, νὰ προτιμᾷ αὐτὴν τὴν ξεκάρφωτη ἀπὸ ἐμέ! (Ἀκκιζομένη) Ἰσια μούρη! (Πορεύεται καὶ πάλιν εἰς τὴν θύραν) Ἄ! νάτος! ἔρχεται. Τέλος πάντων, θὰ ξεθυμάνω!...

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄

Ἡ ΑΥΤΗ καὶ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΦΡ. (Θωπευτικῶς) Κόντεψα νὰ φύγω, Θρασύβουλέ μου. Ἐλεγα πῶς δὲν κατάλαβες πῶς σοῦ ἔγνεψα.

ΘΡ. (Ἀποτόμως) Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί μὲ θές; Ὅλοι ἀνεβήκανε ἀπὸ τὸν μπαξὲ καὶ θὰ παρατηρήσουν ὅτι λείπουμε.

ΦΡ. Ἐ! καὶ τί μὲ τοῦτο; θὰ ὑποθέσουν ὅτι ἐμείναμε κάτω. Ἄλλως τε δὲν ἔμπορῶ, ἄντρα μου, πρέπει νὰ μιλήσω!... Πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ, γιατί θὰ σκάσω.

ΘΡ. Ἄϊντε, λέγε λοιπὸν γρήγορα τί θές νὰ πῆς, διότι σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶναι ἄτοπον νὰ μᾶς εὔρουν νὰ σεοργιανοῦμε σὰν οἰκοκυρέοι ἐδῶ μέσα.

ΦΡ. Σ' ἐρωτῶ λοιπὸν, εἶδες καλὰ γύρω σου;

ΘΡ. (Μὲ μῖσος) Ἄμὲ δὲν εἶδα; τί πλοῦτος!... τί πολυτέλεια!... Εἶναι τρόπος ἓνα κνώδαλο νὰ ἔχῃ τόσα πολλά καὶ ἡμεῖς τίποτε;

ΦΡ. Εἶδες τὴν ἀριστοκρατικὴν πόζα τῆς Κλεομένης;

ΘΡ. (Ἰδίᾳ) Κατάλαβα!... Ὅ' ἀρχίσῃ πάλιν τὸν ἐξάψαλμο. Βρὲ γυναϊκά μου, γι' αὐτὸ μὲ κουβάλισες ἐδῶ;

ΦΡ. Εἶδες τῆς ἀνοστιαῖς τοῦ Θεοχάρη... τὰ ψευτοκοπλιμένα τοῦ Λυσάνδρου... τῆς σαχλιαῖς τῆς Κυρὰ Ζωῆς; Χά! χά!

ΘΡ. (Ἰδίᾳ, ἐνῶ γελᾷ ἢ Φρόσω) Πρέπει ν' ἀγοριέψω γιατί εἶναι καλὴ νὰ μὲ ἔξημερώσῃ μὲ τὴ φιλοκατηγορία τῆς.

ΦΡ. Ἄμὲ τὰ τσακίσματα τῆς Εὐανθίας; Ἄμὲ τῆς ἀηδίας τοῦ Χαριλάου;... Ἄμὲ τῆς σαχλοπροπόσεις τοῦ κῦρ Περικλῆ; Χά! χά! χά! χά!

ΘΡ. (Ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ σύρων βιαίως) Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ μᾶς τσακώσουν ἐδῶ καὶ νὰ γίνουμε ῥεζίλι. Ἄντε πᾶμε.

ΦΡ. (Ἀνθισταμένη) Ἄμ' ὁ Λυκοῦργος; Χά! χά! χά! τὸ περίγελο τῆς κοινωνίας!

ΘΡ. (Σύρων αὐτὴν βιαιότερον) Καλέ, πᾶμε σοῦ λέγω!

ΦΡ. (Συρομένη) Ἄμὲ τὸ σαχλοκόριτσό τους, ἢ Μαρίκα;

ΦΡ. Μὰ καὶ μ' αὐτὸ τὸν ἄγγελο τὰ ἴβαλες; (Ἀρπάζει τὰς δύο χεῖράς της καὶ τὴν σύρει).

ΦΡ. (Φθάνει συρομένη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ κρεμαμένη ἐπὶ τῶν βραχιόνων του στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ δημόσιον λέγουσα μὲ χαιρεκακίαν) Ἄμὲ ἢ φινέτσαις τῆς καρκακάξας Ὀλυμπίας; Χά! χά! χά! χά! (Ὁ γέλωσ ἐξαφανίζεται ἐν τοῖς παρασκηίοις).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (μόνος)

(Εἰσέρχεται ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου σκεπτικὸς καὶ κατηγῆς, κάθηται, θέτει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ μένει βυθισμένος ὀλίγον, εἶτα ἐγείρεται μηχανικῶς καὶ ἀποτόμως). Τί κεραυνοβόλον ἄγγελμα! Ὅποια ἀνέλπιστος συμφορὰ! Μετὰ τριετῆ βίον ἀβίωτον ἀγῶνος καὶ πάλης, κατόπιν τῆς φοβερᾶς καὶ ἀδιακόπου ἀμφιβολίας, ἣτις ἐδηλητηρίασε καὶ αὐτὰς τὰς στιγμὰς τοῦ ὕπνου μου, ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμφιβολία μου μετατρέπεται εἰς γλυκεῖαν πεποίθησιν, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν νομίζω ὅτι ἔφθασα εἰς τὸ τέρμα τῶν βασάνων μου καὶ ὅτι ἀνέτειλεν ἐπὶ τέλους καὶ δι' ἐμὲ ἡ ἡμέρα τῆς εὐδαιμονίας, ἀναφαίνεται ἐτέρα δύναμις, καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, αἱ ἐλπίδες μου, τὰ σχέδιά μου, ἡ εὐτυχία μου καταρρέουσιν ὡς πύργος ἐκ χάρτου. Ἡ Εὐανθία ἀρραβωνίζεται τὸν Χαρίλαον! Ἡ Εὐανθία! χάριν τῆς ὁποίας ὑπερανθρώπως ἐμόχθησα χωρὶς οὐδέποτε νὰ ὑποχωρήσω πρὸ οὐδενὸς προσκόμματος. Ἡ Εὐανθία! τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις μόνη μὲ ἔκαμνε νὰ ὑφίσταμαι ἀγογγύστως παντὸς εἶδους στερήσεις. Ἡ Εὐανθία! ἡ μόνη μου χαρὰ, τὸ εἶδωλόν μου, ἡ ζωὴ μου νυμφεύεται ἄλλον! Καί, ὦ εἰρωνία τῆς εἰμαρμένης!... ὁ μέλλων σύζυγός της εἶναι ἔραστής τῆς πτωχῆς μου ἀδελφῆς καὶ ἐπιστήθιός μου φίλος. Τέσσαρες καρδίαι αἰμάσσουσι καὶ κατασπαράσ-

σονται διότι οὕτως ἐβουλήθησαν οἱ ἄλλοι. Ἄχ! κατηραμένον χοῦμα! (Ἡμιστρεφόμενος πρὸς τὸ ἐστιατόριον). Ἄλλὰ δώσατέ μου τοῦλάχιστον τὸν καιρὸν νὰ ἐργασθῶ, καὶ θὰ παλαίσω καθ' ὅλων τῶν στοιχείων διὰ νὰ προσκομίσω τὸ ἀπαιτούμενον χοῦμα! Ἄφετέ με ἀκόμη μὲ τὴν μαγευτικὴν ἐλπίδα μου, καὶ αἰσθάνομαι ἐν ἑμαυτῷ τὴν δύναμιν ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς τοὺς θησαυροὺς της διὰ νὰ τοὺς ῥίψω πρὸ τῶν ποδῶν σας καὶ ἐξαγοράσω τὴν ψυχὴν τῆς ψυχῆς μου! Ἄλλὰ μὴ... μὴ μοῦ ἀφαιρεῖτε διὰ μιᾶς τὰ πάντα! Μὴ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν! Πρὸς Θεοῦ! μὴ μὲ δολοφονεῖτε! (Πίπτει ἐπὶ ἔδρας καὶ κρούπτει τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν).

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'

Ὁ ΑΥΤΟΣ καὶ ΧΑΡΙΛΑΟΣ

ΧΑΡ. (Προχωρεῖ πρὸς τὸν Λύσανδρον καὶ θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του) Διατί τοιαύτη ἀπελπισία, φίλε μου;

ΛΥΣ. Διατί; τὸ ἐρωτᾷς;

ΧΑΡ. Ἄλλὰ φρονεῖς λοιπὸν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἀνηγγέλθη μὲ τόσην ἐπισημότητα, θὰ τὸ ἐπισφραγίσω ἐγὼ ἐμπράκτως;

ΛΥΣ. Καὶ τί θὰ πράξης;

ΧΑΡ. Μὲ νομίζεις λοιπὸν τόσον ἐπιπόλαιον πρὸ τῆς ἀδελφικῆς φιλίας ἣτις ἀπὸ τόσων ἐτῶν μᾶς συνδέει; ἢ τάχα ἐξέλαβες ὡς παιδιάν, τὸ βαθὺ καὶ ἀκλόνητον πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν αἴσθημά μου;

ΛΥΣ. Ἄλλὰ τί θὰ πράξης, Χαρίλαε;

ΧΑΡ. Θὰ ἀρνηθῶ ῥητῶς! τὴν Ὀλυμπίαν ἀγαπῶ καὶ αὐτὴν θὰ νυμφευθῶ, οὐδεμίαν ἄλλην. Μὲ ἐννοεῖς ἢ ὄχι;

ΛΥΣ. Ἐγειρόμενος) Σὲ ἐννοῶ, Χαρίλαε, καὶ σ' εὐχαριστῶ

διὰ τὴν ἀδελφὴν μου. Τὸ τοιοῦτον ὅμως κατ' οὐδὲν θὰ ὑποβοηθήσῃ τὸν ἔρωτά μου.

ΧΑΡ. Καὶ διατί, Λύσανδρέ μου; Ἡ Εὐανθία εἶπεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὅτι σὲ λατρεύει.

ΛΥΣ. Δυστυχῶς δι' ἐκείνην καὶ δι' ἐμέ. Ἀλλὰ τώρα, ὅτε ἐγνώρισα τοὺς γονεῖς της, βλέπω τὸ ἀδύνατον τοῦ συνοικεσίου.

ΧΑΡ. Μὴ βασιζεσαι, φίλε μου, ἐπὶ τῶν φαινομένων. Ὁ βλέπων κατὰ πρώτην φορὰν τὸν κ. Θεοχάρην ἐκλαμβάνει αὐτὸν ὡς αὐθαίρετον, ἐγωῖστὴν καὶ ἀνεπίδεκτον λόγων, καὶ ὅμως εἶναι ὅλως ἀντίθετος χαρακτήρ. Τὰ αὐτὰ σοὶ λέγω καὶ διὰ τὴν κ. Κλεομένην. Μὴ λησμόνει λοιπὸν ὅτι, ὡς σοὶ προεῖπον, τὰ φαινόμενα πολλάκις ἐξαπατῶσι.

ΛΥΣ. Εἶθε νὰ εἶναι ὅπως τὸ λέγεις!

ΧΑΡ. Ἄλλως τε, συνεννοήθην καὶ μὲ τὸν Λυκοῦργον, ὅστις ἀναλαμβάνει νὰ ἐξομαλύνῃ τὰ πράγματα. Ἄ! ἰδοὺ αὐτός.

ΣΚΗΝΗ Κ'

ΟΙ ΑΝΩ καὶ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΛΥΚ. Ἄ! ἐδῶ εἶσθε! σᾶς ζητοῦσα ἔς τὸ σαλόνι.

ΧΑΡ. Ἄκουσε, Λυκοῦργε. Ἀκριβῶς κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἔλεγα εἰς τὸν Λύσανδρον μας ὅτι συνεννοήθημεν καλῶς. Δὲν ἔχει οὕτω;

ΛΥΚ. Ἐννοεῖται.

ΧΑΡ. Θὰ ὑποστηρίξῃς τὸ ζήτημα τοῦ Λυσάνδρου μας, ἀφοῦ πρότερον ὑποδείξῃς εἰς τὸν πατέρα σου ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ νυμφευθῶ τὴν ἀδελφὴν σου, καθ' ὅτι ἐγὼ μὲν ἀγαπῶ τὴν Ὀλυμπίαν, ἡ δὲ Εὐανθία!... Τί νὰ πῶ; ἀδελφὴ σου εἶναι, σὺ πλέον κόλασέ το ὅπως εἴμπορεῖς. Ἄρκεῖ νὰ φέρῃς ἀποτέλεσμα.

ΛΥΚ. Καλά, καλά, μείνετε ἡσυχοὶ! Ξεύρω ἐγὼ πῶς θὰ τὰ διορθώσω.

ΛΥΣ. Ἄχ! Λυκοῦργέ μου, πῶς θὰ σοὶ εὐγνωμονῶ!

ΛΥΚ. (Μειδιῶν) Καλά, καλά, μὴν ἀνησυχεῖτε τόσο πολύ. Γνωρίζω τὸν πατέρα μου, ὅταν πιῇ ἕνα-δυὸ κρασάκια παραπάνω καὶ τὸ πουκάμισό του δίνει. Σᾶς ὑπόσχομαι λοιπὸν ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ τὰ καταφέρω.

ΛΥΣ. καὶ ΧΑΡ. (Δραττόμενος τῶν χειρῶν του) Ἄ! σ' εὐχαριστῶ πολὺ! (Ἀκούονται ὁμιλίας).

ΧΑΡ. Ἔρχονται!

ΛΥΚ. Ἐμπὸς λοιπὸν καὶ θάρρος παιδιά.

ΧΑΡ. Πᾶμε νὰ πάρουμε τὰ καπέλλα μας. (Εἰσέρχονται εἰς τὸ ἐστιατόριον).

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'

(Εἰσέρχεται ὁ Σταῦρος μὲ τὴν στολὴν τῆς πρώτης πράξεως. Φέρει τὸν πῖλόν του κωμικῶς καὶ κρατεῖ ἐν κἀνιστρον εἰς ἐκάστην χεῖρα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀγγέλκως κρατούσης ἐπανωφόρια. Φθάνουν εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς).

ΣΤ. Στάσου νὰ περάσουν τὰ ἀφεντικά. (Ἡ Ὀλυμπία ἐμφανίζεται πρώτη κρατοῦσα τὴν Μαρίκαν ἐκ τῆς χειρός. Εἶτα ἡ Κλεομένη, ἡ Εὐανθία καὶ ἡ Ζωή, ἥτις διαβαίνουσα πρὸ τῆς Ἀγγέλκως λέγει).

ΖΩΗ. Ἐπῆρες ὅλα τὰ ἐπανωφόρια;

ΑΓΓ. Μάλιστα κυρία! (Ὁ Περικλῆς μὲ τὸν Θεοχάρην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον).

ΠΕΡ. Σταῦρο, ἔπῆρες ὅ,τι χρειάζεται;

ΣΤ. Ναί, ἀφεντικό.

ΠΕΡ. Νὰ πῆς ἔς τὸ Σωτήρη νὰ κλείσῃ καλὰ τῆς θύρας.

(Ὁ Λύσανδρος, ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Χαρίλαος ἔρχονται φέροντες τοὺς πῖλους των. Εἶτα ὁ Θερασύβουλος καὶ ἡ Φρόσω. Ὅταν αὐτοὶ προσπεράσουν κινουσι κατόπιν αὐτῶν ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Ἀγγέλκω ἥτις λέγει).

ΑΓΓ. Πᾶμε λοιπὸν ἔς τὸ βουνὸ καὶ ἐκεῖ τὰ λέμε.

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΟΛΥΜΠΙΑ, ΕΥΑΝΘΙΑ

Φαίνεται εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς θαλερὰ καὶ δενδρώδης ἄκρα τοῦ λοφίσκου. Τῆδε κάκεισε εἰσὶ διατεθειμένοι μῆκωνες, μαργαρίται καὶ ἄλλα τινὰ ὄρεινά ἀνθη. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Εὐανθία κρατοῦσαι δράκα ἀνθέων ἐξέρχονται ἀτραποῦ καὶ καταγίνονται δῆθεν εἰς συλλογὴν ἀνθέων ἐπωφελούμεναι τῆς πανσελήνου, ἣτις φαίνεται ἄνωθεν τοῦ λοφίσκου. Φθάσαι εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀτραποῦ, πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς, ἡ Εὐανθία λαμβάνουσα τὴν Ὀλυμπίαν ἐκ τῆς χειρὸς λέγει :

ΕΥΑΝ. Ἄπ' ἐδῶ δὲν φαινόμεθα πλέον. Ἐπροφασίσθημεν τὴν συλλογὴν ἀνθέων, τώρα λοιπὸν ποῦ ἔχομεν ἀρκετὰ ἄνθη, ἅς ἐπωφεληθῶμεν τῆς περιστάσεως.

ΟΛΥΜ. Ναί, ναί, ἅς ὀμιλήσωμεν, ἀγαπητή μου, ἠννόησα πολὺ καλὰ τὸν σκοπὸν σου ὅτε μὲ προσεκάλεσας νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΕΥΑΝ. (Λυπηρῶς καὶ καθημένη ἐπὶ βράχου) Τί θὰ γίνωμεν, Ὀλυμπίτσα μου!... ὁ πατήρ μου εἶναι ἀδυσώπητος. Ἐπιμένει νὰ συζευχθῶ τὸν Χαρίλαον.

ΟΛΥΜ. ὦ! Θεέ μου!

ΕΥΑΝΘ. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκβιάζωσιν οὕτω πως οἱ γονεῖς τὰ τέκνα των; Ἄλλὰ θὰ ἀντισταθῶ...

ΟΛΥΜ. (Ἐπιτημητικῶς) Θὰ ἀντιστῆς; εἰς τὸν πατέρα σου;

ΕΥΑΝΘ. Πῶς ὄχι! ἀφοῦ ὁ πατήρ μου ἐπιμένει νὰ μοὶ δώσῃ σύζυγον, νέον τὸν ὅποιον δὲν εἶμπορῶ ποτέ νὰ ἀγαπήσω εἰ μὴ ὡς ἀδελφόν.

ΟΛΥΜ. (Καθημένη πλησίον τῆς καὶ θέτουσα τὰ ἄνθη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς) Ἔχεις δίκαιον. Ἄλλὰ πρὸ τῆς ῥητῆς διαταγῆς

τοῦ πατρός, τὸ τέκνον ὀφείλει νὰ ὑποκύψῃ. Ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν τῇ οἰκογενεῖα τοὺς γονεῖς ὡς πρώτους ἀντιπροσώπους αὐτοῦ. Λέγει δὲ ῥητῶς: Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Σοὶ ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ ὑπακούσης.

ΕΥΑΝΘ. Πῶς; σύ!... σὺ μὲ προτρέπεις νὰ συζευχθῶ τὸν Χαρίλαον; Δηλαδὴ τὸν πρώτον σου καὶ μόνον ἔρωτα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον;

ΟΛΥΜ. ὦ! ἐγώ... τί σημαίνω!... ἄλλως τε, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠννόησα ὅτι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μόνου πάλλει ἡ καρδία μου, ἀπηρνήθην τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Οὐδέποτε ὅμως ἐφαντάσθην ὅτι μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ γίνω σύζυγος τοῦ κυρίου Χαριλάου. Τόσον πολὺ ἐξοικειώθην μὲ τὴν ιδέαν ταύτην, ὥστε πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ ζήσω μεμονωμένη μετὰ τοῦ ἀπέλπιδος αἰσθήματός μου. Εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ πρὸ μικροῦ λόγοι σου ἐγέννησαν εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐξ ὧν προέκυψε φοβερὰ τρικυμία, ἀλλ' ἤδη ἐπῆλθεν ἡ γαλήνη.

ΕΥΑΝΘ. ὦ! σὺ εἶσαι ἐξαιρετικὸν πλάσμα καὶ ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων σου σὲ ἐξισοῖ πρὸς οὐράνιον ἄγγελον. Ἐγὼ ὅμως αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην γενναιότητα ν' ἀρνηθῶ ἔρωτα μὲ τὸν ὅποιον ἔζησα τρία ὀλόκληρα ἔτη, ὁ ὅποιος ἀνεγέννησε καὶ διέπλασε τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ὑπαρξίν μου. Νὰ ἐγκαταλείψω δηλαδὴ διὰ μιᾶς τόσα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος σχέδιά μου! Νὰ παραιτήσω τὴν ἐλπίδα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μαγευτικῶν μου ὀνείρων. ὦ! ποτέ! οὐδέποτε! Προτιμῶ τὸν θάνατον.

ΟΛΥΜ. Πραῦνθητι, φιλότατη μου, πιθανὸν ὁ πατήρ σου ὅστις σὲ ὑπεραγαπᾷ, νὰ μεταβάλλῃ γνώμην, πρὸς ἰδικὴν σου καὶ ἰδικὴν μου εὐδαιμονίαν.

ΕΥΑΝΘ. Ἐὰν ὅμως ἐπιμένῃ;

ΟΛΥΜ. Ἐὰν ἐπιμένῃ; (Στιγμὴ σκέψεως... ἀποφασιστικῶς) ὦ! τότε! ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑπακούσης.

ΕΥΑΝΘ. Μὰ δὲν ἀγαπᾶς λοιπὸν τὸν Χαρίλαον;

ΟΛΥΜ. Πόσον ἀπατᾶσαι! Πόσον κακῶς μὲ κρίνεις! Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, τίς μοι ὑπαγορεύει τὸν ὑπογραμμὸν τὸν ὁποῖον ὠρκίσθη ν' ἀκολουθήσω ἢ ὁ πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστος ἔρως μου; Δὲν προβλέπεις λοιπὸν τί θὰ συμβῆῖ ἂν ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ Χαριλάου; Πρῶτον, θὰ φανῶ τὸ ἀγνωμονέστερον τῶν πλασμάτων ἀπέναντι τῆς κ. Ζωῆς, ἢ ὁποία ὡς ὠμολόγησεν ἀπόψε, καταγίνεται ἀπὸ τριῶν ἐτῶν νὰ σοὶ δώσῃ ὡς σύζυγον τὸν Χαρίλαον.

ΕΥΑΝΘ. (Κατηφής) Ναί! τὸ γνωρίζω, αὐτὴ ἢ εὐλογημένη ἔπεισε τοὺς γονεῖς μου νὰ θεωρῶσιν αὐτὸν τὸν γάμον ὡς τὸν μόνον συμφέροντά μοι.

ΟΛΥΜ. Ἀδιάφορον τοῦτο. Ἐγὼ λαμβάνω μόνον ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κ. Ζωὴ ἐφέρθη μέχρι τῆς σήμερον πρὸς ἐμέ, ὡς ἀληθῆς μήτηρ, καὶ εἰς τὰς πολλὰς καὶ εὐγενεῖς γενναιοδωρίας της, χρεωστεῖ ὁ καλὸς μου ἀδελφός, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ γνωρίζῃ, τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Θέλεις δὲ σήμερον ἐγώ, ἥτις τόσον παρ' αὐτῆς εὐηγετήθη, νὰ τεθῶ πρόσκομμα εἰς τοὺς γλυκεῖς της πόθους; ὦ! ἀδύνατον!

ΕΥΑΝΘ. Πόσον μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα!

ΟΛΥΜ. Οὐδὲν μεγαλοποιῶ. Αὐτὸ μοι ὑπαγορεύει ἢ συνείδησίς μου, πρὸς δυστυχίαν μου, τὸ ὁμολογῶ! Δεύτερον, ἐνδίδουσα, γίνομαι ἀφορμὴ νὰ παρακούσης τοὺς γονεῖς σου. Καὶ τοιοῦτόν τι οὐδέποτε, (ἐντονώτερον) οὐδέποτε θὰ διαπράξω! Μὲ ἐννοεῖς;

ΕΥΑΝ. ὦ! Θεέ μου!

ΟΛΥΜ. Τρίτον, παρασύρω τὸν κ. Χαρίλαον εἰς τὴν αὐτὴν παρακοὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ὀφείλει. Βλέπεις, καλὴ μου Εὐανθία, ὅτι ἀναγκάζομαι νὰ ἐπιβάλω σιωπὴν εἰς τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν μου καὶ νὰ φανῶ, κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν, ἀνταξία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς εὐεργετρίας μου.

ΕΥΑΝ. Δὲν σκέπτεσαι ὅμως ὅτι ἂν μὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου κάθε θυσίαν, δὲν δικαιούσαι ὅμως νὰ συμπαρασύρῃς καὶ τὸν ἀδελφόν σου; Τί σοῦ ἔπταισεν αὐτὸς ὁ δυστυχῆς καὶ ζητεῖς τὴν καταστροφὴν του;

ΟΛΥΜ. Καὶ ποῖαν σχέσιν ἔχει ὁ ἀδελφός μου μὲ τὸ αἶσθημά μου;

ΕΥΑΝ. Πῶς! δὲν σοῦ εἶπε λοιπὸν ἀκόμη τίποτε;

ΟΛΥΜ. Τί ἐννοεῖς; νὰ τολμήσω νὰ ἐξηγηθῶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου; ὦ! ποτέ!

ΕΥΑΝ. Ὁχι, ὄχι, δὲν ἐννοῶ αὐτό! Ἄ! δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσα καὶ τὸν λόγον μου καὶ τὴν καρδίαν μου εἶναι ὁ Λύσανδρος;

ΟΛΥΜ. (κατάπληκτος καὶ ἐγειρομένη) Ὁ ἀδελφός μου!!!! Ἄλλὰ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας τὸν ἐγνώρισες.

ΕΥΑΝ. Ἐγνωρίσθημεν καὶ ἠγαπήθημεν εἰς τὰς Ἀθήνας, πρὸ 3 ἐτῶν. Σὺ ἦσο οἰκότροφος. Διὰ τοῦτο σὲ παρεκάλουν νὰ μοῦ ἀναγινώσκῃς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Λυσάνδρου. Ἐκρίνα ὅμως καλὸν νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸν εἰς ὅλους καὶ εἰς σὲ τὴν ἰδίαν, διότι ἐφοβούμην μὴ γίνῃ γνωστὸν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ τοιοῦτον ἀναγκάσῃ τοὺς γονεῖς μου νὰ ἐπιταχύνωσι τὸν γάμον μου μετὰ τοῦ Χαριλάου.

ΟΛΥΜ. (Ἰδία) Ἄγαπᾶ τὸν Λύσανδρον καὶ ἀνταγαπᾶται!... Δυστυχῆ ἀδελφέ!

ΕΥΑΝ. (Ἐγειρομένη) Τί λέγεις, Ὀλυμπία μου;

ΟΛΥΜ. Λυποῦμαι τὸν ἀδελφόν μου.

ΕΥΑΝ. Τὸν λυπεῖσαι, λέγεις; ἀλλ' ἀνταγαπώμεθα, Ὀλυμπία, λατρευόμεθα ἀμοιβαίως, τὸ ἐννοεῖς; καὶ οὐδεὶς, οὐδεὶς εἰς τὸ κόσμον θὰ μᾶς χωρίσῃ.

ΟΛΥΜ. (Μετὰ στοργῆς) Μὴ λέγε τοῦτο, ἀδελφή μου, μὴ παρηγορεῖσαι μὲ ματαίαν ἐλπίδα. Ἐὰν ὁ πατήρ σου ἐπιμένη εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὁ ἀδελφός μου, μὲ ὅλον τὸν πρὸς σὲ φλογερὸν ἔρωτά του θὰ σοὶ εἴπῃ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὑπάκουσον. Τὸν γνωρίζω καλῶς. Εἶναι χαρακτηρ ἀκεραιότατος. Ὁ Λύσανδρος νὰ νυμφευθῇ κόρην χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων της; Ἄπαγε! Οὐδέποτε θὰ πράξῃ τοῦτο καὶ ἂν ἀκόμη ἡ κόρη τῷ ἔφερον ὡς προῖκα τὰ πλούτη τοῦ Κροίσου καὶ τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

ΕΥΑΝ. ὦ! Θεέ μου! τί θὰ γίνω; Λύσανδρέ μου, σὲ μόνον ἀγαπῶ. (Κλαίει)

ΟΛΥΜ. Πόσον φοβερὰ εἶναι ἐνίοτε τὰ βουλευόμενα τῆς εἰμαρμένης! Δυστυχῆ... ἀδελφέ μου! (Κλαίει)

ΕΥΑΝ. Ἔρχονται, ποῖοι νὰ εἶναι;

ΟΛΥΜ. Πρὸς Θεοῦ! σφογγίσωμεν τὰ δάκρυά μας. Φανῶμεν ἀδιάφοροι, Εὐανθία μου!

ΕΥΑΝ. Θεέ μου! Ὁ Λύσανδρος καὶ ὁ Χαρίλαος!

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΑΙ ΑΝΩ, ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, ΧΑΡΙΛΑΟΣ

(Ὁ Χαρίλαος προχωρεῖ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ ὁ Λύσανδρος πρὸς τὴν Εὐανθίαν).

ΕΥΑΝ. (Προχωροῦσα) Λύσανδρέ μου! (Τῷ δίδει τὴν χεῖρα).

ΛΥΣ. Εὐανθία μου! (ἀρπάζων τὴν χεῖρα τῆς Εὐανθίας).

ΟΛΥΜ. (Τῷ Χαρίλαῳ ὅστις τῇ ταίνει τὴν χεῖρα, ἣν ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ). Γνωρίζω τὰ πάντα. (Σοβαρῶς δεικνύουσα τὴν Εὐανθίαν) Ἴδου ἡ σύζυγός σας!...

ΛΥΣ. Τί λέγεις, ἀδελφή μου;

ΟΛΥΜ. (Ἀξιοπρεπῶς) Λέγω ὅτι ὁ κ. Χαρίλαος δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃ ὅτι πενταετῆς μόλις ἔμεινεν ὄρφανός καὶ ὅτι τὰ πάντα χρεωστεῖ εἰς τὴν ἀδελφήν του. Ἡ ἀδελφή του περιέσωσε τὴν περιουσίαν του, αὐτὴ τὸν ἀνέπτυξεν, εἰς αὐτὴν ὀφείλει τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τὰ ὅποια τὸν καθιστῶσι τὴν σήμερον ἐπίζηλον ἐν τῇ κοινῶνίᾳ. Ἐσήμανε λοιπὸν ἡ ὥρα τῆς εὐγνωμοσύνης. Λέγω ἐπίσης ὅτι σὺ ὁ ἀμέμπτος μέχρι τῆς ὥρας διαγωγῆς, οὐδέποτε θὰ παραδεχθῆς ὡς σύζυγον κόρην, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων της.

ΛΥΣ. (Ἀφίνων τὴν χεῖρα τῆς Εὐανθίας καὶ ἀπομακρυνόμενος) Φεῦ! αἰσθάνομαι ὅτι ἔχει δίκαιον.

ΕΥΑΝ. Καὶ σὺ λοιπὸν μὲ ἐγκαταλείπεις;

ΛΥΣ. (Ἐπανελθὼν καὶ δραττόμενος τῆς χειρὸς της) Ἐγὼ νὰ σὲ ἐγκαταλείψω; ὦ! ποτέ!

ΟΛΥΜ. (Ἐπιτιμητικῶς) Λησμονεῖς λοιπὸν τίνος εἶσαι υἱός; Λησμονεῖς τὰς παραγγελίας τοῦ ἐντιμωτάτου ψυχορραγοῦντος πατρός μας! Τὰς νοθεσίας τῆς μακαρίτιδος μητρός μας ἐν τῷ τελευταίῳ ἀσπασμῷ;

ΛΥΣ. (Ἀφίνει καὶ πάλιν τὰς χεῖράς της) ὦ! παῦσον! πρὸς Θεοῦ! Ἔχεις δίκαιον! θὰ ὑποκύψω! (Προχωρεῖ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν) ὦ! ὑπὸ ποῖον λοιπὸν ἀστέρα ἐγεννήθημεν καὶ οἱ δύο, Ὀλυμπία μου; (Πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ κλαίει).

ΕΥΑΝ. ὦ! Θεέ μου! (Κλαίει).

ΟΛΥΜ. Πτωχέ μου ἀδελφέ! Θάρρος! Διὰ τὰς εὐγενεῖς

καρδίας τὸ μόνον ἀληθὲς φάρμακον εἰς τὰ ὀδυνότερα παθήματα εἶναι (τονίζουσα τὰς συλλαβάς) ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.

ΛΥΣ. (Ἐγειρόμενος καὶ καρτερικῶς) Θὰ ἐκπληρώσω, ἀδελφή μου, τὸ καθήκόν μου, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐναρέτων καὶ ἐντίμων γονέων μας.

ΕΥΑΝ. (Ἀπεγνωσμένη) Ἄς πεισθῇ λοιπὸν ὁ πατήρ μου!

ΧΑΡ. (Ἀπελπισ) Ὁ Λυκοῦργος μοῦ εἶπεν ὅτι εἶναι ἀμετάπειστος. (Λυπηρῶς) ὦ! Ζωή! Ζωή! διατί νὰ σοὶ ὀφείλω τὰ πάντα;

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΟΙ ΑΝΩ, ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΛΥΚ. (Ἐξ ἀτραποῦ τινος καὶ μειδιῶν) Ἐπὶ τέλους! σὰς εὐρίσκω.

ΛΥΣ. Σὲ βλέπω χαροπὸν, Λυκοῦργε, μᾶς φέρεις λοιπὸν καμμίαν καλὴν εἶδησιν;

ΛΥΚ. Ἀκούσατε! Εἰς τὰς πολλὰς παρακλήσεις καὶ ἀντιρρήσεις μου ἐξηγγιώθη ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ μου καὶ μοῦ εἶπεν ἀποτόμως: «Νὰ εἰπῆς εἰς τὴν Εὐανθίαν ὅτι ἂν δὲν δεχθῇ ὡς σύζυγον, τὸν Χαρίλαον, δὲν τῆς ἐπιτρέπω πλέον νὰ μὲ ὀνομάζη πατέρα της. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία θέλησις καὶ ἀπόφασίς μου».

ΕΥΑΝ. ὦ! Θεέ μου!

ΛΥΣ. Ὅποια ἐπιμονή!

ΧΑΡ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους εἰμπορεῖ νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλῃ τὴν θυγατέρα του, ἐμὲ ὅμως δὲν μὲ ὀρίζει.

ΟΛΥΜ. Ἐφ' ἡμῶν βαρύνει ἡ θέλησις τῆς κυρίας Ζωῆς, ἥτις μᾶς εὐηργέτησε καὶ τοὺς δύο. Μὴ φανῶμεν ἀχάριστοι.

ΛΥΚ. Ἄλλὰ δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ἀκούσατέ με λοι-

πόν. Ἐφοῦ ἀπηλπίσθην ἀπὸ τὸ πρῶτόν μου διάβημα πρὸς τὸν πατέρα, κατέφυγα εἰς τὴν μητέρα. Εἰς τὰς πρώτας λέξεις μου ἔμεινεν ἐμβρόντητος. «Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν ὁ κρυφὸς ἔρωσ τῆς Εὐανθίτας μου!... Πρὸ πολλοῦ ἐγὼ ἠννόησα ὅτι ἡ καρδία της δὲν εἶναι ἐλευθέρα». Ἐπὸ τὸν τρόπον ὅμως μὲ τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας, ἠννόησα ὅτι πολὺ καλὰ ἔκανα καὶ κατέφυγα εἰς τὴν μητέρα, καὶ τότε τῆς ἐξέθεσα ὅλα λεπτομερῶς. Μὲ ἤκουσε μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ὅταν ἐτελείωσα μοῦ εἶπε: «Πήγαινε νὰ πῆς εἰς τὴν κ. Ζωὴν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ». Τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξα ἀμέσως. Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι συζητοῦν τὸ πρᾶγμα. Γνωρίζεις τώρα σὺ (τῇ Εὐανθίᾳ) πόσῃ ἐπιρροὴν ἔχει ἡ μήτηρ μας ἐπὶ τοῦ πατρὸς μας. Ἐλπίζετε λοιπὸν.

ΕΥΑΝ. (Μὲ χαράν) Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἂν ἡ μήτηρ μας ἀναλάβῃ γενναίως τὴν ὑπεράσπισιν, ἡ νίκη εἶναι βεβαία.

ΟΛΟΙ. (Ἐκτὸς τῆς Ὀλυμπίας ἥτις εἶναι σκεπτικὴ) Εἶθε! εἶθε!

ΕΥΑΝ. Τί χαρά! Λύσανδρέ μου! (Δίδει τὴν χεῖρά της πρὸς αὐτόν).

ΛΥΣ. Εὐγενὴς καὶ γενναία καρδία!

ΛΥΚ. Ἔρχονται! Ἄς φύγωμεν. (Προχωρεῖ πρὸς τὸν λόφον. Ὁ Λύσανδρος καὶ ἡ Εὐανθία κρατοῦμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν παρακολουθοῦσι λέγοντες):

ΛΥΣ. καὶ ΕΥΑΝ. Ναί, ἄς φύγωμεν. (Φεύγουν βιαίως. Ἡ Ὀλυμπία, βεβυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της, ἐσταυρωμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, οὐδόλως παρατηρεῖ τὴν ἀποχώρησίν των. Ὁ Χαρίλαος μένει βήματά τινα ἀπωτέρω).

ΣΚΗΝΗ Δ΄

ΟΛΥΜΠΙΑ, ΧΑΡΙΛΑΟΣ

ΟΛΥΜ. (Μένει σκεπτικὴ ἔτι. Ἡ Κλεομένη καὶ ἡ Ζωὴ ἐμφανίζονται εἰς τὸ βάθος τοῦ λόφου, παρατηρήσασαι δὲ τὸν Χαρίλαον καὶ τὴν Ὀλυμ-

πίαν ἴστανται φέρουσαι τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων ὅπως συστήσωσι σιωπὴν ἢ μὲν πρὸς τὴν δέ. Ἀναμένουσιν ὀλίγον, ἀποσύρονται, ἀναφαίνονται καὶ οὕτω μέχρι τέλους τῆς σκηνῆς).

ΧΑΡ. Πόσον εἶσαι σκεπτική! Πόσον μελαγχολική! Ὀλυμπία! δὲν μοῦ λέγεις τίποτε;

ΟΛΥΜ. (Ἐγείρουσα βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποφθεγματικῶς) Πρὸ τῆς συγκαταθέσεως τῆς κυρίας ἀδελφῆς σας καὶ εὐεργετίας μας, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γλῶσσάν μου νὰ ἐκφράσῃ τί αἰσθάνεται ἡ καρδία μου.

ΧΑΡ. (Ὁρμῆ καὶ δρᾶτιται τῆς χειρὸς της, ἐν σπουδῇ) Ἄλλ' ἐὰν ἡ Ζωὴ συγκατανεύσῃ, Ὀλυμπία μου;

ΟΛΥΜ. (Μετ' ἐκστάσεως) ὦ! τότε θὰ θεωρήσω ἑμαυτὴν ὡς τὴν εὐδαιμονεστέραν τῶν γυναικῶν.

ΧΑΡ. Μὲ ἀγαπᾶς λοιπόν, Ὀλυμπία μου; ὦ! εἰπέ μοὶ το ἢ ἴδια! ἅς ἀκούσω μίαν φορὰν τοῦλάχιστον τὴν μαγευτικὴν ταύτην λέξιν ἐξερχομένην ἀπὸ τὸ θεῖόν σου στόμα! Ὁμίλησον πρὸς Θεοῦ! Μὲ ἀγαπᾶς, Ὀλυμπία;

ΟΛΥΜ. (Τονίζουσα τὰς λέξεις ἄλλ' ἀσθενῶς. Ἀναφαίνεται ἡ Ζωὴ εἰς τὸ βάθος) Ἐὰν σὲ ἀγαπῶ! (Μετὰ σθένους) Ἄλλ' ἐντὸς τῆς καρδίας ταύτης τῆς στερηθείσης πατέρα, μητέρα, προσταίας, συνεκεντρώθησαν ὅλα ταῦτα τὰ αἰσθήματα εἰς ἓν καὶ μόνον! Εἰς τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου!... Σὺ εἶσαι ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς μου! τὸ κάτοπτρον τῶν σκέψεών μου!... Ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου μου...

ΧΑΡ. ὦ! εὐχαριστῶ! (Ἀναφαίνεται εἰς τὸ βάθος ἡ Κλεομένη)

ΟΛΥΜ. (Σχεδὸν ἄνευ διακοπῆς) Ἐὰν σὲ ἀγαπῶ λέγεις; ὦ! ναί! σὲ ἀγαπῶ ὡς τὸ μαραινόμενον ἄνθος ἀγαπᾶ τὴν δρόσον, ὡς τὸ διψασμένον πτηνὸν μίαν σταγόνα ὕδατος!

ΧΑΡ. ὦ! εὐτυχὴς ἐγώ!

ΟΛΥΜ. (Σχεδὸν ἄνευ διακοπῆς) Σὲ ἀγαπῶ χιλιάκις περισσό-

τερον τοῦ ἑαυτοῦ μου. Σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ. Ναί, σὲ ἀγαπῶ!... σὲ ἀγαπῶ!... (Ἡ Κλεομένη σφογγίζει τὰ δάκρυά της)

ΧΑΡ. ὦ! μαγευτικὴ στιγμή! Εὐχαριστῶ, Ὀλυμπία μου! (Φιλεῖ τὴν χειρὰ της).

ΟΛΥΜ. (Εἰς τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων τοῦ Χαρίλαου ἐπὶ τῆς χειρὸς της ὡσεὶ ἐξυπνήσασα ἀποσύρει ἀποτόμως αὐτήν) ὦ! Θεέ μου! τί ἔπραξα! Ἄφες με, Χαρίλαε!... Σὲ παρακαλῶ, ἄφες με! Φύγε. (Κρύπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον. Ὁ Χαρίλαος προσηλώσας μακρὸν ἐπ' αὐτῆς λυπηρὸν βλέμμα, ἀποσύρεται βραδέως, ἡ δὲ Ζωὴ καὶ ἡ Κλεομένη κρύπτονται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΟΛΥΜΠΙΑ (μόνη)

ὦ! πῶς ἐπροδόθην! Καὶ ἂν ὁ κ. Θεοχάρης δὲν συγκατανεύσῃ; Ἐὰν δὲν πεισθῇ ἡ κ. Ζωὴ, ἡ εὐεργετιά μου; ὦ! θὰ γίνω πρόξενος τῆς διχονοίας δύο ἀξιοτίμων οἰκογενειῶν!... (Ἀναφαίνονται ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Κλεομένη) Εἰσήχθην λοιπόν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ διὰ νὰ ἀνταποδώσω κακὸν ἀντὶ καλοῦ; ὦ! ποτέ! οὐδέποτε! Ἄ! πῶς ἐπροδόθην! (Φεύγουσα) Πῶς ἐπροδόθην! Θεέ μου! (Ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Κλεομένη κρύπτονται ἐγκαίρως).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄

ΖΩΗ, ΚΛΕΟΜΕΝΗ

ΚΛΕΟΜ. (Συγκεκινημένη καὶ κρατῶσα τὴν Ζωὴν) Ἦκουσες; εἶδες; τί σὲ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου; Ἐπίσθης τώρα;

ΖΩΗ. Τί σφοδρὸς ἔρως!... Τί ἐνάρετος κόρη!...

ΚΛΕΟΜ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστρέψωμεν τοιοῦτον εἰδύλιον.

ΖΩΗ. Καὶ ὅμως, πῶς νὰ γίνῃ; Εἶναι σκληρόν, τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; θὰ ὑποκύψουν καὶ οἱ δύο.

ΚΛΕΟΜ. Βεβαίως ἐὰν ἀναγκάσῃ τὸν Χαρίλαον νὰ

νυμφευθῆ τὴν κόρην μου, θὰ ὑπακούσῃ. Ἄλλ' ἐσκέφθης τὰς συνεπείας; Φαντάζεσαι τὴν Εὐανθίτσα μου ὑποχρεωμένην νὰ συζῆ μὲ ἄνδρα τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ; Ν' ἀνέχεται τὰ ἐλαττώματά του; Διότι μόνος ὁ Θεὸς ἀναμάρτητος. Νὰ παίξῃ δηλαδὴ τὴν κωμωδίαν τῆς εὐδαιμονίας μὲ τὸ γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ κρυφὸ πόνο ἔς τὴν καρδιά;

ΖΩΗ. Ναί, ἀλλ' ὁ Χαρίλαος εἶναι τόσον ὠραῖος! τόσον καλός! τόσον εὐγενής! ὥστε ἡ Εὐανθίτσα θὰ τὸν ἀγαπήσῃ εὐκόλως καὶ θὰ λησμονήσουν ὅλα τὰ ἄλλα εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου.

ΚΛΕΟΜ. Τὸ παραδέχομαι ἂν τὸ κακὸν περιορίζετο μόνον εἰς τὴν Εὐανθίαν· ἀλλὰ καὶ ὁ Χαρίλαος ἀγαπᾷ ἄλλην, καὶ εἶδες μὲ ποῖον πάθος! Φαντάζεσαι λοιπὸν τὸν ἀδελφόν σου νὰ λέγῃ εἰς τὴν σύζυγόν του: «Σὲ ἀγαπῶ, Εὐανθία» καὶ ἡ καρδιά του νὰ τοῦ ἀπαντᾷ «ψεύδουσαι ἀναιδέστατα! Ἀγαπᾷς τὴν Ὀλυμπίαν». Ὀνομάζεις δὲ αὐτὸ εὐτυχίαν τοῦ γάμου;

ΖΩΗ. Πῶς μεγαλώνεις τὰ πράγματα!

ΚΛΕΟΜ. Τὰ μεγαλώνω, λέγεις; Μὰ δὲν στρέφεις, παρακαλῶ, ἐν βλέμμα πρὸς τόσας γνωστὰς οἰκογενεῖας; Δὲν παραδειγματίζεσαι ἀπὸ χθесινὰ ἀκόμη γεγονότα; Ἴδου λόγου χάριν. Ἐνθυμεῖσαι τὴν Χαρίκλειαν πρὶν ὑπανδρευθῆ;

ΖΩΗ. Πῶς δὲν τὴν ἐνθυμοῦμαι!

ΚΛΕΟΜ. Ἐνθυμεῖσαι καὶ πῶς τὴν ὠνομάζομεν συνήθως;

ΖΩΗ. Μεταμορφωμένον ἄγγελον!

ΚΛΕΟΜ. Τώρα εἶναι μεταμορφωμένος διάβολος. Τὸ διατί, τὸ γνωρίζεις πολὺ καλά. Οἱ γονεῖς τῆς συμμορφούμενοι μὲ τὸν ἐλεεινὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς μας, ἔκαμαν γάμον ἐμπορικόν. Τί ἀπέγεινε δέ; ὁ μὲν περιφρο-

νηθεῖς ἐραστής, τίμιος καὶ ἐργατικὸς κατέχει σήμερον ὑψηλοτάτην θέσιν, καὶ τῷ προτείνουσιν εἰς γάμον νέας πολὺ ἀνωτέρας σειρᾶς καὶ κατὰ πολὺ πλουσιώτερας τῆς Χαρίκλειας. Ὁ δὲ προτιμηθεὶς σύζυγος κατέφαγε σχεδὸν τὴν περιουσίαν του. Ἡ Χαρίκλεια ἐξ ἄλλου, μὴ ἱκανοποιηθεῖσα εἰς τὸ αἴσθημά της ἐξετέθη καὶ τὴν σήμερον θεατριζέται. (Σοβαρῶς) Οἱ γονεῖς, Ζωή μου, δὲν πρέπει νὰ σπεύδωσιν εἰς τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα! Δὲν πρέπει ἐξ ἐγωῖσμοῦ ἢ ἄλλων συμφερόντων νὰ θυσιάσωσιν οὕτω τὰ παιδιὰ των! Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποκύπτωσι τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν τέκνων των, ἀλλὰ νὰ σπουδάσωσι σοβαρῶς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἰσόβιος ὑπαρξίς. Τὸ κατ' ἐμὲ λοιπόν, νέος τίμιος, ἐργατικὸς καὶ οἰκονόμος, ἔστω καὶ πάμπτωχος, εἶναι συμφερότερον διὰ κόρην πλουσίαν, παρὰ γαμβρὸς πάμπλουτος χωρὶς τ' ἀνωτέρω προσόντα.

ΖΩΗ. Ὅσον δι' αὐτὸ συμφωνῶ καὶ ἐγὼ μαζύ σου.

ΚΛΕΟΜ. Ἴδου καὶ ἄλλο παράδειγμα. Ἐνθυμεῖσαι τὸν Πάτροκλον;

ΖΩΗ. Ἄχ! τὸν καυμένον!

ΚΛΕΟΜ. Τί λαμπρὸς νέος! Τί ἔξοχος νοῦς! καὶ τί ἐκτάκτου δραστηριότητος ἄνθρωπος! Καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι κατεγίνοντο νὰ πείσωσι τὸν πατέρα τῆς Ἑλένης, ἀλλ' ἦτο ἀμετάπειστος! Ἦθελε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, παρὰ τὴν ἡλικίαν του, διότι εἶχε χρήματα! «Ἔτσι θέλω, ἔλεγε, καὶ ἔτσι θὰ γίνῃ». Δυστυχῶς δὲν ἔγινε οὔτε ὅπως τὸ ἠθέλε! Διότι ὁ μὲν Πάτροκλος ἠῦτοκτόνησε, ἡ δὲ Ἑλένη ἀπέθανε τρελλή! Τοιαῦτα παραδείγματα βλέπομεν δυστυχῶς κάθε ἡμέρα! Θέλεις καὶ ἄλλο;

ΖΩΗ. Ὅχι! ὄχι! φθάνει, σὲ παρακαλῶ, ἔχεις δίκαιον.

ΚΛΕΟΜ. Θὰ μοῦ εἴπης ἴσως πῶς ἀποφασίζω νὰ δώσω τὴν κόρην μου εἰς τὸν Λύσανδρον τὸν ὁποῖον μόλις προδτριῶν ὠρῶν ἐγνώρισα. Ἄκουσε καὶ θὰ κρίνης. Γνωρίζεις πόσον ὁ Λυκοῦργός μου εἶναι σοβαρός, λογικὸς καὶ εἰλικρινής. Μοῦ εἶπε λοιπόν: «Ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ, καλή μου μητέρα! Εἰξεύρεις πρῶτον ὅτι ὑπεραγαπῶ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ δεύτερον ὅτι δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ σπεύδω εἰς τὰς ἀποφάσεις μου. Λοιπὸν ἐγὼ ὁ ὁποῖος γνωρίζω ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸν Λύσανδρον, συμφοιτητὴν μου, συγκάτοικόν μου καὶ ἄκρον μου φίλον, σὲ διαβεβαιῶ ὅτι εἶναι σπάνιος νέος. Ἀκάματος εἰς τὴν ἐργασίαν του, τιμιώτατος εἰς τὰς δοσοληψίας του, καὶ ἐνάρετος ὡς σεμνὴ κόρη. Ἐν μιᾷ λέξει εἶναι νέος τέλειος! Λατρεύει τὴν Εὐανθίαν καὶ ἡ Εὐανθία μας αὐτὸν μόνον ἀγαπᾷ. Θὰ κάμης δύο εὐτυχεῖς, ἡ εὐτυχία των δέ, θὰ εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν σου καὶ τὸ καύχημα τῶν γηρατειῶν σου». Ἐχω λοιπὸν δίκαιον;

ΖΩΗ. Τί λόγος! Ἀφοῦ ὁ Λυκοῦργος τὸν ἐπαινεῖ τόσο καὶ ἡ Εὐανθία τὸν ἀγαπᾷ τόσο πολύ!

ΚΛΕΟΜ. Τώρα λοιπὸν ποῦ εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα, ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸ δεύτερον. Ἦκουσες τοὺς τελευταίους λόγους τῆς Ὀλυμπίας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Χαριλάου; Ὅποια εὐγνωμοσύνη!... Τί αὐταπάρησις! Ἀλλὰ τὰ ὑψηλὰ ταῦτα αἰσθήματα ἀπαντῶνται μόνον εἰς ἐξαιρετικὰ πλάσματα καὶ ἡ Ὀλυμπία εἶναι τοιοῦτον. Εἶναι ἔξοχος κόρη! Σοῦ παρουσιάζεται λοιπὸν ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσης τοιοῦτον θησαυρὸν διὰ τὸν ἀδελφόν σου καὶ διστάζεις ἀκόμη;

ΖΩΗ. Ὅχι, ὄχι, δὲν διστάζω πλέον. Ἐχεις εἰς ὅλα δί-

καιον. Τί ὠφελεῖ ὁ πολὺς παρᾶς ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀγάπη καὶ ὁμόνοια.

ΚΛΕΟΜ. Λοιπὸν, σὺ μὲν θὰ πείσης τὸν κ. Περικλῆ...

ΖΩΗ. Ὅσον δι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλει. Ἄλλως τε δὲν τοῦ περνᾷ νὰ κάνῃ καὶ τίποτε. Ὡς γυναικάδελφός του εἴμπορεῖ τὸ πολὺ, πολὺ, νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Ἀλλὰ τίποτε παραπάνω. Τὸ δύσκολον ὅμως εἶναι νὰ πείσης σὺ τὸν κ. Θεοχάρην.

ΚΛΕΟΜ. Παραδέχομαι ὅτι εἶναι κάπως δύσκολον, θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ τὸ κατορθώσω. Ὁ Θεοχάρης εἶναι ὀλίγον ἐπίμονος, ἀλλὰ καλός. Διὰ τῆς λογικῆς εὐκόλως πείθεται. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ σύ. Δὲν ἔχει οὕτω;

ΖΩΗ. Βέβαια! βέβαια! Καὶ τώρα πάμε νὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τοὺς συζύγους μας.

ΚΛΕΟΜ. Ναί, ναί, ὑπάγομεν.

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ

(Εἰσέρχονται μὲ ἀνθοδέσμας ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης).

ΑΛΕΞ. Καλὲ ἄς... τα αὐτά, Περικλῆ. Ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς ἐγλεντήσαμε ὠραῖα.

ΠΕΡ. Ἐξαιρετα, Ἀλέκο μου, μὰ ἡ γυναῖκα τὰ ἔχασε.

ΑΛΕΞ. Τί ἔχασε! Πολὺ λαμπρὰ περάσαμε.

ΠΕΡ. Νὰ κᾶτι οἰκογενειακὰ ἀνεκάτεψε ἀπόψε καὶ δὲν ἔξεύρω πῶς θὰ τελειώσουν.

ΑΛΕΞ. Νὰ σοῦ ἴπῳ, φίλε μου! Ὡς τὰ οἰκογενειακὰ ἄφινε τῆς γυναῖκες νὰ τὰ ξεδιαλύνουν, καὶ ἔς τὴν ἐπίσημο στιγμὴ βάλε καὶ σὺ τὸ χέρι σου. Ἡ γυναῖκες ἔς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχουν περισσοτέραν ἐπιτηδειότητα ἀπὸ μᾶς.

ΠΕΡ. Δὲν σοῦ λέγω τὸ ἐναντίον. Ἄλλὰ πολλαῖς φο-
ραῖς ἀκούουν μόνον τὴν καρδιά τους, καὶ κάνουν τὸ
ἐναντίον ἀπὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνη.

ΑΛΕΞ. Μὰ θαρρῶ πῶς καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνδρες τῆς πειό-
τεραις φοραῖς ἀκοῦμε μόνον τὸ συμφέρον μας, καὶ ὄχι
τὸ λογικὸ μας. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κρίνω πῶς εἶναι πάντα
καλὸ νὰ ὑπάρχη συνεννόησις μὲ τὴν γυναῖκα. Κόφτει ὁ
ἕνας, ῥάφτει ὁ ἄλλος, καὶ ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ δὲν
ἔμπορεῖ παρὰ νὰ ἔβγῃ ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τὸ κοινὸ
συμφέρο.

ΠΕΡ. Γιὰ κύτταξε, Ἀλέκο!! Ἔρχεται ἡ γυναῖκά μου
μὲ τὴν κυρία Κλεομένη καὶ ἔχουν ἔς τὴ μέση τὸν Θεο-
χάρη. Ποιὸς ἔξερει τί οἰκογενειακὰ μαγειρεύουν.

ΑΛΕΞ. Μὰ εἶναι ὁ ἄντρας μὲ τὴν γυναῖκά του, Περι-
κλῆ, καὶ δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ ἔβγῃ τίποτε καλὸ.

ΠΕΡ. Νὰ σοῦ πῶ, ἄς τὰ ξεδιαλύνουν μόνοι τους!
πᾶμε νὰ φύγωμε.

ΑΛΕΞ. Ἐγὼ πάγω νὰ βρῶ τὸν Θρασύβουλο γιὰ νὰ
τοῦ παραγγείλω κάτι τι δι' αὔριον.

ΠΕΡ. Πάω κ' ἐγὼ νὰ πάρω λιγάκι ἀέρα μόνος μου.

ΣΚΗΝΗ Η'

ΖΩΗ, ΚΛΕΟΜΕΝΗ καὶ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

(Αἱ γυναῖκες φέρουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνθοδέσμας καὶ ὁ Θεοχάρης κρατεῖ
δράκα ἀνθέων εἰς τὴν χεῖρα. Εἰσέρχονται κρατοῦσαι τὸν Θεοχάρην διὰ
τῶν βραχιόνων).

ΖΩΗ. Ἔχεις δίκη, κύριε Θεοχάρη, αὐτὸ κ' ἐγὼ κατα-
γίνομαι νὰ κάμω τώρα τρία χρόνια, ἀλλὰ βλέπεις τί
σπουδαῖα ἐμπόδια ἔβγαίνουν ἔς τὴ μέση. Δὲν εἰμποροῦμεν
ἐπὶ τέλους νὰ θυσιάσωμεν τὰ παιδιὰ μας γιὰ δύο παρὰ-
δες παραπάνω.

ΚΛΕΟΜ. Καθ' ὅσον μᾶλλον ὁ Λύσανδρος εἶναι νέος
πολὺ καθὼς πρέπει.

ΖΩΗ. Καὶ ἡ Εὐανθίτσα τρελλαίνεται γιὰ δαῦτον.

ΘΕΟΧ. Πολὺ καλά, κυρία μου! Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι
ὅτι εἶναι λαμπρὸς νέος, ἀλλ' εἶναι πάμπτωχος.

ΚΛΕΟΜ. Μήπως ἡ Εὐανθίτσα δὲν εἶναι πλουσία διὰ
δύο; Ἄλλως τε τί λέγεις συνήθως εἰς τοὺς ὑπαλλήλους
σου, ὁσάκις, πρὸς παραδειγματισμὸν των βεβαίως, θέλεις
νὰ ἀποδείξης εἰς αὐτοὺς ὅτι ἀνεδείχθης ἐκ τοῦ μηδενός;

ΘΕΟΧ. Ναί! ναί! (Ἀποφθεγματικῶς καὶ τονίζων τὰς συλλαβάς).
Ἐν μὲν τῇ ἐργασίᾳ, ἡ πρόοδος... ἐν δὲ τῇ οἰκονομίᾳ, ὁ
πλοῦτος.

ΚΛΕΟΜ. Λοιπὸν, ὁ Λύσανδρος καὶ ἐργατικώτατος
εἶναι, καὶ τὸ χρῆμά του, ὡς μὲ ἐβεβαίωσε μεθ' ὄρκου ὁ
Λυκοῦργος, μετὰ μεγίστης οἰκονομίας καὶ περισκέψεως
τὸ διαχειρίζεται.

ΘΕΟΧ. (Ἀποτόμως). Ἐ! φθάνει πλέον! Δὲν σὲ ἐννοῶ,
μὰ τὴν ζωὴν μου σήμερον. Θέλεις, ναὶ καὶ ναί, νὰ δώσω
τὴν κόρην μου εἰς ἄνθρωπον τὸν ὅποιον χθὲς ἀκόμη δὲν
ἔγνώριζον. Ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι τῇ ἀληθείᾳ. Σὺ ἤτις
συνήθως εἶσαι τόσον σοβαρὰ, νὰ ζητῆς νὰ διεξαγάγῃς
τὴν σπουδαιότεραν ὑπόθεσιν τοῦ οἴκου σου μετὰ τοσαύ-
της ἐπιπολαιότητος.

ΖΩΗ. Κύριε Θεοχάρη, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω
ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον. Ὁ Λυκοῦργος γνωρίζει ἀπὸ πολ-
λῶν ἐτῶν τὸν Λύσανδρον. Ἦσαν συμφοιτηταὶ καὶ συγ-
κάτοικοι.

ΘΕΟΧ. Ἐ! καὶ τί μὲ τοῦτο;

ΖΩΗ. Ἐπειτα εἶναι καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ Χαρίλαος δὲν θέλει.

ΘΕΟΧ. (Ἀποσυρόμενος καὶ ἐκπληκτος). Ὁ Χαρίλαος δὲν θέλει!!!

ΖΩΗ. Ὁχι, πρὸ μικροῦ ἀκόμη, μᾶς τὸ διεβεβαίωσε
δητῶς.

ΘΕΟΧ. (Ἀποφασιστικῶς, ἐντόνως καὶ ἀποτόμως) Θὰ τὸ ἴδουμε.
(Ἀναχωρεῖ βιαίως).

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΖΩΗ καὶ ΚΛΕΟΜΕΝΗ

ΖΩΗ. Τώρα τί θὰ γίνῃ;

ΚΛΕΟΜ. Καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω. (Ὡς ἐμπνεομένη) Ἄ!...
Μὴν ἀνησύχει πλέον, φιλτάτη μου. Μοὶ ἐπῆλθε τὴν
στιγμὴν ταύτην κατὰ νοῦν, λαμπρὰ ἰδέα. Προλάβωμεν
μόνον τὴν μετὰ τοῦ Χαριλάου συνομιλίαν. Σπεύσωμεν.
(Ἀναχωροῦσιν ἐσπευσμένως ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Θεοχάρη).

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΟΛΥΜΠΙΑ (μόνη).

(Ἐξερχομένη ἀτραποῦ, περιεργαζομένη τὰ πέριξ καὶ προχωροῦσα πρὸς
τὴν σκηνήν, μονολογεῖ).

Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ Λύσανδρος. Ἀλλὰ θὰ περιμένω
ἀφοῦ τῷ ἔδωσα συνέντευξιν ἐδῶ. Ναί! πρέπει ἐξ ἅπαν-
τος νὰ ἐξηγηθῶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου. (Μετὰ τρόμου) ὦ!
Θεέ μου... ὁ κύριος Περικλῆς!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Η ΑΥΤΗ καὶ ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΠΕΡ. (Ἀρχίζων ἱκετευτικῶς μακρόθεν καὶ προχωρῶν βραδέως ἵστα-
ται εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν). Ὀλυμπία μου! συγχώρει τὴν
τόλμην μου, ἀλλὰ σὲ εἶδον κατευθυνομένην πρὸς
αὐτὸ τὸ μέρος καὶ δὲν κατώρθωσα ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν
ἀκατάσχετον δύναμιν ἣτις μὲ ἐλκύει πρὸς σέ, ἰσάγγελος
κόρη!... Σὲ ἀγαπῶ, Ὀλυμπία, ἐμμανῶς... παραφόρως...
Εἶπὲ μόνον ἓνα λόγον καὶ θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σου τὴν
περιουσίαν μου ὀλόκληρον.

ΟΛΥΜ. (Εἰρωνικῶς). Καὶ ἔπειτα;

ΠΕΡ. Ἐπειτα;... Ἀλλὰ θὰ γίνω τὸ ὑποπόδιον τῶν
ποδῶν σου, ὁ δοῦλος ὅλων σου τῶν ὀρέξεων.

ΟΛΥΜ. Καὶ ἔπειτα;

ΠΕΡ. (Πλησιάζων κατὰ δύο βήματα) Θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσά
μου! (Κατὰ δύο ἕτερα βήματα) Σὺ, θὰ διατάσῃς. Σὺ, θὰ...

ΟΛΥΜ. (Διακόπτουσα αὐτὸν ἀποτόμως καὶ δηκτικῶς). Ἐ! παύσατε
πλέον! Οἱ λόγοι σας μοὶ προξενοῦσιν ἀηδίαν. Οὔτω
λοιπὸν ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον
ἡ θεία Πρόνοια σᾶς ἐχορήγησε πρὸς περίθαλψιν τοῦ
ἀσθενοῦς καὶ τοῦ ὀρφανοῦ, πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ὑπο-
στήριξιν τῆς ἀθωότητος, δὲν αἰσχύνεσθε νὰ μεταχειρίζεσθε
αὐτὸν ὡς ὄργανον ἐξουδενώσεως καὶ πλάνης; (Εἰρωνι-
κῶς) Καὶ ποῦ ἀνεγνώσατε, Κύριε, ὅτι ἡ τιμὴ ἐξαγοράζεται
καὶ μοὶ προτείνετε μετὰ τοιαύτης ἀκατανοήτου ἀναιδεΐας
τὴν ἀνταλλαγὴν ταύτην; (Σαρκαστικῶς) ὦ! εἶναι πτωχὴ
κόρη, θὰ λέγετε κατὰ νοῦν, καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος.
(Ἀξιοπρεπῶς) Ναί, εἶμαι πτωχὴ, κύριε, ἀλλὰ ἔχω τὸν
πλοῦτον τῆς ψυχῆς, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθής.
Εἶμαι πτωχὴ, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι οἱ θησαυροὶ τῆς οἰκου-
μένης ἀπάσης εἶναι μηδὲν ἀπέναντι τῆς τιμῆς. Ἡ τιμὴ,
κύριε, εἶναι τιμαλφέστατος καὶ ἱερώτατος θησαυρὸς διὰ
γυναῖκα ἣτις σέβεται τὸν Θεὸν καὶ ἑαυτήν. Ναί, εἶμαι
πτωχὴ, ἀλλ' ἐγκαυχῶμαι ἐπὶ τούτῳ, διότι ἐν τῇ ὀλιγαρ-
κείᾳ μου ἀνέρχομαι πολὺ ὑψηλότερον ὑμῶν, παρ' ὅλα σας
τὰ πλούτη. Ἐξ ἄλλου δέ, ἔχω καὶ τὴν συναίσθησιν τῶν
καθηκόντων μου, ἐνῶ σεῖς, ὁ βαθύπλουτος, σεῖς, ὅστις κα-
τέχετε ὑψηλὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν ἣτις σᾶς ἐπιβάλλει
τὴν ἠθικοποίησιν τῶν μικρῶν καὶ ταπεινῶν διὰ τοῦ καλοῦ
σας παραδείγματος, λησμονεῖτε καὶ τὰς στοιχειωδεστέρας

τῶν καθηκόντων σας ὑποχρεώσεις. (Σαρκαστικῶς) ᾠ! πόσον ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ πλούτου καὶ τοῦ μεγαλείου σας μοὶ φαίνεσθε μικρὸς καὶ ποταπός!

ΠΕΡ. (Μετὰ πάθους) Οἱ λόγοι σου ἀντὶ νὰ μὲ προσβάλ- λουν, ἀνάπτουν μεγαλητέραν φλόγα εἰς τὰ στήθη μου.

ΟΛΥΜ. Ἡ κυνική σας ἀναίδεια μὲ καταπλήττει.

ΠΕΡ. (Προχωρῶν κατὰ ἓν βῆμα). Σὲ ἀγαπῶ!

ΟΛΥΜ. (Δηκτική) ᾠ! τί γελοῖος ποῦ εἴσθε!

ΠΕΡ. (Προχωρῶν πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας) Ὀλυμπία!

ΟΛΥΜ. (Ἀποφεύγουσα αὐτὸν καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν λόφον κραυ- γάζει γοερῶς) Λύσανδρε!... κυρία Ζωή!...

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ, ΟΛΥΜΠΙΑ

ΛΥΣ. (Ὁρμῶν) Τί εἶναι, Ὀλυμπία μου!

ΟΛΥΜ. (Πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του πεφοβισμένη) Σῶσόν με, ἀδελφέ μου.

ΛΥΣ. Μὰ τί τρέχει; (Ἡ Ὀλυμπία κλαίει χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΖΩΗ, ΧΑΡΙΛΑΟΣ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Εἶτα, ΣΤΑΥΡΟΣ καὶ ΑΓΓΕΛΩ

ΖΩΗ. (Κρατοῦσα τὸν Χαρίλαον ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ ἄνθη εἰς τὴν ἑτέραν, ἴσταμένη εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς καὶ κραυνοβολοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Περικλῆ, λέγει βραδέως καὶ μετὰ σοβαροτάτης ἀξιοπρε- πείας προσβληθείσης γυναικός) Εἶδον... καὶ ἤκουσα τὰ πάντα! (Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Περικλῆς δεικνύων φαινόμενα καταπλήξεως καὶ τρόμου, κύπτει τὴν κεφαλὴν. Εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκρην τοῦ προσκηνίου ὅπου θὰ μείνῃ ἀπομεμονωμένος μέχρι τέλους, ὡς νὰ ἀποφεύγῃ αὐτὸν οἱ ἄλλοι οἵτινες εἰσέρχονται ταυτοχρόνως πάντες ἐκ διαφόρων ἀτραπῶν καὶ ἀνθοστόλιστοι. Οἱ μὲν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης, οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους, ἄλλοι εἰς τὴν χεῖρα κρατοῦντες ἄνθη, τοποθετοῦνται εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνῃ κενὸν καὶ ὄρατὸν τὸ μέσον τοῦ λόφου, ὅπου ἀκολουθῶς θ' ἀναφα-

νώσιν ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Ἀγγέλκω φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς στεφάνους ἐξ ἄν- θῶν. Ὁ Θερασίβουλος καὶ ἡ Φρόσω τοποθετοῦνται εἰς τὴν ἑτέραν ἄκρην τοῦ προσκηνίου. Ὁ Λύσανδρος μόλις ἡ Ζωὴ ἀπαγγεῖλῃ τὰς ἀνωτέρω λέξεις: «Εἶδον καὶ ἤκουσα τὰ πάντα», προχωρεῖ μόνος πρὸς αὐτήν).

ΛΥΣ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει, κυρία Ζωή;

ΖΩΗ. (Σοβαρῶς καὶ μελαγχολικῶς). Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε Λύσανδρε! (τῇ Ὀλυμπίᾳ) Μὴ φοβεῖσαι, Ὀλυμπία μου! (Προ- χωροῦσα πρὸς αὐτὴν μετὰ τοῦ Χαριλάου ὅστις οὐδὲν ἀκόμη ἔννοεῖ καὶ παρατηρεῖ ἐν ἀπορίᾳ τὴν ἀδελφὴν του. Ἀπὸ τὰς πρώτας δὲ λέξεις της, ἡμι- μαντευῶν κρέματα σχεδὸν διὰ τῶν βλεμμάτων ἀπὸ τῶν χειλέων της). Θὰ ἔχῃς τοῦ λοιποῦ ὑπερασπιστὴν κατὰ τῶν μιαιρῶν ἐπι- θέσεων τῶν κακοβούλων ἀνδρῶν. (Δεύτερον κραυνοβόλον βλέμ- μα τῆς Ζωῆς καὶ δεύτερον ἀπελπιστικὸν σχῆμα τοῦ Περικλῆ). Ἴδου αὐτός! ὁ μέλλων σύζυγός σου. (Ὡθεῖ μεγαθύμως τὸν Χαρίλαον πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν).

ΧΑΡ. (Ὁρμῶν πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν τῆς ὁποίας ἀρπάζει τὴν χεῖρα καὶ ἤτις κατελιημμένη ἀκόμη ὑπὸ τοῦ φόβου συσπειροῦται πρὸς αὐτόν). ᾠ! εὐχαριστῶ, ἀδελφή μου. (Κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ταύτην δέον ν' ἀναφανῶσιν ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Ἀγγέλκω ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω).

ΟΛΥΜ. (Ἐκ τῆς συγκινήσεως μόλις δύναται νὰ προφέρῃ). ᾠ! πό- σα σὰς ὀφείλω, κυρία Ζωή!

(Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ζωὴ ἀφίνει, ὡς ἀπογοητευμένη, νὰ καταπέσωσιν ἐκ τῆς χειρὸς της τὰ ἄνθη λέγουσα βραδέως καὶ ἀναλογιζομένη τὴν θέσιν της).

ΖΩΗ. ᾠ! εἶναι φοβερόν!!! (Κλίνει μελαγχολικῶς τὴν κεφα- λὴν καὶ φέρει τὸ μανθῆλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς).

ΦΡΟΣΩ. (Ἰδίᾳ σαρκαστικῶς καὶ προσποιουμένη τὴν φωνὴν τοῦ ἀν- δρός της πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται) Μὰ ἔχουνε λιρίτσαις, Φρό- σω μου! (Μὲ τὴν φυσικὴν φωνὴν της) Νὰ βράσω τέτοια πλούτη. (Μετὰ μίσους) Νά! τί σκεπάζουν ἢ λιρίτσαις τους.

ΘΡΑΣ. (Ἰδίᾳ) Μὰ θ' ἀρχίσῃς πάλι τὰ ὀδικά σου;

ΦΡΟΣΩ. (Ἐξαπτομένη καὶ ἰδίᾳ) Τύφλα ἔς τὴ μούρη τους!

ΘΡΑΣ. (Ἀποτόμως, ὀργίλως καὶ ὑποκώφως) Σιώπησον ἢ μὰ τὴ ζωὴ μου...

ΦΡΟΣΩ. (Διακόπτουσα καὶ μετ' αὐξανούσης κακεντρεχίας) ΦΤΟΥ
 ὅς τὰ μοῦτρα τους!!!

(Ὁ Θερασύβουλος ἀμηχανῶν τί νὰ πράξῃ, τίθεται τάχιστα ὀπισθὲν τῆς
 λοξοειδῶς, περᾶ τὸν δεξιὸν βραχίονά του ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τῆς καὶ
 φέρει τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ στόματός τῆς. Ἐκείνη μὴ δυναμένη νὰ ὀμιλή-
 σῃ, μουντζώνει αὐτοὺς διὰ τῶν δύο χειρῶν, ἐστραμμένα ἔχουσα καὶ σῶμα
 καὶ πρόσωπον εἰς τὸ δημόσιον, ἐπαναλαμβάνουσα πολλάκις τὸ σχῆμα
 τοῦτο. Μόλις ἡ Φρόσω ἀρχίσῃ τὸν διάλογον ὁ Θεοχάρης προχωρεῖ σκε-
 πτικός καὶ σοβαρὸς πρὸς τὴν Εὐανθίαν, ἀλλὰ βραδέως ἵνα δώσῃ καιρὸν
 εἰς τοὺς Θερασυβούλους νὰ τελειώσωσι τὸν διάλογόν των. Φθάσας πρὸ
 τῆς Εὐανθίας φαίνεται λαβῶν μεγάλην ἀπόφασιν καὶ ἅμα ἡ Φρόσω τε-
 λειώσῃ τὸ τελευταῖον Φτοῦ κ.τ.λ. λέγει).

ΘΕΟΧ. Ἔλα παιδί μου, Εὐανθίτσα, νὰ σοῦ δώσωμε
 καὶ μεῖς ἐγκαίρως τὸν ὑπερασπιστὴν σου (Κρατῶν τὴν
 Εὐανθίαν προχωρεῖ ὀλίγον πρὸς τὸν Λύσανδρον κράζων) Λύσανδρε!
 (Ὁ Λύσανδρος ὀρμᾶ εἰς προὔπαντησιν) σοῦ δίνω θησαυρόν, κάμε
 τὴν εὐτυχῆ.

ΛΥΣ. ὦ! σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

ΚΛΕΟΜ. Ἐπὶ τέλους!... Δόξα τῷ Θεῷ.

ΑΔΕΞ. Μὰ τὴν ζωὴν μου, τίποτε δὲν ἐννοῶ ἀπὸ ὅλα
 αὐτά.

ΣΤΑΥΡ. (Περῶν τὸν βραχίονά του εἰς τὸν τῆς Ἀγγέλκως καὶ προ-
 χωρῶν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον λέγει ταυτοχρόνως) Καλέ, ἀλήθεια δὲν
 ἐκαταλάβετε τί γένηκε; Νά! ὁ κύρ Χαριλάκης πέρνει
 τὴν κερὰ Ὀλύμπια, καὶ ὁ κύρ Λύ-σι-αντρος τὴν κερὰ
 Εὐανθίτσα. (Στρεφόμενος πρὸς τὸ δημόσιον) Ζήτω ἡ Χαρά!...
 (Σύρων τὴν Ἀγγέλκω πρὸς τὸ προσκήνιον λέγει περιπατῶν) Ἔλα, Ἀγ-
 γελκούλα μου, νὰ γένης καὶ σὺ ὑπερασπιστὴς μου καὶ ὁ
 γερω-Σινάνης ὁ ἀφέντης μας, ἄς φάῃ τὴ χυλόπητα!!!

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τῇ εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ, γυμνασιάρχου.

	Σώματα		Σώματα
Χρήσιος Χατζηχρήστου	20	Περικλῆς Βιζουκίδης	3
Μιχαὴλ Ψαλίδας	1	Ι. Εὐαγγελίδης	1
Μηνᾶς Αὐθεντόπουλος	3	Β. Μυστακίδης	1
Ἀλέξανδρος Εὐσταθιανός	3	Μιχαὴλ Σάγγας	1
Σταῦρος Βραχάμης	3	Ἀγαμέμνων Ἄκος	1
Ἰωακείμ Βαλαβάνης	3	Π. Μελιτόπουλος	1
Γεώρ. Χατζηχρήστου, ἰατρός	1	Πάνος Γ. Χατζηχρήστου	1

Aux soins bienveillants de Mr GEORGE VATELOT, Directeur du Lycée
 gréco-français.

George Vatelot	1	Ἰ. Σγούτας	2
Ἑλένη Γ. Ζαρίφη	5	Ἑλένη Εὐγενίδη	5
Εὐφροσύνη Α. Ζαρίφη	5	Μαριόγκα Θ. Μαυρογορδάτου	5
Ἀλέξανδρος Παντζίρης	5		

Τῇ Εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΖΗ, ὑποφρονιστοῦ
 τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικῆς Ναυτικοῦ

Ἰωάννης Παπακυριαζῆς	4	Ἰωακείμ Βαλαβάνης	1
Χ. Σιμόπουλος	1	Μ. Τσικούρας	1
Ἰωάννης Μεσσαλᾶς	1	Γεώργιος Σ. Ἀλβέρτης	1
Α. Γ. Λεμπέσης	1	Φραγκίσκος Μανούσος	1
Γ. Κ. Λαγουδάκης	1	Κ. Φωτιάδης	1
Π. Κουρουσόπουλος	1	Β. Μιχάλοβιτς	1
Σ. Γ. Λιάτης	1	Μιλ. Καραβοκυρός	1
Ἀλέξ- Ἀψης	1	Λουκάς Ἀθ. Ἡλιάδης	1
Παν. Παρασκευόπουλος	1	Κ. Ἀλευράς	1

Τῇ Εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ τοῦ Κυρίου Α. Π. ΤΖΑΝΕΤΟΥ, ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ραιδεστόν.

Σώματα		Σώματα	
Α. Π. Τζανέτος	1	Γ. Κ. Θεοδορίδης	1
Z. M. Μαργαρίτης	1	Σ. Ο Σαραφίδης	1
Κ. Σ. Τζαφέρης	1	Κωνστ. Προδρόμου	1
Στυλιανὸς Ἀποστόλου	1	Π. Α. Παρασκευόπουλος	1
Α. Ε. Μαμάκος	1	Ο. Νικήτας	1

Τῇ Εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΡΙΝΤΕΖΗ, δημοσιογράφου.

Φραγκίσκος Πρίντεζη	10	Κ. Γεωργιάδης	2
Χρήστος Κονταξάκης	5	Α. Βλασόπουλος	2
Θεόδωρος Π. Λεβεντῆς	3	Θεόδωρος Ν. Κουρμούζης	1
Δημοσθένης Τσαγκαράκης	2	Βικέντιος Μ. Μαράσογλου	1
Α. Χρηστοδούλου	2	Μ. Κουμάκης	1
Ἀντώνιος Γ. Ἀκύλας	2	Χρήστος Κουμάκης	1
Δημοσθένης Χαλλάς	2	Γεώργιος Φ. Δαπόλας	1
Ἀδελφοὶ Καστρινοῦ	2	Ἰ. Ζωγράφος	1

Τῇ Εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ τῆς Κυρίας ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ.

Ἀπόστολος Ε. Τιβέριος	2	Κωνστ. Παπαϊωάννου	1
Ε. Α. Τιβέριος	1	Σταῦρος Β. Ἀναστασιάδης	1
Νικόλαος Ἀπ. Τιβέριος	1	Α. Μιχαηλίδης	1
Εὐστάθιος Α. Τιβέριος	1	Μιχαήλ Ε. Κάμφωνας	1
Ζάνος Γρ. Βασίλαρος	1	Καλλιόπη Γ. Γεωργιάδου	1
Δ. Καλωταῖος	1	Θεμ. Νικολαΐδης	1
Ε. Ζαχαριάδης	1	Γ. Δημητρακόπουλος	1
Ἀλ. Τσάνης	1	Α. Α. Σιώτος	1
Ε. Compingt	1	Ι. Ε. Περπινιάς	1
Π. Ζ. Βεζάνης	1	Δ. Ε. Σουρλάγκας	1
Χρήστος Δραγώνης	1	Δ. Ἀναστασιάδης	1

Τῇ Εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ τῆς δεσποινίδος ΑΓΑΘΟΝΙΚΗΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

Ἀγαθονίκη Μαυρομάτη	1	Ἀθηνᾶ Ἀναστασοπούλου	1
Εὐγένεια Καρατζᾶ	1	Βρισηῖς Ἀναστασοπούλου	1
Ἀσπασία Ι. Καραμάνου	1	Ζωὴ Σαρρῆ	1
Κατίνα Γ. Διαμαντούρου	1	Κατίνα Σβορώνου	1
Ἀγγελικὴ Χρυσοπούλου	1	Γιῶργος Παπλωματᾶς	1

Aux soins bienveillants de Mr PAUL ROUSSELLE.

Σώματα		Σώματα	
Paul Rousselle	1	Γεώργιος Καλογρηάδης	1
Ἰπποκράτης Ζαγανιάρης	1	Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης	1
Α. Ράλλης	1	Πέτρος Μ. Καραβοκυρὸς	1
Ἀθ. Καρακωνσταντῆς	1	Marc Perpignani	1
Fr. Vuccino	1	Γεώργιος Ἀδονίδης	1
Hadjibiar	1	G. Lombardo	1

Τῇ Εὐγενεστάτῃ ἐπιμελείᾳ τῶν Κυρίων, Κυρίων,

Σώματα		Σώματα	
ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΠΕΡΠΙΝΙΑΝΗ		Π. ΚΟΕΜΖΟΠΟΥΛΟΥ	
Βίκτωρ Περπινιάνης	2	Π. Κοεμζόπουλος	1
Κωνσταντ. Γεωργιάδης	1	Κ. Ι. Βελόκας	1
Πασχάλης Ἀποστολίδης	1	Δ. Ἀδαμόπουλος	1
Ἰωσήφ Βαλίνης	1	Δ. Γ. Ἀράπογλου	1
Νικ. Φιλιπούσης	1	Εὐθ. Γ. Ἀνθομελίδης	1
Ζαχαρ. Χ. Καρφόπουλος	1	Α. Μ. Γλυνὸς	1
Εὐστράτιος Λαδάς	1	Γ. Στεφ. Δεληγιάννης	1
Ἀναστάσιος Α. Γαβάλας	1	Κωνστ. Α. Στουδίτης	1
Δ. Κανδυλάκης	1	Γ. Χ. Παραπαντόπουλος	1
Δ. Ζαφiriάδης	1	Β. Γκιαβουράκης	1
Βίκτωρ Ἰάνοβιτς	1		
ΧΡΥΣ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ		ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΦΩΤΙΑΔΟΥ	
Χρῦς. Π. Χρυσανθόπουλος	2	Α. Γιάκας, ἀρχιτέκτων	1
Κωνστ. Παγώνης	1	Π. Δ. Φωτιάδης, ἀρχιτέκ.	1
Παντελής Ἡλιάδης	1	Ἄντ. Σιδιριδῆς	1
Χρήστος Γιόκας	1	Παναγ. Σαμουῆχος	1
Ἀναστάσιος Γκίνης	1	Γεώργιος Καμπαταΐδης	1
Παῦλος Οἰκονομίδης	1	Δημήτριος Γιαννακόπουλος	1
Κωνστ. Μενεξῆς	1	Κ. Παυλίδης	1
Παῦλος Στεμετζιώτης	1		
Κωνστ. Παπαϊωάννου	1	ΑΝΤΩΝΙΟΥ	ΖΑΧΑΡΙΑΔΩΝ
Χρῦσανθος Κωνσταντῖνου	1	ΚΑΙ	
Γεώργιος Ρουμάνης	1	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	
Ζανῆς Ἡλιάδης	1	Δημοσθένης Ζαχαριάδης	2
Στέφανος Ἡλιάδης	1	Ἄντ. Τιβέριος	1
Στυλιανὸς Σαγιάννης	1	Γ. Κλ. Λεοντίδης	1
Χρήστος Μπακόπουλος	1	Κ. Ντάφος	1
Ἰωάννης Λιβανὸς	1	Ἑλένη Κωνσταντινίδου	1
		Δ. Μπεκές	1

Σώματα		Σώματα	
Μαρία Βρατάνου	1	Δ. Φ. Βερνουδάκης	1
Κλ. Φιλίποβιτς	1	Α. Δημητρακόπουλος	1
Ἐλευθέριος Δοάνογλου	1	Γ. Ἐμμανουηλίδης	1
Μ. Μπάλκας.	1		
Γεώργιος Θεοδορίδης	1	ANTOINE CALLEYA	
Ἰωάννης Οἰκονόμου	1	Antoine Calleya	1
Oscar d'Andria	1	K. Calleya	1
Πέτρος Α. Φωτιάδης	1	A. Pangalo	1
Ἐμμ. Οἰκονόμου	1	Σοφ. Ἄβρ. Χουδαβερδόγλους	1
Χαράλαμπος Λιβαδάς	1	Noël Paglietak	1
Χ. Λαμπίκης	1	M. Carikiopoulo	1
Σίμων Καραπαναγιώτης	1	A. Marinelli	1
Ἄλ. Φωτιάδης	1	C. Constantinidès	1
		Darmi	1
Δ. Π. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΗ		Guiohas	1
Δ. Π. Κοντογεώργης	1	H Levassian	1
Μ. Καραμάνος	1	Elagueus	1
Δημ. Χαλαῆς	1	F. Testa	1
Παντελῆς Σ. Σταθάτος	1	J. Grünberg	1
Α. Ψαρουδάκης	1	S. Palmer	1
Δ. Μωραΐτης	1		
Μ. Τζουβάρας	1	ANTOINE KARACACHE	
Φίλιππος Ι. Παπαρρούσης	1	I. Γεωργιάδης	1
Νικ. Βαλαβάνης	1	Ἄλέξανδρος Βάρβας	1
Κάρολος Ρηφενστάς	1	Ἰωάν. Εἰσχος	1
		Ἐμμανουήλ Δεβετζῆς	1
ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΠΟΛΛΟΥ		Βασ. Σωτηρακόπουλος	1
Αἰμίλιος Δεπόλλος	1	Ἰωάννης Χατζῆ Ἰωάννογλου	1
Σταῦρος Κουρτέσης	1		
Κωνστ. Παπαδόπουλος	1	ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΡΑΚΗ	
Μ. Κ. Δημητριάδης	1	Μανώλης Φακωτάκης	1
Σ. Κ. Μισαηλίδης	1	Ἰωάν. Πανταζόπουλος	1
		J. Sambey	1
Κ. Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ		Γ. Νέρης	1
Κ. Κυριακίδης, ἀρχιτέκτων	1	Descuffi	1
Γεώργιος Γιουλτσίδης	1	Alex. N. Théologos	1
Α. Ν. Δημόπουλος	1	Νικ. Στ. Βασιλειάδης	1
Pierre Darolo	1	E. Pisani	1
		Ἀνδρέας Φερῆγος	1
Α. Δ. ΓΕΝΙΔΟΥΝΙΑ		Χαράλαμπος Ἀντίππας	1
Α. Δ. Γενιδουνιάς, ἀρχιτέκτ.	1	Ἰωάν. Π. Κοιλιαρίδης	1

Σώματα		Σώματα	
Δημ. Παπαδόπουλος	1	Ἀνδρέας Ι. Ἀνδρεάδης	1
Νικολ. Ἀνδριάς.	1	Ἀθανάσιος Ἀδαμαντίδης	1
Νικολ. Ε. Ἡλιοῦ	1	Δ. Κούρτογλους	1
Νικ. Β. Καρόπουλος.	1	Ἑλένη Ἀγγελίδη	1
Θουκ. Κ. Ἐλευθερόπουλος	1	Παρθένα Εὐταξιάδου	1
Α. Ζαχαρία υἱοί	1	Εἰρήνη Γαβριηλίδου	1
		Λουκία Συγάλα	1
NICOLAS VITALIS		Αἰκατερίνη Δ. Κουρτέση	1
Nicolas Vitalis	1	Ἑλλη Βρατάνου	1
E Haralampides	1		
Ἀνδρέας Κάρταλης	1	ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΕΡΡΗ	
Joseph Millioris	1	Ἀντώνιος Ι. Περρῆς	1
Ζανίδης Ἀθανάσιος	1	Μάρκος Γ. Ἀλτουβᾶς	1
E. Rossopoulo	1	Φήλιξ Α. Σολάχας	1
Γεώργιος Μυκώνιος	1	Μάρκος Φ. Δαπόλας	1
Francois Comneno	1	Σπυρίδων Δηβριώτης	1
Louis Cavadini	1	Ἀντώνιος Φρ. Σαλάχας	1
Jean Vidal	1	Γεώργιος Α. Φρέρης	1
J. J. Kemtidjian	1	N. Προβελέγγιος	1
		Νικόλαος Ι. Περρῆς	1
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΤΣΑΡΗ		Νικόλαος ΙΙ. Βαρθαλίτης	1
Ἀθανάσιος Κάτσαρης	1		
Démétrius N. Anaïdiaris	1	ΒΑΣ. ΚΟΝΤΙΔΗ	
Γεώργιος Σιμουρινίδης	1	Βασίλειος Κοντίδης	4
Μαρίκα Κεχαγιόγλου	1	Σ. Στρατηγόπουλος	1
Γεώργιος Σέργιος	1	N. Κουτσουράδης	1
Ἀπόστολος Βοκκάκης	1	Α. Ἀποστολίδης	1
Ἀριστοτέλης Μητσόπουλος	1	Π. Βελαΐτας	1
Σωτήρ. Βοζώρης ἰατρός	1	N. Κωνσταντινίδης	1
Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος	1	Γ. Λαδάς	1
Πρόδρομος Σακαλατζόγλου	1	Θ. Χουρμούζης	1
Χαρίλαος Θεοδορίδης	1	Δ. Δημητριάδης	1
Δαμιανός Ἀϊσιζίδης	1	Στ. Ζαχαριάδης	1
Ἀθανάσιος Μητσόπουλος	1	Γ. Τσιβανόπουλος	1
Γεώργιος Χ. Βολάνης	1	Δ. Περσίδης	1
Ἀθανάσιος Μακαρίου	1	I. Γραμματόπουλος	1
		I. Κ. Ἀναστασιάδης	1
ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΛΛΙΒΡΟΥΣΗ			
Ἰάκωβος Καλλιβρούσης	1	ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΦΡΑΓΚΑΚΗ	
Δημήτριος Ἀποστολίδης	1	Γεώργιος Μ. Φραγκάκης	1
N. Δ. Γουλανδρῆς	1	Ἰωάννης Γ. Σκουφάρας	1

Σώματα		Σώματα	
Γεώργιος Ἀθανασίου	1	Γεώργιος Πάππης	1
Ἰωάννης Πετρίδης	1	Στυλ. Ἀσλάνογλου	1
Εὐθύμιος Σ. Πατρώνας	1	Ἀθανάσιος Χαλαῶς	1
Σταῦρος Συρετάκης	1		
Γεώργιος Μπεμπεδέλης	1	Π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ	
Σαράντης Χ" Βασιλείου	1	Πέτρος Ἀποστολόπουλος	1
Γρ. Χ" Προδ. Ἰωσηφίδης	2	Π. Πετρίδης	1
Δημοσθένης Κωνσταντίνου	1	Ἀλέξ. Π. Ρωσσόπουλος	1
Ἀριστείδης Ἀϊνατζόγλου	1	Μαμέλης (ιατρός)	1
Δημοσθένης Κυλαϊδίτης	1	Δ. Πετρίδης	1
Νικόλαος Σισμάνογλου	1	Κ. Κωνσταντινίδης	1
Γεώργιος Σταματιάδης	1	Χ. Γιόγκας	1
Ἀριστείδης Μαρκόπουλος	1		
Σταῦρος Κωνσταντίνου	1	ΣΤΕΦ. ΚΙΕΒΕΝΤΖΟΓΛΟΥ	
Σάββας Νατζόγλου	1	Στέφανος Κιεβεντζόγλου	1
Γεώργιος Ζωγράφος	1	Ἀθαν. Γαβριηλίδης (ιατρός)	1
Δημήτριος Ἀκεστορίδης	1	Πρόδρομος Ἰορδανίδης	1
		Νικ. Π. Τσαούσογλου	1
ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΥΤΖΙΕΡΗ		Νικ. Ι. Μαλλιαρᾶς	1
Ἰωάννης Γ. Ρουτζιέρης	3	Samuel Amar	1
Γρηγόριος Ἀπέρης	1	Στέφανος Στεφανίδης	1
Ἀντώνιος Ἀπέρης	1	Πρόδρομος Ἰωσηφίδης	1
Ἰωάν. Α. Φιλιπούσης	1	Πέτρος Κανέλλης	1
Ἰωάν. Γ. Φιλιπούσης	1		
Στέφανος Φιλιπούσης	1	ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ	
Albert Benzouana	1	Νικόλαος Κριτικός	1
René Algardi	1	Θεόδ. Ν. Τερλικτσόγλου	1
George Zellich	1	Γεώργ. Νικηφοριάδης	1
Etienne Debeglia	1	Ἀλέξ. Σ. Τριανταφυλλίδης	1
Antoine D. Scrivano	1	Ἀθανάσιος Πασχαλίδης	1
Amédée Violet	1	Κ. Α. Ἰωαννίδης	1
Jacques Armao	1	Κ. Α. Γαβριήλ	1
Ernest Filippucci	1		
		ΧΡΗΣΤΟΥ Π. ΤΖΑΝΕΤΟΥ	
ΛΕΩΝΙΔΑ Δ. ΚΟΥΗ		Βασίλειος Φύτος	1
Λεωνίδας Δ. Κούης	1	Γεώργιος Λαγοῦρος	1
Γεώργιος Βρυέννιος	1	Ἀλέξ. Κωνσταντινίδης	1
Περικλῆς Μ. Σουρβάνος	1	Α. Κουκουλᾶς	1
Θεμιστοκλῆς Ὁρφανίδης	1	Ι. Ὁρφανίδης	1
Ἰορδάνης Δικαιανός	1	Γ. Π. Μικελᾶτος	1
Φώτιος Παυλόπουλος	1	Μ. Π. Μικελᾶτος	1

Σώματα		Σώματα	
Βρ. Καραζήσης	1	Ἡρόδοτος Δζούστης	1
Χρήστος Π. Τζανέτος	1	Ἀνδρέας Βαρότσης	1
		Ἀλέξανδρος Βάρβας	1
		ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΓΑΛΑΤΗ	
ΓΡΗΓ. Ι. ΑΝΑΝΙΑΔΟΥ		Ὀδυσσεύς Γαλάτης	1
Μ. Λανιόλης	1	Ἑλένη Ν. Γαλάτη	2
Γ. Ι. Ἀνανιάδης	1	Μ. Παπαδόπουλος	1
Σ. Σούλης	1		
		ΚΩΝΣΤ. ΓΡ. ΛΟΓΑΡΙΔΟΥ	
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΝΙΣΟΚΛῆΣ		Κωνστ. Γρ. Λογαρίδης	1
Pierre Nicoclès	1	Κωνστ. Σουβατζόγλου	1
Léonidas Nicoclès	1	Θεόδωρος Χριστοφορίδης	1
Miss Moore	1	D. Panayotidès	1
		ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΟΥΤΗ	
A. BOYCHEZ		Νικόλαος Σούτης	1
Ι. Γαλανούδης	1	Γεώργιος Κομνηνός	1
Α. Βαβάσης	1	Κίμων Ρίστους	1
Κ. Ἰωαννίδης	1	Βλαδίμηρος Ἀντωνιάδης	1
		Λούης Βαλσαμάκης	1
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ		Νικόλαος Σώκος	1
Θ. Δ. Καλλίνικος	1		
Δημήτριος Φυλακτόπουλος	1	ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΤΑΥΡΑΚΗ	
Ν. Α. Καλλίνικος	1	Θεόδωρος Σταυράκης	1
Δημ. Θεοδορίδης	1	L. Lèkos	1
		Γ. Β. Λεμονίδης	1
ΑΠ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ			
Βασίλειος Πατσιακάκης	1	ΓΕΩΡΓΙΟΥ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ	
Παῦλος Γ. Στεμετσιώτης	1	Γ. Φ. Δημητριάδης	1
Ἰωάννης Μ. Μπουλές	1	Α. Ραφαηλίδης	1
Ἀριστοτ. Σ. Παπαδόπουλος	1	Ἀνώνυμος	1
Βαβάκης (ιατρός)	1	Καμπανάκης	1
Α. Α. Παπαδόπουλος	1	Λαμπίκης	1
		ΑΛ. Β. ΠΑΝΟΙΚΙΔΗ	
ΣΑΒΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΓΛΟΥ		Ἀθηνόδωρος Α. Χρόνης	1
Σ. Ἀποστόλογλου	1	Ἀλέξ. Πανοικίδης	1
Χαρ. Η. Παπᾶς	1	Ὁρέστης Κυριακίδης	1
Ι. Δ. Μαλιάδης	1	Νικόλαος Πανοικίδης	1
		Δημήτριος Βαφειάδης	1
		ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ	
Ἰωάννης Οικονόμου	1	Γεώργιος Μαβρουδῆς	1
Γεώργιος Μαβρουδῆς	1	Νικόλαος Σαράντης	1
Νικόλαος Σαράντης	1		

Σώματα	Σώματα
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ	Λουκ. Οικονόμου 1
Γρηγόριος Λαμπίτης 1	Δημ. Πέτσης 1
Άχ. Καμπανάκης 1	Άνδρ. Κοντομέρκος 1
Πάτρ. Καμπανάκης, άρχιτεκ. 1	Χρ. Τρανόπουλος 1
Άλεξ. Σ. Ζαχαρίτσας 1	Χρ. Δελενίκας 1
Κ. Οικονομίδης 1	ΠΕΤΡΟΥ ΦΩΤΙΑΔΟΥ
Θ. Ι. Λεφάκης 1	Βιργινία Κέτκοβιτς 1
Φαίδρος Αύδης 1	Νέλλη Τρανού 1
Ίορδάνης Παπάζογλου 1	Διλή Παπαδοπούλου 1
Σταύρος Μωραϊτίνης 1	Σπύρος Χριστοφορίδης 1
Γ. Ζ. Στάλιος 1	Δημ. Άποστολίδης 1
Α. Ζ. Ίωαννίδης 1	Ίωάννης Κυριώτης 1
Ήρακλής Κυριακού 1	Γεώργιος Χατζόπουλος 1
ΜΕΜΕΛΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ	Κωνστ. Κοντόπουλος 1
Ι. Άναστασιάδης 2	ΚΩΝΣΤ. Μ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Μεν. Κ. Άθανασιάδης 1	Ι. Α. Ίλλιδης, Διευθυντής 1
Α. Κ. Άθανασιάδης 1	του Παπαφείου εν Θεσσαλ. 1
Κ. Φ. Κοκκινάκης 1	Άδελφοί Δ. Βήκα > 1
Π. Καραβίας 1	Ν. Χατζή-Φωκάς > 1
Κ. Π. Κωνσταντινίδης 1	Κ. Παπακωνσταντίνου > 1
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Κ. ΜΑΥΡΙΔΟΥ	Νικ. Καραβίας > 1
Χαρίκλεια Άαλή-μπέη 1	Νισίμ Σ. Άσσέο > 1
Ήλίας Καϊμάκης 1	Εύριπίδης Φιλομαθής > 1
Μιχαήλ Άγέλαστος 1	Άδελφοί Μίλιου > 1
Π. Νικολαΐδου 1	Ίωάννης Τόγουτσικ > 1
Έλ. Παντερμαλή 1	Ι. Θεοχαρίδης (Γκιουμουρτζίνη) 1
Γεώργιος Σ. Τσικαλιώτης 1	Άδελφοί Ζησιάδου > 1
Ραλλού Τσικαλιώτου 1	Κ. Μ. Μαρκόπουλος 3
Ευφροσύνη Κ. Μαυρίδου 1	ΠΕΤΡΟΥ Σ. ΠΡΙΝΤΖΗ
Άνόνημος 1	Madame Ketty Perrin 1
Άνόνημος 1	«Ο Άγαθοεργός Σύλλογος» 1
Κωνστ. Κ. Μαυρίδης 1	Εδστράτιος Άποστολίδης 1
ΙΩΑΝ. ΑΘ. ΠΡΙΓΚΗΦΥΛΛΗ	Πέτρος Σ. Πρίντζης 1
Ίωάν. Άθ. Πριγκηφύλλης 2	ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Σ. ΠΡΙΝΤΖΗ
Όδυσ. Άναγνωστόπουλος 1	Π. Σ. Πρίντζης εν Άγκύρα 1
Φιλ. Χασιαλής 1	Έπαμ. Σεκεριάδης > 1
Ήλ. Πέτσης 1	Σ. Π. Σισμάνογλου > 1

Σώματα	Σώματα
Γ. Π. Κουπιλόγλους > 1	ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΙΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Βασ. Τριφικτιζόγλους > 1	Λεωνίδας Γιασημακόπουλος 1
Συμεών Ίωσηφίδης > 1	Ίωάννης Σιαντόπουλος 1
Δ. Σέργιος 1	Δημήτριος Χρηστοφορίδης 1
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΟΥΝΑΛΗ	ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΟΥ
Κωνστ. Γούναλης 3	Β. Σ. Μανουηλίδης 1
Σ. Γούναλης 1	Γ. Ν. Άνεστίδης 1
Ι. Γούναλης 1	Β. Σ. Σεραφειμίδης 1
Νωνοτ. Κανούδης 1	ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΙΒΡΑΚΗ
Άριστ. Μαρκόπουλος 1	Ίωάννης Μ. Κουμάκης 1
Παναγιώτης Βαϊάνος 1	Σ. Α. Δημόπουλος 1
Σωτήριος Γονατάς 1	Κ. Α. Φλώρος 1
Διονύσιος Ραυτόπουλος 1	Ι. Βέλλος 1
Γαβρ. Μπονάνος Ραυτόπουλος 1	Γεώργιος Κ. Γιακόπουλος 1
Ίωάννης Κολεσιδης 1	Β. Χρυσικός 1
ΧΡΗΣΤΟΥ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ	Κλεάνθης Ίβράκης 1
Χρήστος Δ. Ίακωβίδης 1	ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΓΙΔΟΥ
Ε. Άλέξης 1	Ίωάννης Ι. Διγίδης 1
Γ. Δ. Ίακωβίδης 1	Β. Α. Χρυσοβελίδης 1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ	Π. Σταματόπουλος 1
Phrixus N. Cocris 1	Ν. Χ. Ζουμπουλίδης 1
Άχ. Ματζίνης 1	Κωνστ. Μορφιάδης 1
Gh. Moralis 1	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ
Rohn de Kuyp 1	Άλέξ. Λαζαρίδης 1
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΜΑΝΙΑΔΑΚΗ	Π. Μπεκές 1
Χρηστόφορος Μανιαδάκης 1	Ίωάννης Λαζαρίδης 1
Άνδρέας Ζαχαριάδης 1	Κ. Σταυρίδης 1
Βασ. Λολίτης 1	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΕΛΩΝΙΑΔΟΥ
Όδυσσεύς Κισίσογλους 1	Κωνσταντίνης Τελωνίδης 1
Μιχαήλ Ν. Καβαλλιώτης 1	Σ. Ν. Τζημπύρος 1
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΕΛΟΡΕΝΤΖΟΥ	Νικ. Πουριαζίδης 1
Νικόλαος Φόσκολος 1	Παναγιώτης Ζέπος 1
Ματθαίος Προελορέντζος 1	ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΚΕΦΑΛΙΑΔΟΥ
Άθανάσιος Τσαγκλής 1	Νικόλαος Παντζίρης 1
Παναγιώτης Τζάνης 1	
Όδυσσεύς Λαζαρίδης 1	

Σώματα		Σώματα	
Ίωάννης Κεφαλίδης	1	H. Danevitch	4
Μιχαήλ Φραντζελαΐδης	1	Ch. Betso	4
*Αριστολέλης Φρυδάς	1	Vouarozès	4
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΕΤΑΞΑ		Π. ΠΟΥΛΟΥΙΔΟΥ	
*Αριστ. Παπασταθόπουλος	4	A. Πουλουλίδης	4
Χρήστος Ζαχαριάδης	4	B. A. Μαυρομμάτης	4
Γεώργιος Τζαμπετζής	4	Ίωάννης Δ. Γιαννάς	4
Νικόλαος Μεταξάς	4	*Ελισάβετ Γιαννά	4
*Τερώνυμος Ξενάτος	4	Σ. Σ. Συμεώνογλου	4
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ		Δ. Ι. Συμεώνογλου	4
*Αχιλλεύς Τσαούσογλου	4	Π. Ι. Πουλουλίδης	4
*Αθηνά Τσαούσογλου	4	I. Σ. Φρυδάς	4
Δημήτριος Σταυρόπουλος	4	ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΝΤΣΑΛΗ	
ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΚΑΣΤΕΛΛΗ		Δ. Καστρισιάδης	4
I. Δ. Καστέλλης	4	Κορνηλία Φραγκοπούλου	4
Πέτρος Ι. Μαμόπουλος	4	*Αντώνιος Α. Παντσαλής	4
Περ. Δαγιάντης	4	Γεώργιος Πεπαρίδης	4
ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΝΟΥΛΗ		*Αδριαν. Ι. Γεωργαντόπουλος	4
Στέφανος Νούλης	4	Α. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ	
Λεωνίδας Καραμασούνας	4	*Άγγελος Άγγελίδης	4
Κωνσταντίνος Νούλης	4	Χρ. Π. Δελιγκιασούρη	4
Δημ. Σπυρίδων	4	Νικ. Στελιανίδης	4
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Σ. ΤΑΧΥΝΤΖΗ		Δ. Άλευρόπουλος	4
Εύφημια Τζούνη	4	ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΡΑΓΓΙΑ	
Ξενοφών Θ. Ταχυντζής	4	Χρ. Μ. Άργυρόπουλος	4
Xenophon Christmann	4	*Όλυμπία Καρακάση	4
Miltiade Th. Issaakides	4	Πλάτων Φραγγιάς	4
*Αντώνιος Κ. Μαυρομάτης	4	ΦΡΙΞΟΥ Μ. ΕΥΔΙΑ	
*Ανδρέας Κ.	4	Αϊκατερίνη Άρχαλίδου	4
*Ερμιόνη Κ.	4	Φρίξος Μ. Ευδιάς	4
Γεώργιος Κ.	4	Γεώργ. Ι. Ναυπλιώτης	4
Κωνστ. Μ. Σολωμονίδης	4	ΠΑΝΑΓ. Χ" ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	
Θεόδ. Σ. Ταχυντζής	4	Jacques P. Zeid	4
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΑΒΑΚΗ		*Ηλίας Π. Χ" Βασιλείου	4
Νικόλαος Βαβάκης	4	*Άλέξ. Θεοδωρίδης	4

Σώματα		Σώματα	
Ευστράτιος Βουσβούνης	4	Νίκος Μαυρομμάτης	4
Κωνστ. Χρυσάφης	4	Δημήτ. Καραμάνογλους	4
Παναγ. Χ" Βασιλείου	4	Π. Μπιλάλης	4
ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΨΑΛΙΔΑ		Κωνστ. Γαζής	4
Μιχαήλ Ψαλίδας	4	Γ. Ν. Κογιούνογλου	4
Ίωάν. Κ. Χατζόπουλος	4	ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΔΕΛΛΑΣΟΥΔΑ	
Πέτρος Μ. Ψαλίδας	4	Alhine Dellasuda	4
ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΤΣΟΥΡΔΕΛΗΣ		Eugène Dellasuda	4
J. Gueleff	4	ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΛΟΓΑΡΙΔΟΥ	
N. Ματσουρδέλης	4	Ευστάθιος Λογαρίδης	2
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΕΡΓΗ		Stavros D. Metaxas	4
*Αντώνιος Τσιτσόπουλος	4	ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΒΕΓΛΕΡΗ	
Νικ. Κεφαλληνάιος	4	*Αλεξάνδρα Τ. Νικολαΐδου	2
Νικ. Άπέργης	4	Πέτρος Π. Βεγλερής	4
Δ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ		Γεώργιος Γ. Βεγλερής	4
E. Β. Καραντώνης	2	Καὶ οἱ Εὐγενέστατοι Κύριοι	
Δ. Σ. Σπυρίδων	4	*Άλέξιος Ζαμαρίας, Γυμνα- σάρχης τοῦ Ζωγραφείου	10
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ		Ίάκωβος Δραγάτης	10
Γεώρ. Τσαγκαράκης	4	Νεοκλής Σαρρής	7
Α. Κωνσταντίνου	4	N. Κ. Νικολαΐδης Τρίτος	7
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ		*Ηλίας Δεστούνης	5
K. Κοσμίδης	4	*Άδελφοί Κοσμέτιου	5
Sferopoulo	4	Παναγιώνης Τζούνης	5
Γ. Μαυρομμάτης	4	*Άλέξανδρος Σεφρόπουλος	5
Γ. Κλωναρίδης	4	*Όδυσσεύς Σειμίρης	5
I. Κ. Βαλαβάνης	4	Κωνστ. Θωμάδης	5
M. Α. Μιχαηλίδης	4	*Αλκιβιάδης Μαυράκης	5
*Άρ. Βαλσαμάκης	4	*Αρμόδιος Χαμουδόπουλος	5
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗ		Θεόδωρος Άντίπας	4
*Ίωάν. Δ. Χρυσομάλλης	4	Isidore d'Andria	3
I. Μυστίδης	4	Δημ. Ι. Ίωαννίδης	2
M. Β. Κομβόπουλος	4	Λυμπουσάκης Ιατρός	3
*Ίάκ. Δ. Ρίζος	4	Χαδούμογλους	2
*Άριστόδ. Άγγελόπουλος	4	I. Άρβανιτάκης	2
		*Άθαν. Παπαδόπουλος	3
		Παναγής Ξένος	3

<i>Σώματα</i>		<i>Σώματα</i>	
Πέτρος Δελλαγραμμάτικας	4	Χαράλαμπος Δ. Γκίκας	1
Ἄδελφοὶ Νότιοι	3	Γ. Βοντοανόπουλος	1
Βασίλειος Μαλατάκης	1	Παναγῆς Βεργοτῆς	1
Ἄντωνιος Λογοθέτης	1	Ν. Μ. Σκαρλάτος	1
Μιχαὴλ Διαμαντῆς	1	Ἀρχάδιος Μοστράτος	1
Χριστόφορος Κολόμβος	1	Ἀλέξιος Π. Ζημπίδης	1
Θρασ. Καμαράδος	1	Μιχ. Σορωῶτος	1
Κ. Σεβαστίδης	1	Δημ. Τρωϊάνος	1
Φρ. Φώσκολος	2	Κωνστ. Ράδος	1
Π. Προβελέγγιος	1	Ul. Mazzini	1
Α. Κολλάρος	1	Νικ. Φράγκος	1
Ι. Βενιέρης	1	Γρηγ. Γρηγοριάδης	1
Μηνᾶς Παναγιωτίδης	1	Ἀναστάσιος Σιῶρος	1
Χ. Πανίδης	1	Θεοφύλ. Θεοφυλακτίδης	1
Ἐμ. Κουτέλλης	1	Πέτρος Δελλασούδας	1
Ἄνδρέας Λιβαδάς	1	Κωνστ. Λαζαρίδης	1
Δ. Γεωργιάδης	1	Δ. Δροσοκόκκινος	6
Ἐπαμ. Καραπαναγιώτης	1	Πραξιτέλης Χρυσοχέρης	1
Ἄγγελος Ἀναστασιάδης	1	Δημήτριος Μπέλλος	1
Ἄριστ. Καραπαναγιώτης	1	Jean Chacoulis	1
Πλάτων Παπαροῦδου	1	Φραγ. Χρυσοφρός	2
Γ. Εὐθυμόπουλος	1	Ἄριστ. Ἀθανασιάδης	4
Θεόδωρος Γρίβας	1	Μωϋσῆς Δάνιας	2
Λυκοῦργος Κ. Σαράφογλου	1	Ν. Χρ. Νικολαΐδης	1
Μ. Λαμπρίδης	1	Φραγκίσκος Ροῦσος	1
Γ. Στεργίου Ἀρβανίτης	1	Φραγκίσκος Ρενουάρδος	1

 SISMANOGLIO
MEGARÒ